॥ ஸ்ரீஹரி: ॥

591▲

பிள்ளைகளின் கடமைகள்

மகாபாவத்திலிருந்து உன்னைக் காத்துக் கொள்

सन्तानका कर्तव्य – महापापसे बचो (तमिल)

गीताप्रेस गोरखपुर

GITA PRESS, GORAKHPUR

ஆக்கியோர்

சுவாமி ராம்ஸுகதாஸ்

பிள்ளைகளின் கடமைகள்

மகாபாவத்திலிருந்து உன்னைக் காத்துக் கொள்

सन्तानका कर्तव्य - महापापसे बचो (तमिल)

த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ
த்வமேவ ப$_3$ந்து$_4$ஶ்ச ஸகா$_2$ த்வமேவ ।
த்வமேவ வித்$_3$யா த்$_3$ரவிணம் த்வமேவ
த்வமேவ ஸர்வம் மம தே$_3$வதே$_3$வ ॥

ஆருயிர் அன்னையும் நீயே, அருமைத் தந்தையும் நீயே,
உறவும் சுற்றமும் நீயே, உற்ற நண்பனும் நீயே,
கற்கும் கல்வியும் நீயே, சேர்க்கும் செல்வமும் நீயே,
அனைத்தும் ஆன என்றன் ஆதிதேவனும் நீயே!

ஆக்கியோர்

சுவாமி ராம்ஸுகதாஸ்

Our Publications are available at —

1. Gita Press Sales Depot, Gita Press Mansion,
   8/1-M, Race Course Road (Near Thomas Park Bus-stop)
   COIMBATORE-641018. Mobile : 9943112202
2. Gita Press Gorakhpur Book Shop
   Electro House, No. 23, Ramanathan Street, KILPAUK,
   CHENNAI- 600010. Ph. : (044) 26615959

Thirteenth Reprint 2020 2,000

Total 73,000

❖ **Price : ₹ 10**

(Ten Rupees only)

Printed & Published by :

Gita Press, Gorakhpur—273005 (INDIA)

(a unit of Gobind Bhavan-Karyalaya, Kolkata)

Phone : (0551) 2334721, 2331250, 2331251

web : **gitapress.org** e-mail : **booksales@gitapress.org**

Visit gitapressbookshop.in for online purchase of Gitapress publications.

591 Mahapap Se Bacho_Section_1_Back

॥ ஸ்ரீஹரி: ॥

தேவநாகரி எழுத்துக்கள் — சில குறிப்புகள்

ஒரு மொழியின் சொல்லை இன்னொரு மொழியின் எழுத்துக்களால் எழுதுவதை எழுத்துப்பெயர்ப்பு **(Transliteration)** என்று அழைக்கிறோம். ஒரு மொழியிலுள்ள சொல்லின் பொருளை மற்றொரு மொழியில் கூறுவதை மொழிபெயர்ப்பு **(Translation)** என்று அழைக்கிறோம்.

சம்ஸ்கிருதச் சொற்களைப் பிழையின்றி உச்சரிக்க, முறையாக சம்ஸ்கிருதம் கற்றவர்களிடமிருந்து அறிந்துகொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும்.

ஆங்கில எழுத்துக்களின் துணைகொண்டு 2, 3, 4 என்னும் குறியீடுகளுடன் சம்ஸ்கிருத எழுத்துக்களுக்கு நிகரான தமிழ் ஒலி வடிவங்கள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன.

अ அ	आ ஆ	इ இ	ई ஈ	उ உ
ऊ ஊ	ऋ ரி	ॠ ரீ	ऌ ல்ரு	ए ஏ
ऐ ஐ	ओ ஓ	औ ஔ		

क க [ka]	ख $க_2$ [kka]	ग $க_3$ [ga]	घ $க_4$ [gha]	ङ ங
च ச [ca]	छ $ச_2$ [cha]	ज ஜ [ja]	झ ஜ [jha]	ञ ஞ
ट ட [ta]	ठ $ட_2$ [tta]	ड $ட_3$ [da]	ढ $ட_4$ [dda]	ण ண
त த [tha]	थ $த_2$ [thha]	द $த_3$ [dha]	ध $த_4$ [dhha]	न ந,ன
प ப [pa]	फ $ப_2$ [pha]	ब $ப_3$ [ba]	भ $ப_4$ [bha]	म ம
य ய	र ர	ल ல	व வ	
स ஸ [sa]	ष ஷ [sha]	क्ष க்ஷ [ksha]	ह ஹ [ha]	
श ஶ [śā]	ज्ञ ஜ்ஞ [gna]	ऋ ரு [ri]		

'**श**' என்ற எழுத்து 'ஶ' என்று எழுத்துப்பெயர்ப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த 'ஶ' என்னும் எழுத்து 'பிசகு', 'கசடு' என்னும் சொற்களில் வரும் 'ச'வைப் போன்று ஒலிக்கும்.

சம்ஸ்கிருத–தமிழ் எழுத்துப்பெயர்ப்பில் **(Transliteration)** கொடுத்துள்ள எழுத்துக்கள் எழுத்துப்பெயர்ப்பில் மட்டும்

பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மொழிபெயர்ப்பில், வழக்கத்தில் உள்ள தமிழ் எழுத்துக்களே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக **'सुखं'** என்ற சொல் எழுத்துப்பெயர்ப்பில் **'ஸுக$_2$ம்'** என்றும், மொழிபெயர்ப்பில் **'சுகம்'** என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

சம்ஸ்கிருதத்தில் உள்ள உயிரெழுத்தான 'ऋ' என்பது உயிரெழுத்தாக வரும்பொழுது **'ரி'** என்றும், உயிர்மெய்யெழுத்தாக வரும்பொழுது **'ரு'** என்றும் உச்சரிக்கப்படுகிறது. (உ–ம்.:– **ऋषि – ரிஷி, कृत्वा – க்ருத்வா)** இந்த **'ரு'** என்னும் எழுத்து **'எருது', 'விருது'** என்னும் சொற்களில் வரும் **'ரு'**வைப் போன்று ஒலிக்கும்.

'ञ' என்ற எழுத்து **'ஞ'** என்றும், **'ज्ञ'** என்ற கூட்டெழுத்து **'க்ஞ'** என்றும் எழுத்துப்பெயர்ப்பு செய்யப்பட்டுள்ளன. **'ञ'** என்ற எழுத்தில் துவங்கும் சொற்களில்லை.

ஒரு சொல்லிற்கு மேல் இருக்கின்ற புள்ளியானது **'ம்'** என்னும் எழுத்தைக் குறிக்கிறது. (உ–ம்.:– **सुखं – ஸுகம்**)

ஒரு சொல்லின் இறுதியில் மேலும் கீழும் வருகின்ற இரு புள்ளிகள் (:) **'விஸர்கம்'** என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதன் உச்சரிப்பு, இதற்கு முன் வரும் எழுத்தைப் பொறுத்து அமையும். உதாரணம் பின்வருமாறு :–

भवन्तः – ப$_4$வந்த: – ப$_4$வந்த**ஹ**
स्थितिः – ஸ்தி$_2$தி: – ஸ்தி$_2$தி**ஹி**
प्रभुः – ப்ரபு$_4$: – ப்ரபு$_4$**ஹு**
गुणैः – கு$_3$ணை: – கு$_3$ணை**ஹி**
भ्रुवोः – ப்$_4$ருவோ: – ப்$_4$ருவோ**ஹோ**

சம்ஸ்கிருதச் சுலோகங்களில் சில இடங்களில் **'ऽ'** அல்லது **'ऽऽ'** என்னும் குறியீடுகளைக் காணலாம். இதற்கு **'அவக்$_3$ரஹம்'** என்று பெயர். இந்த இடங்களில் முறையே **'அ', 'ஆ'** என்னும் எழுத்துக்கள் தொக்கி நிற்கின்றன என்று பொருள் கொள்க.

॥ ஸ்ரீஹரி: ॥

பிள்ளைகளின் கடமைகள்

★★★★

மாதா ச கமலா தே$_3$வீ பிதா தே$_3$வோ ஜநார்த$_3$ந: ।
ப$_3$ாந்த$_4$வா விஷ்ணு ப$_4$க்தாஶ்ச ஸ்வதே$_3$ஶோ பு$_4$வநத்ரயம் ॥

உண்மையில், பகவான் லட்சுமி–நாராயணன்தான் எல்லோருக்கும் தாய்–தந்தையர். இந்தக் கோணத்தில் பார்த்தால், இந்த உலகத்தில் நம்முடைய தாய்–தந்தையர் எவர்களோ, அவர்கள் சாட்சாத் லட்சுமி–நாராயணரின் உருவமே. ஆகவே, தாய்–தந்தையருக்குப் பணிவிடையைத் தொடர்ந்து செய்வதே மகனின் கடமையாகும். தம்முடைய சரீரம் முதலியவற்றைத் தம்முடையதாகக் கருதாமல், தாய்–தந்தை யருடையதாகக் கருதுபவர்களே, உண்மையான புத்திரர்கள். ஏனென்றால், உடலானது தாய்–தந்தையினரிடமிருந்துதான் தோன்றியிருக்கிறது. ஸ்தூல, சூட்சும, காரண சரீரங்களில் எதுவாக இருந்தாலும் சரி, அவை எல்லாவற்றின் மீதும் தாய்–தந்தையருக்கே அதிகாரம் உண்டு, தங்களுக்கு அல்ல என்று அவர்கள் எண்ணுகிறார்கள். மகன் தீர்த்தயாத்திரை, விரதம், வழிபாடு, ஸ்மரணம் ஆகிய நற்கர்மங்களில் எதைச் செய்தாலும், அதனை முழுமையாகத் தாய்–தந்தையருக்கே அர்ப்பணித்துவிட வேண்டும் என்று 'மனு' கூறியிருக்கிறார்†. தாய்–தந்தையர் உயிரோடிருக்கும் காலத்தில் முழுமுனைப்புடன் அவர்களுடைய ஆணைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். அவர்கள் மனமகிழ்ச்சியோடு இருக்கும்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்களது மரணத்திற்குப் பின்னர், அவர்களுக்குத் தண்ணீர், சிராத்தம்–நீர்க்கடன் கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் பெயரில் தீர்த்தயாத்திரை, விரதம் முதலியன செய்ய

---

† தேஷாமநுபரோதே$_4$ந பாரத்ர்யம் யத்$_3$யத$_3$ாசரேத் ।
தத்தந்நிவேத$_3$யேத்தேப்$_4$யோ மநோவசநகர்மபி$_4$: ॥
(மநுஸ்ம்ருதி 2/236)

வேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் அவர்களுடைய ஆசீர்வாதம் கிடைக்கிறது. அதன் மூலம் இவ்வுலகம், மேலுலகம் ஆகிய இரண்டும் செம்மையாகின்றன.

பீஷ்மர், தந்தையினுடைய நலத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் முன்னிட்டு, தன் சுக—சௌக்கியங்களைத் தியாகம் செய்தார். அத்துடன் இளமையிலிருந்தே பிரம்மசாரியாக இருக்கும் உறுதியையும் எடுத்துக் கொண்டார். அவர் பெண், பொன் என்ற இரண்டையும் துறந்தார். இதனால் மனமகிழ்ந்த தந்தை, பீஷ்மருக்கு 'இச்சாம்ருத்யு' (விரும்பியபோது மரணம்) என்ற வரத்தைக் கொடுத்தார். அதாவது, அவர் எப்போது விரும்புகிறாரோ, அப்போதுதான் உயிர் துறப்பார் என்பதாகும். அவருக்கு இந்தப் பேராற்றல், தந்தைக்குச் செய்த பணிவிடையினால் கிடைத்தது. ஸ்ரீராமர், தந்தையின் ஆணையைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அரசு, செல்வம், சுகபோகம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் துறந்தார். ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தில், ''தந்தையார் சொல்லிவிட்டால், நான் நெருப்பில் புகுவேன்; விஷத்தைக் குடிப்பேன்; மேலும் கடலில் வீழ்வேன். ஆனால் நான், தந்தையின் ஆணையை மீறமாட்டேன்'' என்று ஸ்ரீராமர் சொல்கிறார்.† ஸ்ரீராமர் ஆராய்ச்சியாளர் அல்லர்; ஆணைக்கு அடிபணிபவர். அதாவது, தந்தையார் என்ன சொன்னார்? எங்கே சொன்னார்? எப்போது சொன்னார்? எந்த நிலையில் சொன்னார்? எந்தச் சூழ்நிலையில் சொன்னார்? என்றெல்லாம் ஆராய்ந்து கொண்டிராமல், தந்தையாரின் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, வனவாசம் சென்றார். அதனால், தாய்—தந்தையினரின் உத்தரவுப்படி நடப்பதில் ஸ்ரீராமர் எல்லோருக்கும் லட்சியபுருஷராக ஆனார். கோசுவாமி துளசிதாசர் கூறுகிறார்—

† *அஹம் ஹி வசநாத்$_3$ராக்ஞ: பதேயமபி பாவகே ॥*
ப$_4$க்ஷயேயம் விஷம் தீக்ஷ்ணம் மஜ்ஜேயமபி சார்ணவே ।
(ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம், அயோத்$_4$யா. 18/28,29)

அநுசித உசித பி$_3$சாரு தஜி ஜே பாலஹி(ம்) பிது பை$_3$ந ।
தே ப$_4$ாஜந ஸுக$_2$ ஸுஜஸ கே ப$_3$ஸஹி(ம்) அமரபதி ஐந ॥
(ஶ்ரீராமசரிதமாநஸம், அயோத்யா. 174)

கருத்து என்னவென்றால், மகன் ஶ்ரீராமனைப் போல் தன் நடத்தையை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். "இந்த சூழ்நிலையில், இந்த நிலைமையில், இந்தச் சமயத்தில், என் இடத்தில் ஶ்ரீராமர் இருந்தால் என்ன செய்வார்?" என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இப்படி, அவரைப் பற்றிய நினைவுடனேயே செயல்களைப் புரியவேண்டும்.

மகன், தாய்–தந்தையருக்கு எவ்வளவுதான் சேவை செய்தாலும், அவன் தாய்–தந்தையருக்குப் பட்டிருக்கும் கடனை அடைக்க முடியாது. எந்த மனித உடல் மூலமாகத் தனக்கு மேலான நன்மை உண்டாகக் கூடுமோ, ஜீவன் முக்தி கிடைக்கக் கூடுமோ, பகவானின் அன்புக்குப் பாத்திரமாக முடியுமோ, பகவானின் மகுடத்தில் வைரமாக விளங்க முடியுமோ – இப்படிப்பட்ட பெரிய பதவியை அடைய முடியுமோ, அப்படிப்பட்ட இந்த மனிதச் சரீரத்தை நம்முடைய தாய்–தந்தையர் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். அதற்குப் பதிலுதவியை மகன் எவ்வாறு தன் தாய்–தந்தையருக்குச் செய்து தீர்க்க முடியும்? தீர்க்கவே முடியாது.

வினா:– தாய்–தந்தையருக்குச் சேவை செய்தல் என்பதன் கருத்து என்ன?

விடை:– தாய்–தந்தையருக்குச் சேவை செய்தல் என்பதன் கருத்து நன்றி மறவாமையாகும். தாய்–தந்தையர், குழந்தையின் பொருட்டு என்னென்ன துன்பங்களை அனுபவித்தார்களோ, அந்தக் கடன் மகன் மேல் இருக்கிறது. அந்தக் கடனை, மகனால் ஒருபொழுதும் கொடுத்துத் தீர்க்க முடியாது. தாய், பிள்ளைக்கு எவ்வளவு உதவி செய்திருக்கிறாளோ, அவ்வளவு உதவியை மகனால் செய்யவே முடியாது. "என்னுடைய உடம்புத் தோலைக் கொண்டு செருப்புத் தைத்து, தாய்க்குக் கொடுப்பேன்" என்று எந்தப் பிள்ளையாவது சொன்னால், நாம் அவனிடம் கேட்கிறோம்— "நீ, இந்தத் தோலை எங்கிருந்து

கொண்டு வந்தாய்? இதுவும் தாய் கொடுத்ததுதானே? அந்தத் தோலைக் கொண்டு, செருப்புத் தைத்து தாய்க்குக் கொடுப்பது, ரொம்பப் பெரிய செயலோ? கொடுக்கிறேன் என்று தற்பெருமை மட்டும் பேசிவிட்டாய்! இவ்விதமே சரீரத்தின் பெரும் பங்கு தந்தையினுடையது. தந்தையின் முயற்சியாலேயே மகன் படிக்கவும் எழுதவும் தெரிந்து கொள்கிறான். அவனுக்கு உணவு—உடை கிடைக்கிறது. இதற்குப் பதிலுதவி எப்படிச் செய்து தீர்க்க முடியும்? ஆகவே, தாய்—தந்தையருக்குச் சேவை செய்வதால், அவர்களை மகிழ்ச்சியோடு வைத்திருப்பதால், அந்தக் கடன் அடைக்கப்பட்டதாக ஆவதில்லை. ஆனால், மன்னிக்கப்பட்டதாக ஆகும்.

வினா:– ***''எனக்கு ஒரு மகன் தோன்ற வேண்டும்; அவனுக்கு மேலான நன்மை உண்டாக வேண்டும்'' என்ற நோக்கத்தோடு, தாய்—தந்தை உடலுறவு கொள்ளவில்லை. அவர்கள் தங்கள் இன்பத்திற்காகவே உறவு கொண்டார்கள்; ஆனால், நாம் பிறந்தோம். இதில், அவர்களிடம் நாம் கடன்பட்டது எப்படி?***

விடை:– கருத்தின்றி இன்பப் பற்றுடன் உறவு கொள்ளும் ஆண்—பெண்களுக்குப் பொதுவாக, சிறந்த மக்கள் பிறப்பதில்லை. சாஸ்திரங்களின் கட்டளைக்கேற்ப, தங்களது இன்பத்தை நோக்கமாகக் கொள்ளாமல் பிதிர்க்கடனிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கென மக்களை உற்பத்தி செய்கிற ஆண்—பெண்களே உண்மையான தாய்—தந்தையர்கள். ஆனால், மகன் எப்படித் தோன்றினாலும், ஏதோ ஒரு வகையில் தாய்—தந்தையர் இருப்பார்கள். அவர்கள் மரியாதைக்குரியவர்கள். ஏனென்றால், அவர்கள் மனித உடலைக் கொடுத்து, பரமாத்மாவை அடைவதற்குத் தகுதியுடையவனாக மகனைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

மாணவன் கல்வியை முடித்துக் கொண்டு, 'ஸ்நாதகன்' என்ற நிலையிலிருந்து, குடும்ப வாழ்க்கையில் நுழைவதற்கு முன், ஆசார்யரிடமிருந்து விடைபெறுகிறபோது, ஆசார்யர் அனுமதி அளித்துக் கூறும்போது, ***'மாத்ருதே$_3$வோ ப$_4$வ',***

'பித்ருதே$_3$வோ ப$_4$வ' – அதாவது, ''நீ, தாய்–தந்தையரை சாட்சாத் பகவான் வடிவமாகவே எண்ணி, அவர்களுடைய ஆணைப்படி நட; அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்'' என்று கூறுவதாக உபநிடதங்களில் வருகிறது. இது மாணவப் பருவ முடிவில், ரிஷிகளால் புகட்டப்படும் பாடம். இதைக் கடைப்பிடிப்பதில்தான் நம்முடைய உயரிய நன்மை இருக்கிறது. ஆகவே, எவர்களிடமிருந்து சரீரம் கிடைத்து இருக்கிறதோ, அவர்களிடம் மகன் நன்றியுணர்வோடு இருக்கத்தான் வேண்டும்.

வினா:– ***தாய்–தந்தையர் நம்மைப் பிறப்பித்து வாழ்க்கைச் சிக்கலில் தள்ளிவிட்டார்கள்; ஆபத்துக்களில் தள்ளிவிட்டார்கள். இப்படியிருக்கையில், அவர்களிடம் நாம் எப்படிக் கடன்பட்டவர்களாவோம்?***

விடை:– இப்படிக் கூறுவது முற்றிலும் தவறு. தாய்–தந்தையர், மனிதச் சரீரத்தைக் கொடுத்து, வாழ்க்கைச் சிக்கலிலிருந்து, பிறப்பு–இறப்பிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கு மிகவும் அரிய வாய்ப்பினை அளித்துள்ளார்கள். தாய்–தந்தையர், மகனைச் சிக்கலில் தள்ளவுமில்லை; தங்களுடைய மகனைச் சிக்கலில் தள்ளும் நோக்கமும் அவர்களுக்கு இல்லை. அவர்கள் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையிலும், தெரிந்தோ, தெரியாமலோ மகனின் நலனையே விரும்புகிறார்கள். அவர்களுக்கு நலனையே செய்கிறார்கள். ஆனால், நாம் பொருட்களின்மீதும், போகங்களிலும், சூழ்நிலைகளிலும், நபர்களின்மேல் மமதை கொண்டும், அவைகளிடமிருந்து இன்பம் துய்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையால், சிக்கல்களில் ஆபத்துக்களில் வீழ்கிறோம். கருத்து என்னவென்றால், தன்னுடைய சுகத்தின் மேல் விருப்பம், சுகபோகம், சுகவேட்கை ஆகியவற்றைத் தியாகம் செய்து, தாய்–தந்தையருக்குச் செய்யும் சேவையை, பரமாத்மாவை அடையும் உபாயமாகக் கருதி, முழு முனைப்புடன் அவர்களுக்குச் சேவை செய்தால், அவனுக்கு உலகுடன் இருந்த உறவு விடுபட்டு 'பரமாத்ம பிராப்தி' ஏற்படும்.

தாய்–தந்தையரின் கடமை பற்றிய பார்வையே மகனுக்குத் தேவையில்லை. அவன், தன்னுடைய கடமையையே பார்க்க வேண்டும். தன்னுடைய கடமையைப் பார்க்காமல், தாய்–தந்தையரின் கடமையைப் பார்க்கும் மகன், தன்னுடைய கடமையிலிருந்து வழுவுகிறான். அதாவது, கடமையைச் செய்வதிலிருந்து வீழ்ந்து விடுகிறான். எந்த ஒரு சாஸ்திரத்திலும் யாருக்கும் தாய்–தந்தையரின், குருநாதர்களின் கடமையைப் பார்ப்பதற்கான உரிமை கொடுக்கப் பட்டிருக்கவில்லை. முன்பு மனிதர்கள், மற்றவர்களுடைய கடமையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால், தங்களுடைய கடமையைப் பார்த்தார்கள். தங்கள் கடமையை நிறைவேற்றினார்கள். அதனாலேயே அவர்கள் ஜீவன்முக்தர்களாக, இறையன்பர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் பிறருடைய கடமைகளைப் பார்ப்பவர்களாக, தங்கள் சுயநலத்தையே பார்ப்பவர்களாக இருந்திருந்தார்களேயானால், இப்போது உள்ளதைப் போலவே மனித சமுதாயம் இருந்திருக்கும். தங்கள் கடமையிலேயே கருத்தாயிருந்தவர்கள், அதை நிறைவேற்றியவர்கள் ஆகிய அப்படிப்பட்ட சாது–மகாத்மாக்களையும் தர்மாத்மாக்களையும் பாரத மக்கள் எத்தனை மரியாதையோடு நோக்குகிறார்கள்! ஆகவே, தன்னுடைய கடமையை மனிதன் ஒருபோதும் கைவிடக்கூடாது.

கடமையைப் பற்றி ஒரு ரகசியமான விஷயம் என்னவென்றால், ‘இது ஒரு கடமை’ என்று மட்டுமே எண்ணி, அதைச் செய்வதால் உறவுப்பிளவு ஏற்படுகிறது. அதாவது, தாய்–தந்தையருக்குச் சேவை செய்வது, நம்முடைய ஒரு கடமை என்ற எண்ணத்துடன் செய்கிறார்களே, அவர்களுக்குத் தாய்–தந்தையருடனான உறவில் பிளவு ஏற்படுகிறது. அவர்களுக்குத் தாய்–தந்தையரிடம் வணக்கத்தோடு கூடிய அன்பு ஏற்படுவதில்லை. இதற்கு மாறாக, தமது உடலைத் தாய்–தந்தையருடையதாகவே கருதி, மனமொன்றி மரியாதை யுடனும் அன்புடனும் அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தால், அத்தகையவர்களுக்குத் தாய்–தந்தையரிடம் அன்பு ஏற்படுகிறது.

உணவு கொள்வதையும், தண்ணீர் பருகுவதையும் மனிதர்கள் எவ்வாறு தம்முடைய கடமையாகக் கருதாமல், உயிருக்கு ஆதாரமாகக் கருதுகிறார்களோ, அதேபோல தாய்–தந்தையருக்குச் செய்யப்படும் சேவையை, உயிருக்கு ஆதரமாகக் கருத வேண்டும். அவர்களுடைய சேவையையே தன்னுடைய வாழ்வாகக் கருதவேண்டும். தன்னுடைய முதன்மையான வேலையாகக் கருதவேண்டும்.

ஸேவஹி(ம்) லக$_2$நு ஸிய ரகு$_4$வீரஹி ।
ஜிமி அபி$_3$பே$_3$கீ புருஷ ஸரீரஹி ॥

(ஶ்ரீராமசரிதமாநஸம், அயோத்யா. 142/1)

இவ்விதம் தாய்–தந்தையருக்குச் செய்யும் சேவையைத் தன் உயிருக்கு, வாழ்வுக்கு ஆதாரமாகக் கருதிச் செய்வதால், ‘நான்’, ‘எனது’ என்ற எண்ணம் குறைந்து போகிறது. ஏனெனில், சரீரத்தைத் தாய்–தந்தையருக்குரிய பொருளாகக் கருதி, அவர்களுடைய சேவையில் அர்ப்பணிப்பதன் மூலம் – சரீரத்தின் மேல் நமக்கு எவ்வித உரிமையும் இல்லை என்று எண்ணுவதன் மூலம் – ‘நான்’, ‘எனது’ என்ற பிடிப்பு இருப்பதில்லை.

வினா:– மனிதன், தாய்–தந்தையருக்குச் செய்யும் சேவையை, பகவானை அடைவதற்கான வழியாகக் கருதுகிறான். அதுவே அடையப்பட வேண்டியது என்று கருதவில்லை. தாய்–தந்தையருக்குச் செய்யப்படும் சேவையே அடையப்பட வேண்டிய பொருள் என்று கருதினால், தன்னுடைய உயிருக்கு ஆதாரம் என்று கருதினால், அவனுக்குத் தாய்–தந்தையரின் திருப்பாதங்களிலேயே அன்பு உண்டானால், அவனுக்குப் பகவானிடம் பிரேமை, பகவத் பிராப்தி எவ்வாறு உண்டாகும்?

விடை:– இதில் மூன்று விஷயங்கள் இருக்கின்றன. (1) தாய்–தந்தையருக்குச் செய்யும் சேவையைச் சாதனமாகவும் (வழியாகவும்), ஸாத்யமாகவும் (பெறவேண்டிய வஸ்துவாகவும்) கருதி, அவர்களுக்குச் சேவை செய்பவன், அவர்களுக்குச் செய்யும் சேவையைத் தன் உயிரின் ஆதாரமாகக் கருதுபவன் எவனோ, அவனுக்குத் தாய்–தந்தையரின் திருப்பாதங்களில்

பிரேமையும் பக்தியும் உண்டாகிக் கடைசியில் அவனுக்குப் பித்ருலோகம் கிடைக்கிறது. (2) பரமாத்மாவை அடையும் நோக்கத்துடன், தாய்–தந்தையருக்குச் செய்யும் சேவையைத் தன் கடமையாக எண்ணிக் கொண்டு செய்பவன் யாரோ, அவனுக்கு தாய்–தந்தையரிடமிருந்து உறவு துண்டிக்கப்பட்டுப் பரமாத்மப் பிராப்தி உண்டாகிறது. (3) தாய்–தந்தையரைச் சாட்சாத் பகவானின் வடிவமாக எண்ணி, அவர்களுக்குச் சேவை செய்பவனுக்கு பகவத் பிராப்தி கிடைக்கிறது. இந்த மூன்றிலும் யாருக்கு எந்த முறையின்மீது ஈடுபாடு ஏற்படுகிறதோ, அதையே செய்யவேண்டும்.

பதிவிரதையான மனைவி, பகவானுடையவும், சாஸ்திரங்களுடையவும், மகாபுருஷர்களுடையவும் கட்டளைக்கிணங்கவும், உடலாலும் உள்ளத்தாலும் கணவனுக்குச் சேவை செய்கிறாள். அவளுக்குப் பதிலோகம் கிடைக்கிறது. அதாவது, கணவனுக்கு எந்த லோகமோ, அதே லோகம் பதிவிரதைக்கும் கிடைக்கிறது. ஆனால், கெட்ட நடவடிக்கைகளின் காரணமாகக் கணவனுக்குக் கிடைப்பது நரகம் என்றால், பதிவிரதையின் லோகமும் நரகமே! என்று பொருள் இல்லை. எவள், பதிசேவையைத் தன் தர்மமாக (கடமையாக) எண்ணி, 'பாதிவிரத்யம்' அனுஷ்டித்திருக்கிறாளோ, அவள் ஏன் நரகத்திற்குப் போகிறாள்? போகவே மாட்டாள். அவள் பாதிவிரத்யம் கடைப்பிடித்திருக்கிறாள். அதனால், அவளுக்கு எந்த லோகம் கிடைக்குமோ, அதே லோகம் கணவனுக்கும் கிடைக்கும். அதாவது, கற்பு எனும் தவவலிமையால் அவளுக்கும், அவளது கணவனுக்கும் மேலான நன்மை ஏற்படும். இவ்விதமே தாய்–தந்தையருக்கு ஆற்றும் சேவையைச் சாதனமாகவும் ஸாத்யமாகவும் கருதி, அவர்களுக்குத் தொண்டு புரிபவனுக்கும், அவனுடைய தாய்–தந்தையருக்கும் பகவத் பிராப்தி கிடைக்கும். ஏனென்றால், மகனுக்குக் கிடைக்கும் லோகம் எதுவோ, அதே லோகம் தாய்–தந்தையருக்கும் (பித்ருலோகம்) ஆகும்.

வினா:– இந்தச் சரீரம் நம்முடைய வினையின் பயனாக, பேற்றின் பயனாகக் கிடைத்திருக்கிறது. அதாவது, 'ப₃டே₃

ப₄ாக₃ மாநுஷ தநு பாவா' என்று சொல்லப்படுகிறது. பகவான் மிகுந்த கருணையோடு மனிதச் சரீரத்தைத் தந்திருக்கிறார்.

கப₃ஹு^(ம்)க கரி கருநா நர தே₃ஹீ ।
தே₃த ஈஸ பி₃நு ஹேது ஸநேஹீ ॥

அப்படியானால், இந்தச் சரீரம் தாய்–தந்தையரிடமிருந்து கிடைத்தது என்பது எப்படிச் சரியாகும்?

விடை:– இந்தச் சரீரம் தோன்றுவதற்குப் பிராரப்த கர்மாவும், பகவத் கிருபையும் நிமித்த காரணங்கள்; தாய்–தந்தையர் உபாதான காரணம். எப்படியென்றால், குடம் மண்ணினால் செய்யப்படுகிறது; மண், குடத்துக்கு உபாதான காரணம். குயவன் குடத்தின் தோற்றத்திற்கு நிமித்தமாக இருக்கிறான் என்பதால், குயவன் நிமித்த காரணமாகிறான் என்பதுபோல. உபாதான காரணம் (முக்கிய காரணம்) என்பது செயலில் வடிவமாக மாறுதல் பெறுகிற காரணம். நிமித்த காரணம் பலவாறாக இருக்கக்கூடும். குடத்தைச் செய்வதற்குக் குயவன் சக்கரம், தடி முதலிய பல நிமித்த காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் குயவன் முக்கியமான நிமித்த காரணம். அதேபோல, சரீரத் தோற்றத்திற்குத் தாய்–தந்தையரே முக்கிய உபாதான காரணம். ஏனெனில், அவர்களுடைய சுக்ல–சோணிதத்திலிருந்து சரீரம் உருப்பெறுகிறது. பிறப்பு, ஆயுள், அனுகூலமான அல்லது அனுகூலமில்லாத சூழ்நிலை ஆகியவற்றிற்குக் கர்மம், நிமித்த காரணமாகும். 'எந்தக் கர்மாவுக்கு, எப்போது, எந்த இடத்தில், என்ன பலன் ஏற்படவேண்டும்? எவ்விதமான சூழ்நிலை அமைய வேண்டும்?' என்று, கர்மபலனுக்கு ஏற்பாடு செய்வதில், கர்மபலனைக் கொடுப்பதில் பகவத் கிருபை நிமித்த காரணமாகிறது. அதாவது, இவையெல்லாம் பகவானின் விருப்பப்படி, பகவானுடைய திட்டப்படி நிகழ்கிறது. ஏனெனில், கர்மா என்பது ஜடப்பொருள் ஆனதால், தானே கர்மபலனைக் கொடுக்க முடியாது. கர்மபலத் திட்டமும் ஜீவர்களின் கையில் இருந்தால், அவர்கள் நற்செயல்களின் பலனை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்வார்கள்; தீயச்செயல்களின் பலனை எடுத்துக் கொள்வார்களா, என்ன? உலகியலில் நாம் பார்க்கிறோம்—

மனிதன், நற்செயல்களின் பலனைத் தானாகவே எடுத்துக் கொள்கிறான். ஆனால், தீயச்செயல் (திருட்டு, கொள்ளை முதலியவை)களின் பலனை (தண்டனையை)த் தானாகவே எடுத்துக் கொள்ளாததால், அவனுக்குச் சட்டத்தின் மூலம் தண்டனை கொடுக்கப்படுகிறது.

அன்னை, குழந்தைக்காக எத்தனை கஷ்டங்களை ஏற்கிறாள். அவனைக் கர்ப்பத்தில் தாங்குகிறாள்; பிறக்கும்போது பொறுக்க முடியாத வேதனையைப் பொறுத்துக் கொள்கிறாள்; தன்னுடைய பாலை ஊட்டுகிறாள்; மிகவும் ஆசை–அன்புடன் சீராட்டி வளர்க்கிறாள். சாப்பிடவும், அருந்தவும், எழுந்திருக்கவும், உட்காரவும், நடக்கவும், செயல்கள் செய்யவும் சொல்லிக் கொடுக்கிறாள். ஆதலால், தாயிடம் பட்டிருக்கும் பெற்ற கடனை மகனால் அடைக்கவே முடியாது. ஆகவே, மகன் தாயிடம் நன்றியுணர்வுடன் இருக்க வேண்டும். இவ்விதமே, கேட்காமலேயே மகனின் உண்டி–உறையுளுக்குத் தந்தை ஏற்பாடு செய்கிறார்; கல்வி கற்பித்து அறிவுள்ளவன் ஆக்குகிறார்; வாழ்க்கையை நடத்துவதற்குத் தொழில் கற்பிக்கிறார்; திருமணம் செய்விக்கிறார். இவ்விதம் தந்தையிடம் பட்டுள்ள கடனை அவனால் அடைக்க முடியுமா என்ன? அதனால், தாய்–தந்தையரிடம் நன்றியோடு இருக்க வேண்டும். அவர்கள் வாழ்கின்றபோது, அவர்களுடைய ஆணைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். அவர்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும். அவர்களை மகிழ்ச்சியோடு வைத்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் மரணத்திற்குப்பின், அவர்களுக்குப் பிண்டம்–நீர்க்கடன் கொடுத்து, சிராத்த–தர்ப்பணம் செய்வது முதலியன மகனின் தலையாய கடமையாகும்.

வினா:– தாய்–தந்தையர், குழந்தைகளுக்கு அவர்களது குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே நற்போதனைகளைக் கொடுக்க வில்லை. அதனால், மகன்கள் தாய்–தந்தையருக்குச் சேவை செய்யவில்லை – என்றிருக்கும்போது, மகன்கள் மேல் என்ன குற்றம்?

விடை:– தாய்–தந்தையர் நற்போதனைகளைக் கொடுக்கவில்லை என்றால், அந்தக் குற்றம் அவர்களுடையது. ஏனெனில், அவர்கள் தங்கள் கடமையைச் செய்யவில்லை. ஆனால், தாய்–தந்தையரின் குற்றத்தைப் பார்ப்பது, மகனின் கடமை அல்ல. அவன், தன்னுடைய கடமையைத்தான் பார்க்க வேண்டும். மற்றவர்களுடைய கடமையை மதிப்பிட்டுப் பார்ப்பதனால், மனிதன், தன்னுடைய கடமையிலிருந்து வழுவுகிறான். மற்றவர்களுடைய கடமையைப் பார்ப்பதே மிகப்பெரிய குற்றம். கீதையிலும்கூட தன்னைத் தானே உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், செப்பனிட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது†. ஏனெனில், நல்ல போதனைகள் கிடைத்தால், தானாகவே அதனை ஏற்று நடப்பான். நல்ல படிப்பினை கிடைத்திருந்தும்கூட, அவன் அதனை ஏற்று நடக்காவிட்டால், கெட்டுப்போனால், அந்தக் குற்றம் மகனுடையதே ஆகும். ஆகவே, தன்னுடைய முன்னேற்றமோ, வீழ்ச்சியோ பெரும்பாலும் தன்னையே சார்ந்திருக்கிறது.

வினா:– தாய்–தந்தையர் பிள்ளையிடம் கடுமையாக நடந்து கொண்டால், ஓர–வஞ்சனை செய்தால், அந்த மகன் என்ன செய்யவேண்டும்?

விடை:– அந்தப் புதல்வன், தாய்–தந்தையரின் கடமையைப் பார்க்கக் கூடாது. அவன் தன்னுடைய கடமையையே கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். மிகுந்த ஊக்கத்துடன் சிறப்பான முறையில் தாய்–தந்தையருக்குப் பணிவிடை செய்தல் வேண்டும். கோசுவாமி துளசிதாசரின் ஸ்ரீராமசரிதமானஸத்தில், ஒவ்வொருவருக்காகவும் இதுகுறித்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது— ***'மந்த$_3$ கரத ஜோ கரஇ ப$_4$லாஈ ॥' (5/41/4).***

---

† **உத்$_3$த$_4$ரேத$_3$ாத்மநாத்மாநம் நாத்மாநமவஸாத$_3$யேத் ।**
ஆத்மைவ ஹ்யாத்மநோ ப$_3$ந்து$_4$ராத்மைவ ரிபுராத்மந: ॥
(ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா 6/5)

தாய்—தந்தையர், புதல்வனுக்கு மரியாதை காட்டினால், அந்தப் புதல்வனின் சேவை(யின் பலன்) குறைந்துவிடுகிறது; விற்கப்பட்டுவிடுகிறது. ஆனால், அவர்கள் மரியாதை காட்டாமல், புதல்வனை எப்போதும் அவமதித்தால், புதல்வனின் சேவை நிறைவாகவே இருக்கும்; அது குறையாது. பெற்றோர்கள் கஷ்டம் கொடுக்கிறார்கள் என்றால், அதனால் மகனுக்குத் தூய்மை ஏற்படுகிறது; பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மை வளர்கிறது; தவம் பெருகுகிறது; பெருமை கூடுகிறது. ஆதலால், தாய்—தந்தையர் கொடுக்கும் இன்னல்களை உயர்ந்த தவமாக எண்ணி, முகமலர்ச்சியோடு பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ''என்னிடம்தான், தாய்—தந்தையருக்கு எவ்வளவு கருணை! — என்னுடைய சேவையில் சிறிதளவுகூட குறையாமல், எனக்குத் தூய சேவை, தூய தவம் ஆகியவற்றின் முழுப்பயனும் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இத்தகைய வாய்ப்பு, ஏதாவதொரு பாக்கியசாலிக்குத்தான் கிடைக்கும். அடடா! என்ன பேறு எனக்கு! என் சேவையைத் தாய்—தந்தையர் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்!'' என்று எண்ணவேண்டும். அவர்கள், சேவையை ஏற்காவிட்டாலும், அவர்களுக்குச் சேவை செய்வதே மகனின் கடமை. அக்கடமையில் ஏதாவது குறை, தவறு தெரிய வந்தால், அதை அப்போதே சீர்திருத்திவிட வேண்டும்; சேவையிலேயே முனைந்திருக்க வேண்டும்.

சொத்து, நிலம், வீடு முதலியவற்றை அடையும் எதிர்பார்ப்புடன் தாய்—தந்தையருக்குச் சேவை செய்யும் மகன், உண்மையில் சொத்து முதலியவைகளுக்குத்தான் சேவை செய்கிறான். தாய்—தந்தையருக்கு அல்ல. மகன், சேவையோடு மட்டுமே உறவு கொண்டிருக்க வேண்டும். (சொத்து முதலியவற்றோடு அல்ல.) ''உங்களிடம் உள்ள சொத்து—சுகங்களை, உங்கள் மனதுப்படி என் சகோதரனுக்கோ, சகோதரிக்கோ அல்லது விருப்பமுள்ள வேறு யாருக்கோ கொடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால், என்னுடைய சேவையை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்'' என்று அவன், தாய்—தந்தையரிடம் கூறிவிட வேண்டும். தாய்—தந்தையர், நம்முடைய சேவையை ஏற்கிறார்கள் என்பதே, அவர்களுடைய கருணைதான்.

***வினா:–* முறையற்ற, தரமற்ற வேலையைச் செய்யும்படி தாய்–தந்தையர் ஆணையிட்டால், மகன் என்ன செய்ய வேண்டும்?**

விடை:– பெற்றோர்களின் முறையற்ற ஆணை இருவிதமாக இருக்கலாம். (1) 'இன்னாரைக் கொன்றுவிடு' என்பது போன்று, பிறருக்குத் தீமை பயக்கும் செயலைச் செய்யும்படியாக ஆணையிடுதல்; (2) 'நீ, வீட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப் போ' போன்ற ஆணையிடுதல். இவற்றில், இரண்டாவது ஆணையை ஏற்று நடக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால், முதலாவது ஆணையை ஏற்க வேண்டாம். இதில்தான் தந்தையின் சக்தியைப் பார்க்க வேண்டும். தந்தைக்கு ஆற்றல் இருக்குமேயானால், அவருடைய ஆணையை ஏற்று நடப்பதில் தடையேதும் இல்லை. ஜமதக்னி முனிவர், தன்னுடைய குமாரன் பரசுராமரிடம் கூறினார்— ''உன்னுடைய தாய் நடத்தை கெட்டவள். நான் கூறிய ஆணையை, உன்னுடைய சகோதரர்கள் செய்யவில்லை. ஆகவே, இவர்களைக் கொன்றுவிடு.'' உடனே பரசுராமர், அவர்களுடைய கழுத்தை வெட்டினார். இதனால் மகிழ்ந்த ஜமதக்னி, ''நீ ஏதாவது வரம் கேள்'' என்றார். ''என் தாயும் சகோதரர்களும் உயிர்பெற்று எழவேண்டும்; என்னால் கொல்லப்பட்ட விஷயமும் அவர்களின் நினைவில் இருக்கக் கூடாது'' என்று பரசுராமர் கேட்டார். ஜமதக்னி, ''அப்படியே ஆகுக'' என்றார். எல்லோரும் உயிர் பெற்று எழுந்தார்கள்!

தந்தைக்கு ஆற்றல் இல்லை. ஆனால், அவர் முறையற்ற ஆணையிடுகிறார் என்றால், மகன் அதை மதித்து நடக்க வேண்டாம். காரணம், அந்த முறையற்ற ஆணையை மகன் நிறைவேற்றினால், தந்தைக்கு நரகம்தான் கிடைக்கும். எந்த ஆணையை நிறைவேற்றுவதால் தந்தைக்கு நரகம் கிடைக்குமோ, துக்கம் அடைய நேரிடுமோ, அந்த ஆணையை மகன் நிறைவேற்றக் கூடாது. ''நான் நரகத்திற்குப் போனாலும் பரவாயில்லை; தந்தை நரகத்திற்குப் போகக் கூடாது'' என்ற பாவனை இருந்தால், மகனுக்கும் நரகம் கிடைக்காது, தந்தைக்கும் கிடைக்காது. இதன் தாத்பர்யம் என்னவென்றால்,

நரகத்திலிருந்து தந்தையைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அவருடைய ஆணையை உடைத்தெறிந்தாலும் பாதகமில்லை. ஆகவே, முறையற்ற காரியத்தை ஒருபோதும் செய்யக்கூடாது.

தந்தைக்கு ஆற்றல் இல்லை. ஆனால், அவர் முறையற்ற ஆணையை இடுகிறார். வாழ்நாளில் தாய்–தந்தையரின் எந்த ஒரு ஆணையையும் மீறி, மகன் நடந்ததில்லையென்றால், அவசரகதியில், அந்த முறையற்ற ஆணையை நிறைவேற்றி விடாமல், அதனைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்; பகவானை நினைக்க வேண்டும். ''உன்னுடைய தாய் நடத்தை கெட்டவள்; அவளைக் கொன்றுவிடு'' என்று கௌதமர், தன்னுடைய மகன் சிரகாரியிடம் கூறினார். இப்படிக் கூறிவிட்டுக் காட்டுக்குப் போய்விட்டார். சிரகாரி, கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு, தந்தையின் ஆணையைப் பற்றி ஆலோசித்தார். அங்கே கௌதமருடைய மனத்தில், ''அவளை ஏன் கொல்ல வேண்டும்? அவளைத் தியாகம் செய்துவிடலாமே?'' என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. இப்படி சிந்தனை செய்து கொண்டே, அவர் திரும்பி வந்தார். கையில் கத்தியுடன் சிரகாரி நிற்பதைப் பார்த்து, ''உன் தாயைக் கொன்று விடாதே'' என்று கூறி, அவர் சிரகாரியைத் தடுத்துவிட்டார்.

வினா:– கோசுவாமி துளசிதாசர் கூறியிருக்கிறார்—

ஜாகே ப்ரிய ந ராம–பை$_3$தே$_3$ஹீ ।
தஜியே தாஹி கோடி பை$_3$ரீஸம,
ஜத்$_3$யபி பரம ஸநேஹீ ॥
தஜ்யோ பிதா ப்ரஹ்லாத$_3$, பி$_3$பீ$_4$ஷந ப$_3$ந்து$_4$,
ப$_4$ரத மஹதாரீ ।
ப$_3$லிகு$_3$ரு தஜ்யோ, கந்த ப்$_3$ரஜ–ப$_3$நிதந்ஹி,
ப$_4$யேமுத$_3$–மங்க$_3$லகாரீ ॥

''பிரகலாதன் தந்தையையும், விபீஷணன் சகோதரனையும், பரதன் தாயையும், பலி குருவையும், கோபியர்கள் கணவன்மார்களையும் தியாகம் செய்தார்கள்.'' அவர்களுக்குப் பாவம் ஏற்படவில்லையா?

விடை:– அவர்கள், தந்தை, சகோதரன், தாய், குரு, கணவன் முதலியவர்களை, எந்த விஷயத்திற்காக, எந்த அளவிற்குத் தியாகம் செய்தார்கள் என்பதை இங்கே எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இரண்யகசிபு, பிரகலாதனுக்கு அநேக துன்பங்கள் கொடுத்தான். ஆனால், பிரகலாதன் அவைகளையெல்லாம் மகிழ்ச்சியோடு பொறுத்துக் கொண்டார். 'இந்தச் சரீரம் தந்தையிடமிருந்து கிடைத்தது. அவர் விருப்பப்படி இதை வைத்துக் கொள்வதற்கு, அவருக்கு உரிமை இருக்கிறது' என்ற விஷயத்தை உணர்ந்து மதித்தார். அதனால், 'எனக்கு, நீங்கள் ஏன் கஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறீர்கள்?' என்று, பிரகலாதன் ஒருபோதும் தகப்பனாரைக் கேட்டதில்லை. ஆனால், 'நான், சாட்சாத் பரமாத்மாவின் அம்சம். அதனால் நான், பகவானுக்குச் சேவை செய்வதில், வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். தகப்பனார் இதில் குறுக்கிடுகிறார்; என்னையும் தடுக்கிறார். இது முறையல்ல.' ஆகவே, தகப்பனாருக்கு நரகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய அந்த ஆணையைப் பிரகலாதன் கைவிட்டு விட்டார். தந்தையின் ஆணையை ஏற்று, பகவத் பக்தியைத் துறந்திருந்தால், அதற்கான தண்டனையைத் தகப்பனார் அனுபவிக்க நேர்ந்திருக்கும். தகப்பனார் தண்டனையை அனுபவிக்க நேரும்படியான எந்தச் செயலையும் மகன் செய்யக்கூடாது. இந்த நோக்கில்தான், தந்தையின் ஆணையை மதிக்காததன் மூலம் பிரகலாதன் தந்தைக்கு நன்மையே செய்தார்; அவர், தந்தையைத் துறந்துவிடவில்லை.

இராவணன், விபீஷணனைத் துச்சமாக எண்ணி, 'நீ இங்கிருந்து போய்விடு' என்று சொன்னதும், அவர் ஸ்ரீராமரிடம் போய்ச் சேர்ந்தார். ஆகவே விபீஷணன், சகோதரனைத் துறந்துவிடவில்லை. மாறாக, அவனுடைய அநியாயத்தைத் துறந்தார். அநியாயத்தை நியாயப்படுத்தவில்லை; ஆதரவும் காட்டவில்லை. விபீஷணன், இராவணனுக்கு அவனுடைய நன்மைக்கான விஷயத்தையே சொன்னார். அவனுக்கு நன்மையையே செய்தார்.

தாயார், ஸ்ரீராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார்; துன்பம் கொடுத்தார் என்பதையறிந்த பரதன், தாயாரைத் துறந்தான். பரதன், தன் தாயிடம் இவ்வாறு கூறினான்— ''எப்படி தாய் கௌசல்யா, தன் மகன் இராமனிடம் காட்டிய அன்பைக் காட்டிலும், அதிக அன்பை என்னிடம் காட்டுகிறாரோ, அப்படியே நீயும் என்னிடம் காட்டும் அன்பைக் காட்டிலும், அதிக அன்பை இராமனிடம் காட்டியிருக்க வேண்டும். ஆனால், அதற்குமாறாக நீ, ஸ்ரீராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பி விட்டாய். நீ, ஸ்ரீராமனுக்கு தாயாக இல்லாமற்போய்விட்ட பிறகு, நீ எனக்கு மட்டும் தாயாக எப்படி இருக்க முடியும்? உனது இந்தச் செயலுக்காக, நான் உனக்குத் தண்டனை கொடுப்பது எனக்கு முறையல்ல. ஆதலால், 'நான், உன்னை அம்மா என்று சொல்ல மாட்டேன்' என்பதை என்னால் செய்ய முடியும். இதைத் தவிர என்னால் வேறென்னதான் செய்ய இயலும்.''

''சாட்சாத் பகவான், பிராமண உருவில் வந்து என்னிடம் பிச்சை கேட்கிறார். ஆனால் ஆசார்யர், நான் தானம் கொடுப்பதிலிருந்து என்னைத் தடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆகவே நான், ஆசார்யரின் வார்த்தையை மதிக்கமாட்டேன்'' என்று கூறி, பலி, குருவைத் துறந்தார். பலி, குருவின் ஆணையை ஏற்காததுகூட, குருவின் நன்மைக்காகத்தான். தானம் கொடுப்பதற்குப் பலி தயாராகவே இருந்தார். அந்தச் சமயத்தில், அவர் குருவின் வார்த்தைக்கு மதிப்புக் கொடுத்திருந்தால், அந்த வார்த்தையின் விளைவான பாவம் குருவையே அடைந்திருக்கும். அதனால், அவர் குருவின் சாபத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். அந்தக் குற்றத்திலிருந்தும் தீங்கிலிருந்தும் குருவைக் காப்பாற்றிவிட்டார். பலி, தானே தண்டனையை அனுபவித்தார். ஆனால், தண்டனையிலிருந்து குருவைத் தப்ப வைத்தார்! என்றால், இது குருசேவை அல்லவா!

பகவானைக் கண்களால் பார்க்கவிடாமல் கோபியர்களின் கணவன்மார்கள் தடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதனாலேயே, கோபியர்கள் கணவன்மார்களைத் துறந்தார்கள். அவர்கள்

கணவன்மார்களின் சொற்படி நடந்திருந்தால், கணவன்மார்கள் பாவத்தின் பங்காளிகளாகியிருப்பார்கள். ஆகவே, கணவர்களின் சொல்லை மதிக்காததால், அவர்கள் கணவன்மார்களைப் பாவத்திலிருந்தே காப்பாற்றினார்கள்.

கருத்து என்னவென்றால், மனிதச் சரீரத்தைப் பயனுள்ளதாக ஆக்குவது என்பது, பரமாத்மாவை அடைவதிலேயே இருக்கிறது. ஆகவே, அந்த முயற்சியில் உதவியாளனாக இருப்பவன், நமக்கு உகந்ததைச் செய்கிறான். அதில் தடை போடுகிறவன், நமக்குத் தீங்கைச் செய்கிறான். பிரகலாதன் முதலிய எல்லோரும் பரமாத்மாவை அடைவதில் இடையூறு ஏற்படுத்தியவர்களைத் துறந்தார்கள். (தந்தை முதலியவர்களை அல்ல.) ஆகவே, அவர்களுக்கு மேன்மேலும் நலன் உண்டாயிற்று.

வினா:– தாயின் நிலை உயர்ந்ததா? அல்லது தந்தையின் நிலை உயர்ந்ததா? மேலும், உயர்நிலைக்குக் காரணம் என்ன?

விடை:– உயர்நிலை தாயுக்குத்தான். தாயின் மதிப்பு, தந்தையுடையதைக் காட்டிலும் நூறு மடங்கு அதிகம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது— ***'ஸஹஸ்ரம் து பித்ரூந்மாதா கௌ$_3$ரவேணாதிரிச்யதே' (மநுஸ்ம்ருதி 2/145)***. ஶ்ரீராமன் வனவாசத்திற்காகப் புறப்பட்டபோது, அவர் அன்னையிடம் சென்று, அவரது பாதங்களில் வணங்கிக் கூறினார்— "தாயே! வனவாசத்திற்குப் போகும்படி எனக்கு ஆணையிடப் பட்டுள்ளது." அதற்குத் தாயார்— "இது தந்தையாருடைய கட்டளையே என்பதால் என்னை உயர்வாக மதித்து, நீ காட்டுக்குப் போகாதே. ஆனால், உனது சிற்றன்னையும் தந்தையுமாகச் சேர்ந்து, காட்டுக்குப் போகும்படி சொல்லியிருந்தால்†, உன்னைப் பொறுத்தவரையில் காடு, நூறு அயோத்திகளுக்குச் சமமாகும்" என்று சொன்னார்.

---

† தன்னிலும் அதிகமான அன்பு சிற்றன்னையிடம் காட்டவேண்டும் என்ற கௌசல்யாதேவியின் அறிவுரை, அவருடைய பரந்த உள்ளத்தைக் காட்டுகிறது. குடும்பத்தில் ஒவ்வொருவருக்குமிடையே உள்ள அன்பு கட்டுக்குலையாமல்

ஜௌ(ம்) கேவல பிது ஆயஸு தாதா ।
தௌ ஜநி ஜாஹு ஜாநி ப$_3$டி$_3$ மாதா ॥
ஜௌ(ம்) பிது மாது கஹேஉ ப$_3$ந ஜாநா ।
தௌ காநந ஸத அவத$_4$ ஸமாநா ॥
(ஸ்ரீராமசரிதமாநஸம், அயோத்யா. 56/1,2)

தந்தை, சொத்து–செல்வம் முதலியவைகளால் மகனைப் போஷிக்கிறார். ஆனால் அன்னை, தன் சரீரத்தையே கொடுத்து மகனைப் போஷிக்கிறார். சொத்து–செல்வம் என்பது மமதையைக் குறிப்பிடும் பொருள். சரீரம் என்பது 'நான்' என்பதைக் குறிப்பது. 'என்னுடையது' என்பதைக் காட்டிலும் 'நான்' என்பது அருகில் இருக்கிறது. 'என்னுடையது' என்று சொல்லப்படும் பொருட்கள் வந்து போகும் தன்மையுடையவை. சரீரம் வேறெதையும் எதிர்பாராமல் நிலைத்திருப்பது. ஆகவே, அன்னையின் நிலை உயர்ந்ததாகவே இருக்கும்.

தாய், தன்னுடைய கன்னிப்பருவத்தைப் பாழாக்கிவிட்டார். தன்னுடைய சரீரத்தைக் கொடுத்து, தன்னுடைய பாலை ஊட்டிப் போஷித்திருக்கிறார். தாதியாக, நாவிதனாக, வண்ணானாக, தையற்காரனாக மற்றும் ஆசானாக தாயார் செயல்பட்டிருக்கிறார். அவ்வளவு ஏன்? மலமூத்திரம் கழுவித் தோட்டி வேலையைக் கூடச் செய்திருக்கிறார். அவர் செய்த வேலைகளை ஏதோ சுமையாகக் கருதிச் செய்யவில்லை. மாறாக, மிகவும் பாசத்துடனும், 'என்னுடையது' என்ற உரிமை உணர்வுடனும் ஆர்வத்துடனும் செய்திருக்கிறார் என்பது மட்டுமல்ல; பதில் உதவி பெறவேண்டும் என்ற எண்ணமும் இருந்ததில்லை. குழந்தை நோயுற்றுப் படுத்தால், தாயின் உடல்பலம் குறைகிறது. ஆகவே, உலகத்தில் அன்னைக்கு ஈடாகக் குழந்தையைப் பராமரிக்கக்கூடியவர் வேறு யார் உளர்? ***'மாத்ரா ஸமம் நாஸ்தி ஶரீரபோஷணம் ।'*** ஆகவேதான்,

---

இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தாயிடம் காட்டுவதைவிட அதிக அன்பு, பிற அன்னையரிடம் காட்டவேண்டும் என்று, கௌசல்யாதேவி எல்லோருக்கும் பாடம் புகட்டியிருக்கிறார்.

அன்னையின் நிலை உயர்ந்தது. மகன் சாது—சந்நியாசியான பின், அன்னையைக் காண நேர்ந்தால், அவர் அன்னையின் எதிரே, நிலந்தோய வணங்குதல் வேண்டும் என்று அறநூல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு உயர்ந்த நிலை வேறு யாருக்கு ஏற்பட முடியும்!

_வினா:– தாய்—தந்தையருக்குச் சேவை செய்வதால், என்ன லாபம்?_

விடை:– தாய்—தந்தையருக்குச் சேவை செய்வதால் இகலோக—பரலோக வாழ்க்கை செம்மைப்படுகிறது. பகவான் மகிழ்ச்சி அடைகிறார். தாய்—தந்தையருக்குச் சேவை செய்யாதவனிடம் பகவான் நம்பிக்கை வைப்பதில்லை. ''தாய்—தந்தையருக்குப் பணிவிடை, பக்தி பூணாத இவன், என்னிடமா பக்தி செலுத்தப் போகிறான்!''

புண்டரீகன், உடலாலும் உள்ளத்தாலும் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடனும் தாய்—தந்தையருக்குச் சேவை செய்தார். அவருடைய சேவையால் மகிழ்ந்த பகவான், அழைப்பு இல்லாமலே புண்டரீகன் வீட்டுக்கு வந்து கூறினார்— ''புண்டரீகனே! நீ உன் தாய்—தந்தையரிடம் காட்டும் பக்தியினால் மனம் மகிழ்ந்து, நானாகவே உனக்குத் தரிசனம் கொடுப்பதற்காக, உன்னிடம் வந்திருக்கிறேன்.'' அந்தச் சமயத்தில் புண்டரீகன், தாய்—தந்தையரின் பணிவிடையில் ஆழ்ந்திருந்தார். அதனால், அவர் பகவானிடம் கூறினார்— ''எந்தச் சேவை, அதாவது தாய்—தந்தையருக்குச் செய்யும் சேவை காரணமாகத் தாங்கள் இங்கே எனக்குத் தரிசனம் கொடுப்பதற்காக வந்திருக்கிறீர்களோ, அந்தச் சேவையை நான் எப்படி விடுவேன்? இப்போது நான், தாய்—தந்தையருக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருக்கிறேன். அது முடிந்த பின்னர்தான், நான் தங்களைத் தரிசனம் செய்ய முடியும். அதுவரை தாங்கள் காத்திருக்க விரும்பினால், இந்தச் செங்கற்களின் மேல் நின்று கொள்ளுங்கள்.'' இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே புண்டரீகன், இரண்டு செங்கற்களைத் தன் முதுகுக்குப் பின்னால் விட்டெறிந்தார். பகவான்,

அவற்றின் மேல் நின்று கொண்டார். செங்கற்களின்மேல் நின்ற காரணத்தால், பகவானின் பெயர் 'விட்டல்' என்றாயிற்று. பகவானுடைய இந்தக் காட்சியைக் காண விரும்பினால், (மகாராஷ்டிரத்திலுள்ள) பண்டரீபுரம் சென்று காணலாம். இதுபோலவே, மகாபாரதத்தில், ஊமைச் சண்டாளியின் கதை வருகிறது. ஊமைச் சண்டாளிக்குத் தன் தாய்–தந்தையரிடமிருந்த பக்தியைப் பார்த்து, பகவானே அவள் வீட்டில் வசித்து வந்தார்! கருத்து என்னவென்றால், தாய்–தந்தையருக்குச் செய்யப்படும் சேவையால், மண்ணுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் எல்லாவிதமான நன்மைகளும் உண்டாகின்றன.

வினா:– மனிதர்கள், தாய்–தந்தையருக்கு ஆற்றும் சேவைக்கு இவ்வளவு பெருமை இருக்கும்போது, அந்தச் சேவையை விட்டுவிட்டு, ஏன் சாது–சந்நியாசிகளாகப் போகிறார்கள்?

விடை:– ஒருவன் இறந்துவிடுகிறான் என்றால், அவன் தாய்–தந்தையருக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடைகளை விட்டுவிட்டுத்தான் இறக்கிறான். அதனால், அவனுக்குப் பாவம் ஏற்படுவதில்லை. அப்படியே யாருக்கு உலகத்திலிருந்து உண்மையான வைராக்கியம் ஏற்படுகிறதோ, அவனுக்குப் பாவம் உண்டாவதில்லை. இவ்விதமே எவன் எவ்வகையிலும் பகவானையே புகலடைந்து விடுகிறானோ, அவனுக்கும் எவ்விதப் பாவமும் உண்டாவதில்லை. ஏனென்றால், யாரிடமும் பட்ட கடன்பாக்கி, அவனுக்குக் கிடையாது.

தே$_3$வர்ஷிபூ$_4$தாப்தந்ருணாம் பித்ரூணாம்
ந கிங்கரோ நாயம்ருணீ ச ராஜந் ।
ஸர்வாத்மநா ய: ஶரணம் ஶரண்யம்
க$_3$தோ முகுந்த$_3$ம் பரிஹ்ருத்ய கர்தம் ॥

(ஶ்ரீமத்$_3$ப$_4$ாக$_3$வதம் 11/5/41)

''அரசே! எவனொருவன் எல்லா விருப்பங்களையும் விட்டு, புகலடைந்தவர்களிடம் அன்பு கொண்டவனான பகவானின் திருப்பாதங்களை முழுமையாகச் சென்று அடைகிறானோ, அவன் தேவர், முனிவர், பிராணிகள், குடும்பம் நடத்துவோர்,

பிதிரர் கூட்டம் – இவர்களில் எவருக்கும் கடன்பட்டவனாகவோ, ஏவலாளனாகவோ இருக்கமாட்டான்.''

கருத்து என்னவென்றால், எவன் மனிதப்பிறவியின் உண்மையான லட்சியப் பொருளான பகவானிடம் ஈடுபடுகிறானோ, அவன் தாய்–தந்தையரின் சேவை, குடும்பம் ஆகியவற்றைத் துறந்தாலும், அவனைப் பாவம் ஒட்டுவதில்லை.

வினா:– ***இரண்டு–மூன்று மகன்கள் இருந்து, அவர்களில் ஒருவன் சாது–சந்நியாசியாகப் போய்விட்டால், அது ஒன்றும் பெரிய விஷயமல்ல. ஆனால், ஒருவருக்கு ஒரே மகன்தான் இருக்கிறான். அவனும் சாது–சந்நியாசியாகப் போனால், அவனுடைய தாய்–தந்தையர் யாரை அண்டிப் பிழைப்பார்கள்?***

விடை:– தாய்–தந்தையர் இருக்கும்வரையில் அந்த மகன், அவர்களுக்குச் சேவை செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்; அவர்களை விட்டுவிடக் கூடாது. ஏனென்றால், பகவத் பிராப்திக்குச் சாதுவாகப் போவது ஒரு காரணமல்ல. மாறாக, உலக வாழ்விலிருந்து வைராக்கியமும், பகவானிடம் பிரேமையும்தான் காரணம். ஆதலால், அவன் தாய்–தந்தையருக்குச் சேவை செய்து கொண்டே, வழிபாடு–தியானங்களைச் செய்தால், அவனுக்கு பகவத் பிராப்தியில் எவ்வித இடையூறும் ஏற்படாது. மாறாக, தாய்–தந்தையரின் மகிழ்ச்சியினால் பகவத் பிராப்தியில் உதவிதான் கிடைக்கும். கருத்து என்னவென்றால், தாய்–தந்தையரிடம் பட்டுள்ள கடனை அடைக்காமல், அவர்களைத் துறக்கலாகாது. ஆனால், தீவிர வைராக்கியம் ஏற்பட்டு, பகவானின் திருவடிகளில் தனித்த அன்பு ஏற்பட்டு, அந்த நிலையில் தாய்–தந்தையரின் சேவை விடப்பட்டால், அவனுக்குப் பாவம் உண்டாகாது.

எவன், வீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டு, தாய்–தந்தையருக்குச் சேவை செய்யாமல், தன்னுடைய மனைவி–மக்களை வளர்ப்பதில் மட்டுமே குறியாக இருக்கிறானோ, அவனுக்குப் பாவம் உண்டாகும். அப்படியே எவன், தாய்–

தந்தையரையும், வீடு–மக்களையும் விட்டுச் சென்று, சாதுவாகி, குடில்–ஆசிரமம் ஏற்படுத்திக் கொண்டு, பொருள் சேர்த்துக் கொண்டு, சிஷ்யன்–சிஷ்யைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு, சுக–சௌக்கியத்தோடு இருக்கிறானோ, அவனைத் தாய்–தந்தையருக்குப் பணிவிடை செய்யாத பாவம் ஒட்டிக் கொள்ளத்தான் செய்யும்.

வினா:– ஒருவன் சாது–சந்நியாசியாகிச் செல்வம் சேர்க்கிறான்; அச்செல்வத்தைத் தாய்–தந்தையர், மனைவி–மக்களுக்கு அனுப்புகிறான்; அவர்களை வளர்த்துப் பராமரிக்கிறான் என்றால், அவனுக்குப் பாவம் ஏற்படுமா?

விடை:– சாது–சந்நியாசியான பின்னர், தாய்–தந்தையர், மனைவி–மக்கள் ஆகியோருக்குப் பொருள் அனுப்புகிறவர்கள் பாவத்தில் பங்கேற்பவர்களே. அத்துடன் அவரால் கொடுக்கப்படும் பொருளைக் கொண்டு தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்துகிறவர்களும் பாவத்தில் பங்கு கொள்கிறார்கள். ஏனெனில், அவ்விருவருமே அறநூல் ஆணைக்கு எதிரான காரியம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் குடும்ப வாழ்வில் இருந்து கொண்டேயல்லவா, தாய்–தந்தையருக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும்? ஆனால், அவர்கள் சாஸ்திர விரோதமான காரியம் செய்து, சந்நியாச ஆசிரமத்தையே மாசுபடுத்துகின்றனர் என்பதால், அவர்களுக்குப் பாவம் ஏற்படவே செய்யும். அவர்கள் பாவத்திலிருந்து தப்ப முடியாது.

வினா:– வீட்டில் தாயாரைப் பராமரிப்பதற்கும் பார்த்துக் கொள்வதற்கும் வேறு யாரும் இல்லாத நிலையில், சாது–சந்நியாசியாகிவிட்ட மகன், தாயைப் பராமரிக்கலாமா, கூடாதா?

விடை:– அம்மாவுக்கு வேறு ஓர் ஆதரவும் இல்லாவிட்டால், சாது ஆகிவிட்டாலும்கூட, அவன் தாயைப் பராமரிக்க வேண்டும்; பராமரிக்கவே வேண்டும். ஆதரவற்ற நிலையில் உள்ள பிற பிராணிகளுக்குக்கூடச் சேவை செய்யவேண்டும் என்னும்போது, சரீரத்தைக் கொடுத்த தாயைப் பற்றிச்

சொல்லவா வேண்டும்? அவர் ஆதரவற்று இருந்தால், அவருக்குச் சேவை செய்வதில் எவ்விதக் குற்றமும் இல்லை.

வினா:– மகள், கணவன் வீட்டுக்குப் போய்விடுகிறாள். அப்புறம் அவள் தாய்–தந்தையருக்கு எப்படிச் சேவை செய்ய முடியும்? சேவை செய்யாவிட்டால், தாய்–தந்தையரிடம் பட்டுள்ள கடன் சுமை எப்படி நீங்கும்?

விடை:– ஒருவருக்கு அவர் மனமார விரும்பியும்கூட அடைக்க முடியாத அளவுக்குக் கடன் ஏறிவிட்டது என்றால், அவர் கடன் கொடுத்தவரிடம் சென்று, ''நான், என் வீடு, நிலம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் தங்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கிறேன். இப்போது நீங்கள் இவைகளை உங்கள் விருப்பம்போல் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்'' என்று சொல்ல வேண்டும். இப்படிச் சொல்வதால் அவன்மேல் கடன் சுமை நிற்பதில்லை; நீங்கிவிடுகிறது. இவ்விதமே மகள், குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே தாய்–தந்தையருக்கு அர்ப்பணமாகி இருக்கிறாள். அவள், தன் மனத்தில் எதையும் வைத்துக் கொள்வதில்லை. தாய்–தந்தையர், எங்கே அவளைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கிறார்களோ, அவள் மகிழ்ச்சியோடு அங்கேதான் செல்கிறாள். அவள், தன் கோத்திரத்தையும் கணவனின் கோத்திரத்தோடு இணைத்து விடுகிறாள். இவ்வளவு பெரிய தியாகம் செய்திருக்கிற அவள்மேல், கடன் எப்படி இருக்க முடியும்? இருக்கவே முடியாது.

வினா:– தாய்–தந்தையருக்கு ஆதரவாக யாரும் இல்லை என்ற நிலையில், திருமணமாகியுள்ள மகள், தாய்–தந்தையரைப் பராமரிக்கலாமா, கூடாதா?

விடை:– துணையற்ற தாய்–தந்தையருக்கு அவள் சேவை செய்யலாம். திருமணமான மகளுக்குக் குழந்தை இருந்தால், தாய்–தந்தையர், அவளுடைய வீட்டில் உணவு ஏற்கலாம்; அவளுடைய வீட்டில் வசிக்கலாம். ஆனால், அவளுக்குக் குழந்தை இல்லையென்றால், அவளது வீட்டில் உணவு ஏற்க, தாய்–தந்தையருக்கு உரிமை இல்லை.

தாய்–தந்தையர், கன்னிகையைத் தானம் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதால், அவர்கள் அந்த வீட்டில் உணவு ஏற்கலாகாது. ஏனெனில், தானம் கொடுத்தவருக்கு, தானம் கொடுக்கப்பட்ட பொருளின்மீது உரிமை கிடையாது. ஆனால், பெண்ணுக்குக் குழந்தை பிறந்துவிட்டால், தாய்–தந்தையர் பெண்ணின் வீட்டில் உணவு கொள்ளலாம். காரணம் என்னவென்றால், மகளின் கணவன் (மாப்பிள்ளை), தன்னுடைய பிதிர்க்கடனிலிருந்து விடுதலை பெறவே, வேறொருவர் பெண்ணை ஏற்றுக் கொண்டார். அவள் மூலம் குழந்தை உண்டானதும், அவர் பிதிர்க்கடனிலிருந்து விடுதலை பெறுகிறார். ஆகவே, குழந்தை பிறந்ததும், தாய்–தந்தையருக்கு மகளிடம் உரிமை ஏற்பட்டு விடுகிறது. அதே கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவனாக இல்லாவிட்டாலும், பெண் வயிற்றுப்பேரன், தன்னுடைய தாய்வழிப் பாட்டனார்–பாட்டிக்குச் சிராத்த–தர்ப்பணம் செய்ய முடியும்.

தாய்–தந்தையருக்குத் துணை இல்லாத நிலையில், அவர்களுக்குச் சேவை செய்வதற்கு யாருமில்லாதபோது, அவர்களுக்குச் சேவை செய்யும் பொறுப்பு மகளின் மேல்தான் இருக்கிறது. ஆகவே, தனக்குக் குழந்தை உண்டாகாவிட்டாலும், திருமணமான பெண், அவர்களுக்கு சேவை செய்யத்தான் வேண்டும். மற்றொரு விஷயம்— இப்போதுள்ள சட்டத்தில் தந்தையின் சொத்துக்களில் மகனுக்கும் மகளுக்கும் சமமான உரிமை இருப்பது ஏற்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, இன்றைய சட்டநோக்கில் பார்த்தாலும், எப்பொழுது மகளுக்குச் செல்வத்தைக் கொடுக்கும் உரிமை ஏற்பட்டுவிட்டதோ, அதேபோல் அவளிடமிருந்து சேவையை ஏற்றுக்கொள்ளும் உரிமையும் தாய்–தந்தையருக்கு உண்டுதானே!

॥ ஸ்ரீஹரி: ॥

மகாபாவத்திலிருந்து உன்னைக் காத்துக் கொள்

══════★★★★══════

ப்$_3$ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம் கு$_3$ர்வங்க$_3$நாக$_3$ம: ।
மஹாந்தி பாதகாந்யாஹு: ஸம்ஸர்க$_3$ஶ்சாபி தை: ஸஹ ॥

(மநுஸ்ம்ருதி 11/54)

பிராமணனைக் கொலை செய்தல், கள் குடித்தல், தங்கம் முதலியவைகளைத் திருடுதல், குருவின் மனைவியோடு உறவு கொள்ளுதல் – இவை நான்கும் மகாபாவம். இந்த நான்கு மகாபாவங்களில் ஏதேனும் ஒரு மகாபாவத்தைச் செய்கிறவனுடன், ஒருவன் மூன்றாண்டு வரை உடனிருந்தால், அந்த மகாபாவிக்கு ஏற்படும் பலனே, அவனுக்கும் கிடைக்கும்.†

1. பிராமணனைக் கொலை செய்தல்

நான்கு வர்ணங்களுக்கும் ஆசார்யன் பிராமணன் – *'வர்ணாநாம் ப்$_3$ராஹ்மணோ கு$_3$ரு: ।'* பிராமண வர்ணத்தினர் மூலமாக சாஸ்திர அறிவெனும் ஒளி எவ்வளவு உண்டாகியிருக்கிறதோ, அத்தனை ஒளி வேறு எந்த வர்ணத்தினர் மூலமாகவும் ஏற்படவில்லை. அதனால், பிராமணனைக் கொல்வது மகாபாவம். இவ்விதமே, எவரால் உலகத்திற்கு நன்மை உண்டாகிறதோ, அப்படி நற்பணி புரிவோரையும், கடவுள் பக்தர்களையும், பசு முதலியவைகளையும் கொல்வது மகாபாவம். காரணம் என்னவென்றால், எவர் மூலமாக

---

† *ஸ்தேநோ ஹிரண்யஸ்ய ஸுராம் பிப$_3$ம்ஶ்ச கு$_3$ரோ–ஸ்தல்பமாவஸந் ப்$_3$ரஹ்மஹா சைதே பதந்தி சத்வார: பஞ்சமஶ்சாசரம்ஸ்தைரிதி ॥*

(சா$_2$ந்தோ$_3$க்$_3$ய உபநிஷத்$_3$ 5/10/9)

மற்றவர்களுக்கு எவ்வளவு அதிகமான நன்மை ஏற்படுகிறதோ, அப்படிப்பட்டவரைக் கொல்வதால், அந்த அளவுக்குப் பாவமும் அதிகமாக ஏற்படுகிறது.

2. கள் குடித்தல்

புலால், முட்டை, புகைப்பிடித்தல், போதை முதலிய தூய்மையில்லாததும் மற்றும் மயக்கம் தரும் பொருட்களை அருந்துவதும் பாவமாகும். ஆனால், கள் குடித்தல் மகாபாவமாகும். காரணம், மனிதனுடைய உள்ளத்தில் உள்ள நல்லுணர்வுகளையும், அறத்தின்பாலுள்ள ஈடுபாடு, ஸம்ஸ்காரத்தையும் குடிப்பழக்கம் அழித்துவிடுகிறது. இதனால், மனிதன் மாபெரும் வீழ்ச்சியை நோக்கிப் போகிறான்.

கள் தயாரிப்பில் எண்ணிறந்த உயிர்களின் கொலை நடக்கிறது. கங்கை நதி எல்லாவற்றையும் சுத்தப்படுத்தும். ஆனால், கங்கை நதியில் கள் வைத்திருந்த பாத்திரத்தைக் கழுவினால், அது சுத்தமாவதில்லை. கள் வைத்திருந்த பாத்திரமே இவ்வளவு கெட்டுப் போகுமானால், கள்ளைக் குடிப்பவன் எவ்வளவு கெட்டுப் போவான்? இதற்கு எல்லையே இல்லை. இஸ்லாமிய மதத்தில், இந்த விஷயம் கூறப்பட்டிருப்பதாக நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதாவது, சரீரத்தின் எந்த உறுப்பில் கள் ஒட்டிக் கொள்கிறதோ, அந்த உறுப்பின் தோலை வெட்டி எறிந்துவிட வேண்டும்.

***வினா:–* இப்போது ஆங்கில முறை மருந்துகளில் மயக்கப்பொருள் சேர்க்கப்படுகிறது. உடல் நலத்திற்காக, மருந்து என்ற வடிவத்தில் அவைகளை அருந்துவது மகாபாவமாகிவிடுமா?**

விடை:– எவைகளில் மயக்கப் பொருள் உள்ளதோ, அந்த மருந்துகளை உண்பதால் மகாபாவம் ஏற்படத்தான் செய்யும்.

***வினா:–* குடும்பத்தில் ஒருவர் கள் குடிக்கிறார். அவருடன் கூடவே இருப்பதால், குடும்பத்தில் எல்லோருக்கும் மகாபாவம் ஏற்படுமா?**

விடை:– இல்லை. குடும்பத்தார்களின் பார்வையில், அவர் அந்தக் குடும்பத்துக்காரர். ஆதலால், அவர்கள் கள் குடிப்பவரோடு உடனிருப்பவர்கள் அல்லர். மாறாக, அவரைச் சார்ந்து இருப்பதால், அவருடன் உறவு கொண்டுள்ளார்கள். கணவன் கள் குடிக்கிறான்; மனைவி இரவு–பகலாய் அவனுடன் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. என்றாலும், மனைவிக்கு மகாபாவம் ஏற்படுவதில்லை. ஏனென்றால், அவள் குடிகாரனோடு உறவு கொள்ளவில்லை; ஆனால், அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டவள். ஆதலால், அவனுடன் இருக்கிறாள். மன ஒப்புதலுடன் உறவாடுவதன் மூலமே தீய உறவின் குற்றம் ஏற்படும்.

***வினா:–* முன்பு அறியாமையினால் கள் குடித்து வந்தவன், இப்போது தெளிவு பெற்றுவிட்டான் எனில், மகாபாவத்திலிருந்து எவ்வாறு சுத்தப்படுத்திக் கொள்வது?**

விடை:– அவன் உண்மையான உள்ளத்தோடு வருத்தப்பட்டு, கள் குடிப்பதை அடியோடு விட்டுவிட வேண்டும். 'இன்று முதல், இனி ஒருபோதும் கள் குடிக்க மாட்டேன்' என்று உறுதி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் அவனுடைய பாவம் மன்னிக்கப்படும். ஜீவன் சுயமாகத் தூய்மையுடையது. ஆதலால், ***'சேதந அமல ஸஹஜ ஸுக$_2$ராஸீ ।'*** – மாசுகளைக் களைந்தவுடன் நிரந்தரமாக உள்ள, தூய்மை அடையப்பட்டு விடுகிறது; அது சுத்தமாகிறது.

3. களவு

எந்த ஒரு பொருளையும் திருடுவது பாவம். ஆனால், தங்கம், வைரம் முதலிய விலையுயர்ந்த பொருட்களைத் திருடுவது மகாபாவம். எந்தப் பொருளுக்கு எத்தனை அதிக விலைமதிப்பு இருக்கிறதோ, அந்தப் பொருளைத் திருடுவது, அந்த அளவுக்குப் பாவம்.

4. குருவின் மனைவியோடு உறவு கொள்ளல்

விந்து (பிரம்மசரிய) அழிவுக்கு எத்தனை வழிகள் உண்டோ, அவை அனைத்துமே பாவம்தான்†. அதிலும், குருவின் மனைவியைப் புணர்தல் மகாபாவம். நமக்குக் கல்வியைக் கொடுக்கின்ற, நம்முடைய வாழ்க்கையை மாசற்றதாக ஆக்குகின்ற ஆசார்யருடைய மனைவி, அன்னையைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர். அதனால், அவரிடம் முறைகேடாக நடப்பது மகாபாவம்.

பிற பெண்களோடு உடலுறவு கொள்வதும் பெரும் பாவம்தான். அதனால்தான் இதை விபசாரம் – விசேஷ அபிசாரம் (இம்சை) – என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கணவன் பிற பெண்ணோடு உறவு கொண்டாலும், மனைவி வேறு ஆடவனுடன் உறவு கொண்டாலும், தாய்–தந்தை, சகோதர–சகோதரி முதல், மாமனார் வீட்டில் மாமனார், மாமியார், மைத்துனர் முதலியோருக்கும் துயரம் உண்டாகிறது.

---

† விந்துவின் ஒரு துளியில் ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் உள்ளன. பெண்ணுறவில் வெளியேறும் விந்துவில் கர்ப்பப் பைக்குப் போய்ச் சேரும் உயிரணு மட்டுமே கர்ப்பமாகிறது. மற்ற எல்லா உயிரணுக்களும் இறந்து போகின்றன. அங்கு கொலைபாவம் ஏற்படுகிறது. பிள்ளை பெறவேண்டும் என்ற நோக்குடன் மட்டும், மாதவிலக்குக்குப் பின் பெண்ணுறவு கொள்வதில் பாவம் ஒட்டுவதில்லை. (பாவம் உண்டாகிறது; ஆனால், ஒட்டிக் கொள்வதில்லை.) ஏனென்றால், அது சாஸ்திரத்தின், தர்மத்தின் அனுமதி பெற்றது. *'ஸ்வப$_{4}$ாவநியதம் கர்ம குர்வந்நாப்நோதி கில்பி$_{3}$ஷம் ॥'* (*கீ$_{3}$தா 18/47*); *'த$_{4}$ர்மாவிருத்$_{3}$தே$_{4}$ா பூ$_{4}$தேஷு காமோऽஸ்மி'* (*கீ$_{3}$தா 7/11*). ஆனால், இன்பநுகர்ச்சிக்காகப் பெண்ணுறவு கொண்டால், அந்த உயிரணுக்கொலையின் பாவம் ஏற்படவே செய்யும்.

ஏக ப$_{3}$ார ப$_{4}$க$_{3}$ பே$_{4}$ாக$_{3}$ தே, ஜீவ ஹதை நௌ லாக$_{2}$ ।
ஜந மநோர நாரீ தஜீ, ஸூந கே$_{3}$ாரக$_{2}$ கீ ஸாக$_{2}$ ॥

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விதம், இரண்டு குடும்பத்தாருக்கும் துயரம் கொடுப்பது பாவம். மேலும், தடை செய்யப்பட்டுள்ள இன்பங்களை அனுபவிப்பதால், சாஸ்திரம், தர்மம், சமுதாயம், குலம் முதலியவைகளின் கௌரவத்தைக் குலைப்பதும் பாவம். இந்த இரண்டு பாவங்களும் ஒன்றாகவே நிகழ்வதால், பிற பெண்ணுறவு அல்லது பிற ஆணுறவு கொள்வது விசேஷமான அபிசாரம் (தவறு), மகாபாவம். 'வேறு பெண்ணுடன் உடலுறவு கொள்வதால், மனத்தில் உள்ள தெய்வநம்பிக்கை அழிந்து போகிறது. பேரழிவுக்கு முக்கிய காரணமான அவநம்பிக்கை வந்து சேர்கிறது' என்று தன்னுடைய அனுபவத்தை அறிவாளியான ஒரு பெரிய மனிதர் கூறியிருக்கிறார்.

இந்து, இஸ்லாமியர், கிறிஸ்தவர் ஆகிய யாராக இருந்தாலும், இப்படிப்பட்ட பெரும்பாவங்களை விலக்கிவிட வேண்டும். பின்னால் கீழ்ப்பிறவி ஏற்படாவண்ணம், பூத–பிரேத பிறவியை அடையாதவண்ணம், குறைந்தபட்சம் மகாபாவங்களிலிருந்து காத்துக் கொண்டால்தான், மனித உடல் பெற்றது பயனுடையதாகும்.

கருச்சிதைவு, மகாபாவத்தைப்போல் இருமடங்கு பாவம்

பிராமணனைக் கொல்வது எப்படி மகாபாவமோ, அப்படியே கருச்சிதைவு செய்வதும் மகாபாவம்தான். சாஸ்திரத்தில், பிரம்மஹத்தியைப்போல் கருச்சிதைவு செய்வதும் இருமடங்கு பாவகரமானது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது—

யத்பாபம் ப்$_3$ரஹ்மஹத்யாயா
த்$_3$விகு$_3$ணம் க$_3$ர்ப$_4$பாதநே ।
ப்ராயஶ்சித்தம் ந தஸ்யாஸ்தி
தஸ்யாஸ்த்யாகே$_3$ா விதீ$_4$யதே ॥

(பராஶரஸ்ம்ருதி 4/20)

'பிராமணனைக் கொல்வதால் எவ்வளவு பாவம் ஏற்படுகிறதோ, அதைப்போல் இருமடங்கு பாவம் கருச்சிதைவு செய்வதால்

ஏற்படுகிறது. கருச்சிதைவு செய்வதால் ஏற்பட்ட மகாபாவத்திற்கு, எவ்விதச் சாந்திபரிகாரமும் இல்லை. ஆகவே, கருச்சிதைவு செய்யவே கூடாது.'

பகவான், ஜீவனுக்கு மிகவும் அன்புடன் மனித உடலைத் தருகிறார். கருத்தடை அறுவை சிகிச்சை, கருத்தடை உபகரணங்கள், கர்ப்பத்தடுப்பு மருந்து, கருச்சிதைவு முதலியவை மூலமாக ஜீவன், மனித உடல் எடுக்கவிடாமை; தன்னுரிமையற்ற அந்த ஜீவன், பிறப்புகூட அடையவிடாமை; பிறப்பதற்கு முன்பே அழித்துவிடுதல் – இவையனைத்தும் மிகப்பெரிய பாவச் செயல்கள். எந்தக் குற்றமும் செய்யாத அந்த ஆதரவற்ற ஜீவனை அழித்துவிடுவது, அதற்கு இழைக்கப்படும் மிகப்பெரிய அநீதி அல்லவா? அந்த ஜீவன், மனித சரீரம் எடுத்து, என்னென்ன நல்ல காரியங்கள் செய்வதாக இருந்ததோ, சமுதாயத்திற்குப் பணி செய்வதாக இருந்ததோ, தன்னை உயர்த்திக் கொள்வதாக இருந்ததோ! ஆகவே, பிறவி எடுப்பதற்கு முன்பே அதனை அழிப்பது என்பது மிகக் கொடுமையான அநீதி, மிகப்பெரிய பாவம். தன்னுடைய ஆன்மிக உயர்வு என்பது நன்மைக்கான செயல்கள் செய்யாததே குற்றமும் பாவமும் எனும்போது, மற்றவர் உயர்வுக்கான வாய்ப்பைக் கொடுக்காமலிருப்பது எவ்வளவு பெரிய பாவம்? இத்தகைய மகாபாவம் செய்கிற ஆண்–பெண்களுக்கு, அடுத்து வரும் பிறவிகளில் குழந்தைகளே பிறக்காது. அவர்கள் குழந்தை பெறாமல் பல பிறவிகளுக்கு அழுது கொண்டேயிருப்பார்கள்.

ஒரு யஜமானர், நல்ல வேலைக்காரர்களை வேலை நீக்கம் செய்து கொண்டிருந்தால், பிறகு, அவருக்கு நல்ல பணியாளர்கள் கிடைப்பதில்லை. அது போலவே, நல்ல யஜமானரைவிட்டு வேலைக்காரன் விலகிக் கொண்டிருந்தால், பிறகு, அவனுக்கு நல்ல யஜமானரே கிடைப்பதில்லை என்பதைக் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். நல்ல பக்தர்களையும் ஞானிகளையும் அடைந்தும், எவனொருவன், தன்னை மேம்படுத்திக் கொள்ளவில்லையோ, அவனுக்கு அப்படிப்பட்ட

நல்லுறவு கிடைக்காமல் போகும். எவர்களால் நன்மை உண்டாகியிருக்கிறதோ, அப்படிப்பட்ட மேலான துறவிகளை விலக்குகிறவன், அவர்களை இகழ்பவன், வெறுப்பவன் எவனோ, அவனுக்கு மீண்டும் அப்படிப்பட்ட பெரியோர்கள் கிடைக்க மாட்டார்கள். தாய்–தந்தையர் மகிழ்ச்சியுடன், பிள்ளைக்கு இனிப்புப் பண்டம் கொடுக்கிறார்கள். அவனோ, அந்த இனிப்புப் பண்டத்தைத் தின்னாமல் சாக்கடையில் எறிகிறான். இதற்குப் பின்னர், பெற்றோர்கள் அவனுக்கு இனிப்புப் பண்டங்களைக் கொடுப்பதில்லை அல்லவா? அதுபோலத்தான். அவ்விதமே பகவான் பேரன்புடன் மனித உடலைக் கொடுத்தும், மனிதன், அந்த உடலைக் கொண்டே பாவமும் செய்கிறான், தவறாகவும் பயன்படுத்துகிறான் என்றால், அவனுக்கு பகவான் மறுபடியும் மானிட சரீரம் கொடுக்க மாட்டார். தாய்–தந்தையர், அறியாப் பிள்ளையாயிற்றே என்று நினைத்து, குழந்தைக்கு மறுபடியும் இனிப்புக் கொடுக்கலாம். ஆனால், அறிந்து பாவம் செய்கிறவனுக்கு, பகவான் மறுபடி மனிதப்பிறவி கொடுக்க மாட்டார். இவ்விதமே, கர்ப்பச்சிதைவு செய்கிறவர்களுக்கு, பின்பு வரும் பிறவிகளில் பிள்ளைப்பேறு ஏற்படாது.

உலக உற்பத்தியின் துவக்கத்தில் பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் சின்மயீ சக்தி மூலப்பிரகிருதி (ஸ்ரீராதா), தன்னுடைய கர்ப்பத்தைப் பிரும்மாண்ட கோளத்தின் ஆழங்காண முடியாத நீர்நிலையில் எறிந்துவிட்டாள். இதைக் கண்டு பகவான், அவளுக்குச் சாபம் கொடுத்தார்— "இன்று முதல் உனக்குப் பிள்ளைப்பேறு உண்டாகாது. இது மட்டுமல்ல. உன்னுடைய அம்சமாகப் பிறக்கும் தெய்விகப் பெண்களுக்கும் குழந்தைப்பேறு உண்டாகாது."†

† த்$_3$ருஷ்ட்வா டி$_3$ம்ப$_3$ஞ்ச ஸா தே$_3$வீ
ஹ்ருத$_3$யேந விபூ$_4$ஷிதா ।
உத்ஸஸர்ஜ ச கோபேந
ப்$_3$ரஹ்மாண்ட$_3$ம் கே$_3$ாலகே ஜலே ॥

இதற்குப் பிறகு, மூலப்பிரகிருதி தேவியினுடைய நாக்கின் நுனியிலிருந்து சரஸ்வதி வெளிப்பட்டாள். பின்னர், சிறிது காலம் கழிந்ததும், அந்த மூலப்பிரகிருதி இரண்டு வடிவங்களாகத் தோற்றமளித்தாள். வலது பக்கத்தில் தோன்றியவள் 'லட்சுமி'யாகவும், இடது பக்கத்தில் தோன்றியவள் 'ராதை'யாகவும் ஆனார்கள். பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் அப்போது இரண்டு வடிவங்களில் வெளிப்பட்டார். வலது பாதியில் தோன்றியவர் 'நான்கு கைகளையுடைய விஷ்ணு'வாகவும், இடது பாதியில் தோன்றிவர் 'இரண்டு கைகளையுடைய கிருஷ்ண'னாகவும் ஆனார்கள்.‡ அப்போது பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன், லட்சுமி–சரஸ்வதி ஆகிய இருதேவியரையும் விஷ்ணுவுக்குப் பணிவிடை செய்யுமாறு ஆணையிட்டார். மூலப்பிரகிருதியிலிருந்து தோன்றியதால், லட்சுமிக்கும் சரஸ்வதிக்கும் மகப்பேறு

த்$_3$ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணஶ்ச தத்த்யாக$_3$ம்
ஹாஹாகாரம் சகார ஹ ।
ஶஶாப தே$_3$வீம் தே$_3$வேஶ:
தத்க்ஷணம் ச யதே$_2$ாசிதம் ॥
யதோऽபத்யம் த்வயா த்யக்தம்
கோபஶீலே ஸுநிஷ்டு$_2$ரே ।
ப$_4$வத்வமநபத்யாபி
சாத்$_3$யப்ரப்$_4$ருதி நிஶ்சிதம் ॥
யா யாஸ்த்வத$_3$ம்ஶரூபா ச
ப$_4$விஷ்யந்தி ஸுரஸ்த்ரிய: ।
அநபத்யாஶ்ச தா: ஸர்வா:
தத்ஸமா நித்யயௌவநா: ॥
(ப்$_3$ரஹ்ம வைவர்த புராணம். ப்ரக்ருதி 2/50–53)

‡ *அத$_2$ காலாந்தரே ஸா ச*
த்$_3$வித$_4$ாரூபா ப$_3$பூ$_4$வ ஹ ।
வாமார்த்$_3$த$_4$ாங்க$_3$ா ச கமலா
த$_3$க்ஷிணார்த்$_3$த$_4$ா ச ராதி$_4$கா ॥

ஏற்படவில்லை.† இதற்குப் பிறகு ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் மயிர்க்கால்களிலிருந்து எண்ணற்ற கோபர்கள் வெளிப்பட்டார்கள். அவ்விதமே, ராதையின் ரோமக்கால்களிலிருந்து எண்ணற்ற கோப கன்னிகைகள் தோன்றினார்கள். பகவானுடைய சாபத்தின் காரணமாக, இந்தக் கோப கன்னிகைகளுக்கும் மகப்பேறு உண்டாகவில்லை.‡ இந்தக் கதையிலிருந்து தெளிவாகிற விஷயம் என்னவென்றால், எந்தப் பெண், கர்ப்பத்தைச் சிதைக்கிறாளோ, அவள் வருகிற பிறவிகளில் பிள்ளைப் பேறாகிய இன்பத்தைக் காண்பதில்லை.

வினா:– கருச்சிதைவு செய்த பெண்கள் மீண்டும் கர்ப்பமுறுகிறார்கள்; குழந்தைப் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். அதனால், கருச்சிதைவு செய்து கொண்டவர்களுக்கு, மீண்டும் மகப்பேறு உண்டாகாது என்பதை எப்படி ஏற்றுக்கொள்வது?

ஏதஸ்மிந்நந்தரே க்ருஷ்ண:
த்$_3$வித$_4$ாரூபோ ப$_3$பூ$_4$வ ஹ ।
த$_3$க்ஷிணார்த்$_3$த$_4$ஶ்ச த்$_3$விபு$_4$ஜோ
வாமார்த்$_3$த$_4$ஶ்ச சதுர்பு$_4$ஜ: ॥
(ப்ரக்ருதி 2/56,57)

† *அநபத்யே ச தே த்$_3$வே ச*
யதோ ராத$_4$ாம்ஶஸம்ப$_4$வா: ।
(ப்ரக்ருதி 2/60)

‡ *ராத$_4$ங்க$_3$லோமகூபேப்$_4$யோ*
ப$_3$பூ$_4$வுர்கே$_3$ாபகந்யகா: ।
ராத$_4$ாதுல்யாஶ்ச ஸர்வாஸ்தா:
ராத$_4$ாதுல்யா: ப்ரியம்வத$_3$ா: ॥
ரத்நபூ$_4$ஷணபூ$_4$ஷாட்$_4$யா:
ஶஶ்வத் ஸுஸ்தி$_2$ரயௌவநா: ।
அநபத்யாஶ்ச தா: ஸர்வா:
பும்ஸ: ஶாபேந ஸந்ததம் ॥
(ப்ரக்ருதி 2/64,65)

விடை:– இந்தப் பிறவிக்கான பிராரப்த வினை தொடங்கியாகி விட்டது. அந்த பிராரப்த வினைக்கேற்ப அவர்களுக்கு மகப்பேறு உண்டாகக் கூடும். ஆனால், அடுத்தப் பிறவியில் (புதிய பிராரப்த வினை தொடங்கியதும்) அவர்களுக்குக் குழந்தைப்பேறு உண்டாகாது. இந்தப் பிறவியில் செய்யப்பட்ட கருச்சிதைவு என்னும் மகாபாவத்தின் பயனை, அவர்கள் அடுத்த ஜென்மங்களில் அனுபவிக்க வேண்டும்.

வினா:– கரு நழுவுதல், கருச்சிதைவு, சிசுக்கொலை – இம்மூன்றுக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன?

விடை:– கருப்பையில் உயிரணு உடலாக உருவெடுக்கும் முன்னரே, சுக்ல–சோணிதம் வெளியேறிவிட்டால், அது 'கரு நழுவுதல்' எனப்படுகிறது. கருப்பையில் உடல் உருவாக ஆரம்பித்தபின் அதை வெளியேற்றினால், அது 'கருச்சிதைவு' எனப்படுகிறது. கருப்பையில் உள்ள உயிருக்கு கை, கால், தலை முதலிய உறுப்புக்கள் தோன்றி, இது ஆண் குழந்தை அல்லது இது பெண் குழந்தை என்ற வேற்றுமை தெளிவாக உண்டாகத் தொடங்கும்போது, அதை வீழ்த்துதல் 'சிசுக்கொலை' எனப்படுகிறது. கருக்கலைப்பு, கருச்சிதைவு, சிசுக்கொலை – இம்மூன்றையும் எந்த முறையில் செய்தாலும் மகாபாவம் ஏற்படுகிறது. ஆனால், தானாகவே கர்ப்பம் நழுவி விழுந்தால், அதனால் பாவம் ஏற்படாது. உலகத்தில் அநேக உயிர்கள் தாமாகவே இறந்து போகின்றன. ஆனால், அந்தப் பாவம் நம்மைச் சேர்வதில்லை. ஏனென்றால், நாம் அவைகளை கொல்லவும் இல்லை; கொல்ல விரும்பவும் இல்லை.

வினா:– கருப்பையில் ஜீவன் (உயிர்) தங்கியிருக்கவில்லை; பின்னர்தான் வருகிறது. அப்படியிருக்கையில், கருச்சிதைவு என்ற பாவம் எப்படி ஏற்படும்?

விடை:– ஆடவனுடைய வீரியத்தின் ஒரு துளியில் ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் உள்ளன. அவைகளில் எந்த உயிர், சோணிதத்துடன் ஒட்டிக்கொண்டு கருப்பையை

அடைகிறதோ, அதுவே வளர்ந்து கருவாக ஆகிறது. உயிரணு இல்லாமல் வீரியம் சோணிதத்துடன் ஒட்டிக்கொள்ளவும் இயலாது; கரு வளரவும் இயலாது. உயிரணுவில் பிராணசக்தி முதலில் உள்ளுறையாக மறைந்திருக்கிறது. கர்ப்பப்பையில் வந்தவுடன் உயிராற்றல் திடமாக மாறுகிறது; கரு வளர ஆரம்பிக்கிறது. கரு வளரும்போது பிராணசக்தி சிறப்பாகத் தெரிய ஆரம்பிக்கிறது. கர்ப்பத்தில் அசைவு ஏற்படுகிறது. அப்போது 'கர்ப்பத்தில் உயிர் வந்துவிட்டது' என்று மக்கள் சொல்கிறார்கள்.

வினா:– ஒருத்தியினுடைய கரு, தானாகவே விழுந்து விட்டால்?

விடை:– இது ஒரு நோய். இதற்கான சிகிச்சை பெற வேண்டும். ஒரு பெண்ணின் ஐந்தாறு கரு விழுந்துவிட்டது. ஒரு பெரியவர், அவளுடைய குடும்பத்தாரிடம், ''அவள் கருப்பையில் உஷ்ணம் அதிகமாக இருப்பதால் கரு வெந்துபோய் விழுந்துவிடுகிறது; இதற்கு ஒரு வழி செய். அவள் கருவுற்றதும், இம்மாதிரியாகப் பசும்பால் குடிக்கச் செய். பால் கறப்பவன் ஒரு பாத்திரத்தைத் துணியால் மூட வேண்டும்; துணியின் மேல் குழைவாகப் பொடி செய்யப்பட்ட கற்கண்டை வைக்கவேண்டும். அதன்மேல் பசுவைக் கறக்கவேண்டும். அதாவது, கற்கண்டுப்பொடி, பாலுடன் கலந்து, பாத்திரத்தை அடையவேண்டும். பசு எதிரிலேயே அமர்ந்து கறப்புச் சூட்டுடன்கூடிய பாலை அப்போதே, அந்தப் பெண் நாள்தோறும் காலையில் வெறும் வயிற்றில் ஒருமாத காலம் அருந்த வேண்டும்'' என்று கூறினார். அந்தப் பெரியவர் கூறியபடி, அந்தப் பெண் பாலைக் குடித்தாள். அவளுக்குக் கரு சிதையவில்லை; மகப்பேறும் உண்டாயிற்று. அந்தக் குழந்தை இப்போதும் உயிரோடிருக்கிறது.

இந்த நோயை நீக்குவதற்குப் பல மருந்துகள் உள்ளன. திறமையான, அனுபவம் பெற்ற ஆயுர்வேத வைத்தியரிடமிருந்து அவைகளைப் பெறவேண்டும்.

வினா:– ஒரு நோயின் காரணமாகக் கருச்சிதைவு செய்விப்பது இன்றியமையாததாகிவிட்டால், என்ன செய்வது?

விடை:– கருச்சிதைவு செய்வதால் உண்டாகும் பாவம் ஏற்படத்தான் செய்யும். பெண் பிழைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகக் கருச்சிதைவு செய்விப்பதற்கு மக்கள் உடன்படுகிறார்கள். ஆனால், இப்படிச் செய்யாமல் தகுந்த சிகிச்சை அளிக்க வேண்டும். எது நடக்க வேண்டுமோ, அது நடக்கத்தான் போகிறது. பெண் மரணமடைய வேண்டும் என்றிருந்தால், கர்ப்பத்தைக் கலைத்தாலும் அவள் மரணமடையத்தான் செய்வாள். அவளுக்கு இன்னும் ஆயுள் இருந்தால், கர்ப்பத்திற்குச் சேதம் விளைவிக்காமல் இருந்தாலும், அவள் மரணமடைய மாட்டாள். இறப்பு என்பது உரிய காலம் வந்ததும் ஏற்படவே செய்யும், காரணம் எதுவாக இருந்தாலும் சரி. ஆகவே, ஒருபொழுதும் கருச்சிதைவு செய்விக்கக் கூடாது.

வினா:– கன்னிப்பருவத்தில் கர்ப்பமுற்றால், அதைக் கலைக்கலாமா, கூடாதா?

விடை:– எவனுடைய உறவினால் கருத்தரித்தாளோ, அவனுக்கே திருமணம் செய்து கொடுத்துவிட வேண்டும். திருமணம் செய்ய முடியாமற்போனாலும், அந்தக் கருவை அழித்துவிடக் கூடாது. அதைப் பாதுகாத்து, குழந்தை கொஞ்சம் வளர்ந்ததும் அனாதை இல்லத்தில் சேர்த்துவிட வேண்டும். அல்லது யாரேனும் தத்து எடுத்துக்கொள்ள விரும்பினால், அக்குழந்தையைக் கொடுத்துவிட வேண்டும்.

முரடன் ஒருவன், ஒரு கன்னிப்பெண்ணிடம் வலுக்கட்டாயமாக நடந்துகொண்டால், அந்த முரடனுக்கு மிகவும் பாவம் ஏற்படுகிறது. கன்னிப்பெண், புணர்ச்சி இன்பத்தை நுகர்ந்திருந்தால், அந்த அளவுக்கு அவளுக்கும் பாவம் சம்பவிக்கும். ஏனெனில், எல்லாப் பாவமும் இன்பநுகர்ச்சி ஆசையால்தான் ஏற்படுகிறது.

கன்னிப்பெண் கர்ப்பமடைந்தால், அவளுடைய தாய்–தந்தையருக்கும், கவனக்குறைவு என்ற காரணத்தால் பாவம் ஏற்படுகிறது. ஆதலால், ஆரம்பத்திலிருந்தே பெண்ணுக்குத் தன்னுரிமை கொடுக்காமல், நன்றாகப் பாதுகாத்து மிகுந்த கவனத்துடன் இருப்பது பெற்றோரின் கடமையாகும்.

வினா:– ஊர் மக்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டால், அந்தப் பெண்ணுக்குக் கெட்ட பெயர் ஏற்படும். அவளை யாரும் மணந்து கொள்ள மாட்டார்கள். அப்போது அவள் என்ன செய்வது?

விடை:– பாவம் செய்தாகிவிட்டது எனும்போது, அவப்பெயரைத் தாங்கிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். கருவைச் சிதைத்தல், தற்கொலை செய்து கொள்வது, வீட்டிலிருந்து ஓடிப்போவது ஆகிய மூன்று கொலைகளிலிருந்து (அதாவது பாவத்திலிருந்து) தப்புவதற்காகக் கெட்ட பெயரை ஏற்பதே மேல். அந்தக் கன்னியை மணந்து கொள்ள யாரும் முன் வரவில்லையென்றால், அவள் வீட்டிலே இருந்து கொண்டு பக்தி–பஜனை பண்ணட்டும். இதனால், அவளுடைய பாவத்திற்குப் பரிகாரம் செய்ததாகவும் ஆகும்.

வினா:– திருமணமான பெண்ணிடம் வலுக்கட்டாயம் செய்து, அதனால் அவள் கருத்தரித்தால் என்ன செய்வது?

விடை:– முடிந்த வரையில் அந்தப் பெண் மௌனமாக இருப்பதுதான் சிறந்தது. கணவனுக்கு விஷயம் தெரிந்து விட்டால், அவனும் மௌனமாக இருக்க வேண்டும். இவ்விஷயத்தில் இருவரும் மௌனமாக இருந்தால்தான் நன்மை. உண்மையில், இப்படிப்பட்ட சம்பவம் நிகழாவண்ணம் ஆரம்பத்திலிருந்தே கவனமாக இருந்திருக்க வேண்டும். கருவைச் சிதைப்பதை நாம் ஒருபோதும் அனுமதிக்க மாட்டோம். காரணம், கருவைக் கொல்வது மகாபாவம்.

வினா:– கருத்தடை செய்து கொள்வதில் என்ன தவறு?

விடை:– கருத்தடை செய்து கொண்டவர்களில் பெரும்பாலோருக்கு உடலும் இருதயமும் பலவீனப்பட்டுப்

போகின்றன என்பதைக் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். அவர்களுடைய உடம்பில் பலவித நோய்கள் தோன்றியுள்ளன; இருக்கின்றன; ஏற்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். எருதாக மாற்றப்பட்டுவிட்ட கன்றுகளிடம் ஆண்மை அழிந்து போவாதால், அவற்றின் மாமிசத்தில் எருதாக மாற்றப்படாத கன்றுகளின் மாமிசத்தில் உள்ள அளவுக்கு சக்தி இல்லை என்பதையும் காண்கிறோம். காயடிக்கப்பட்ட கன்றுகளின் மாமிசம், ஈராக், ஈரான் முதலிய நாடுகளில் மலிவாக விற்கப்படுகின்றது என்றும், காயடிக்கப்படாத கன்று மாமிசம் அதிக விலைக்கு விற்கப்படுகிறது என்றும் நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆதலால், கருத்தடை செய்து கொள்வதன் மூலமாக ஆண்மையைத் தடுத்து நிறுத்துவதால், ஆண்மையை இழப்பதால், உடம்பின் பலம் குறைகிறது; மகிழ்ச்சி, பயமின்மை முதலிய மனோபலமும் போய்விடுகிறது.

கருத்தடை மூலமாகத் தன்னுடைய ஆண் தன்மையை இழக்கச் செய்கிறவர்கள் நபும்ஸகர்கள் (அலிகள்) ஆவார்கள். அவர்கள் மூலமாக பிதிரர்களுக்குச் செய்யும் நீர்க்கடன் போய்ச் சேராது†. இத்தகைய நபர்களைப் பார்ப்பதுகூட அமங்கலமானதாகக் கருதப்படுகிறது. பிரயாணம் புறப்படும் போது இம்மாதிரி நபரைப் பார்த்தால், அது அபசகுனம் ஆகும்.

கருத்தடை செய்து கொள்ளும் பெண்களில் பெரும்பான்மையோருக்குச் சிவப்பு—வெள்ளைத் தழும்புகள் தோன்றியுள்ளன. இதற்குச் சிகிச்சையே கிடையாது. ராஜஸ்தானில் கருத்தடை செய்துகொண்டவர்களில், இதுவரை நூற்றுக்கணக்கான பெண்கள் இறந்துவிட்டிருக்கிறார்கள். பலருக்கு மேலே சொன்ன நோய் வந்திருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் மருத்துவர்கள் பதில் சொல்லி இருக்கிறார்கள். இந்தத் தகவல் செய்தித்தாள்களிலும் வந்திருக்கிறது. கருத்தடை

† *அங்க$_3$ஹீநாஶ்ரோத்ரியஷண்ட$_4$ஶூத்$_3$ரவர்ஜம்* ।
(காத்யாயந ஶ்ரௌத ஸூத்ரம் 1/1/5)

செய்து கொள்வதால் பெண்களுக்கு உடல்நலம் குறைகிறது; உட்கார்ந்து–எழுந்திருக்கும் போது கண்களின் எதிரில் இருள் சூழ்கிறது; மார்பிலும் முதுகிலும் வலி தோன்றுகிறது; வேலை செய்யும் திறனும் போய்விடுகிறது. இப்படி மருத்துவர்கள் கூறுவதைக் கேட்டிருக்கிறோம்.

கருத்தடை செய்து கொள்ளும் பெண்ணுக்கு, அவளுடைய தாய்மை, அதாவது சூல்கொள்ளும் சக்தி போய்விடுகிறது. இம்மாதிரிப் பெண்களைப் பார்ப்பதும் தீமை; அபசகுனம். பகவானால் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சக்தியை அழிப்பதற்கு யாருக்கும் உரிமை இல்லை. அதை அழிப்பது என்பது உரிமை மீறிய செயல்; குற்றம். கருத்தடை மூலமாகத் தன் தாய்மையை இழந்தவர்கள் பாவம் செய்கிறார்கள் என்பது நிச்சயம். ஆனால், கருத்தடை செய்து கொள்ளும்படி தூண்டுகிறார்களே, வற்புறுத்துகிறார்களே, அவர்கள் புதிய பாவத்தைச் செய்கிறார்கள். கீதையைப் படிப்பதால் மிக்க நன்மை ஏற்படுகிறது. ஆனால், கீதையைப் பிரசாரம் செய்வதால், அதைக் காட்டிலும் அதிக நன்மை ஏற்படுகிறது (கீதை 18/69) என்பதைப் போல, மற்றவர்களைக் கருத்தடை செய்து கொள்ளும்படி பிரசாரம் செய்கிறார்களே, அவர்கள் மிகப்பெரும் பாவம் செய்கிறார்கள். பசுவதை செய்வோரின் எண்ணிக்கையைப் பெருக்குவதில் உதவியாக இருப்பதன் மூலமாக, பசுவதைக்குண்டான பாவத்தில் பங்கு பெறுகிறார்கள். அப்பாவி சகோதரிகளுக்கு இந்த விஷயம் தெரியாது. ஆதலால், அவர்கள் அறியாமலே மிகப்பெரிய குற்றம், பாவம் செய்து விடுகிறார்கள். அவர்களை இந்தப் பாவத்திலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும்.

ஒருவன் ஏதோ ஒரு வழியில் குற்றம் இழைத்தால், அவனுடைய பிராணசக்தி விரைவில் அழிந்து போகிறது; அவனுடைய முடிவும் விரைவில் உண்டாகிறது. குற்றம், பாவம் செய்யும்போது அல்லது அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் மனத்தில் தோன்றியதும், மூச்சு வேகமாக விட

ஆரம்பிக்கிறது; உயிர் அடங்கிப் போகிறது – இது கண்கூடான காட்சி. எவரும் இதை அனுபவித்து உணரலாம்.

கருத்தடை செய்து கொள்வது விபசாரத்திற்கு வழிகோலுவதாகும். இது மிகப்பெரிய பாவம். மிருகங்களைப் பலியிடுவது, கொலை செய்வது அபிசாரம் எனப்படுகிறது. அதைக் காட்டிலும் கொடுமையான அபிசாரத்தை, விபசாரம் என்கிறார்கள். இதனால், மனிதனுடைய தார்மிக–ஆன்மிகப்பற்று (உணர்வு) நசித்துப் போகிறது. அவனுக்குப் பெரிய வீழ்ச்சியும் ஏற்படுகிறது.

மனித உடல், பரமாத்மாவை அடைவதற்காகவே கிடைத்திருக்கிறது. அதை பரமாத்மாவை நோக்கி இட்டுச் செல்லாமல், உடலின்ப நுகர்ச்சிக்காகப் பெரிய பாவம் செய்வது, கருச்சிதைவு செய்வது, கருத்தடை செய்வது என்பது எவ்வளவு பெரிய பாவம்! கருச்சிதைவு, கருத்தடை செய்வதில், உடலின்பம் துய்த்தல் என்பதைத் தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது? கருத்தடையால் யாருக்கேனும் ஏதாவது தார்மிக–ஆன்மிக நன்மை உண்டாகியிருக்கிறதா, உண்டாகுமா அல்லது உண்டாக முடியுமா? கருத்தடை செய்வதால் உடலின்பப் பற்றுதான் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. உடலின்பத்தில் இன்றைய மனிதனுக்கு உள்ள பெரும் ஈடுபாடு, மிருகங்களிடம்கூட இல்லை. உங்களுக்குக் குழந்தை வேண்டாம் என்றால் கட்டுப்பாட்டுடன் இருங்கள். உங்கள் உடலில் ஆற்றல் நிலைக்கும்; சுறுசுறுப்பும் இருக்கும். உங்களுக்குத் தர்மத்தில் ஈடுபாடு, ஈசுவரனிடம் நம்பிக்கை வரும். உங்களுடைய மனிதப்பிறவி பயனுடையதாக ஆகும். அடியார்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்—

கே ப₄த்ரவ: ஸந்தி நிஜேந்த்₃ரியாணி
தாந்யேவ மித்ராணி ஜிதாநி யாநி ॥

(ப்ரஶ்நோத்தரீ 4)

மனிதன் புலன்களுக்கு அடிமையாகிப் போனால், அந்தப் புலன்கள் அவனுக்கு எதிரிகளாகின்றன. அதனால், அவனுக்கு

இவ்வுலகும் அவ்வுலகும் வீணாகிறது. ஆனால், அவன் பொறிகளின் மேல் வெற்றி கொண்டால், அந்தப் பொறிகள் அவனுக்கு நண்பனாகின்றன. அதனால், அவனுடைய இவ்வுலக, அவ்வுலக வாழ்க்கை செம்மையாகிறது. பகவானும் கீதையில் கூறியிருக்கிறார்—

உத்$_3$த$_4$ரேத$_3$ாத்மநாத்மாநம் நாத்மாநமவஸாத$_3$யேத் ।
ஆத்மைவ ஹ்யாத்மநோ ப$_3$ந்து$_4$ராத்மைவ ரிபுராத்மந: ॥

(கீ$_3$தா 6/5)

''தன்னைக் கொண்டே தன்னை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டும்; தன்னைத்தானே வீழ்த்திக் கொள்ளக்கூடாது. ஏனெனில், தனக்குத் தானேதான் நண்பன்; தனக்குத் தானேதான் பகைவன்.''

வினா:– கருத்தடைச் செய்வதால் என்ன கேடு விளையும்?

விடை:– கருத்தடைச் செய்வதால் கேடான கேடு உண்டாகிறது. செயற்கையாகக் கருவை நழுவச் செய்வதாலும், கருச்சிதைவு செய்விப்பதாலும் பெண்ணின் உடம்பு கெட்டுப் போகிறது; நலக்குறைவு ஏற்படுகிறது. இளமைக்காலத்தில் உடல்நலக் குறைவினால் பாதிப்பு ஏற்படாவிட்டாலும், கொஞ்சம் வயது முதிர்ந்தபின் அது தலைகாட்டத் தொடங்கும். எதுவரையில் உடம்பில் நல்ல ரத்தம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறதோ, அதுவரை பலக்குறைவு தெரியாது. ரத்த ஓட்டம் குறைந்ததும் சக்திக் குறைவு தெரிய வரும். கருச்சிதைவினால் பலருக்கு வெள்ளை–வெட்டை உண்டாகின்றன. இதைத் தவிர, கருச்சிதைவு செய்வதால் ரத்தப்போக்குக்கு ஒரு வழி திறந்துவிடப்படுகிறது.

பெண்களுக்குப் பிரசவத்தால் உடம்பு நலிந்து விடுவதில்லை. ஏனெனில், பிள்ளைப்பேறு என்பது இயற்கையானது; குறிப்பிட்ட காலத்தில் ஏற்படுவது. இயற்கையான நிகழ்ச்சிகளால் நலிவு ஏற்படுவதில்லை; செயற்கையான நிகழ்ச்சியால் நலிவு ஏற்படுகிறது என்பது கருத்து.

வினா:– ஓரிரு மகவு ஏற்பட்டதும் பெண் தாயாகிவிடுகிறாள். அதற்குப் பின் அவள் கருத்தடை செய்து கொள்வதில் என்ன தவறு?

விடை:– அவள் முதலில் தாயாகிவிட்டாள் என்பது சரி. இப்போது கருத்தடை செய்துகொண்டு விட்டதும், அவளுக்குப் 'பெண்' என்ற பெயர்கூட இருக்காது. காரணம், சுக்ல–சோணிதம் சேர்ந்து, எவளுடைய வயிற்றில் கரு உருவாகிறதோ, அவளுக்குத்தான் 'பெண்' என்று பெயர். எவளால் கர்ப்பம் கொள்ள முடியாதோ, அவளுக்குப் பெயர் 'பெண்' அல்ல. அதேபோல் எவனால் கர்ப்பம் அளிக்க முடியாதோ, அவன் 'ஆடவன்' அல்ல. அறுவை சிகிச்சை மூலமாக மகப்பேற்றிற்கான சக்தியை அழித்துவிடுவதால், ஆடவனுக்குப் பெயர் 'அலி' என்றாகும். ஆனால், பெண்ணுக்கு என்ன பெயர் ஏற்படுமோ, நாம் அறியோம்!

குடும்பக்கட்டுப்பாடு, பெண்குலத்திற்குப் பெரிய அவமானம். ஏனென்றால், இதனால் பெண்குலம் வெறும் போகப் பொருளாக ஆக்கப்படுகிறது. ஒரு மனிதன் வேசியிடம் செல்கிறான் என்றால், அவனென்ன குழந்தையை விரும்பியா செல்கிறான்? ஒருவன், மனைவியிடமிருந்து குழந்தையை விரும்பவில்லை. மாறாக, இன்பம் அனுபவிக்க மட்டுமே விரும்புகிறான் என்றால், அவன் மனைவியை வேசியாக அல்லவா ஆக்கிவிட்டான்? இது என்ன, பெண்ணினத்திற்குப் பெருமை தரக்கூடிய விஷயமா? தாய்மையில்தான் பெண்ணினத்திற்குப் பெருமை இருக்கிறது; வெறும் போகப் பொருளாக இருப்பதில் அல்ல; அல்லவே அல்ல. கருத்தடை முதலியவற்றின் மூலமாக ஒரு பெண், தன் தாய்மை சக்தியை இழந்துவிட்டால், காலுக்குச் செருப்புப்போல உபயோகிக்கத்தக்க ஒரு பொருள் என்ற நிலையை அடைகிறாள். இது பெண்ணினத்திற்கு எவ்வளவு பெரிய அவமானம்; அவமதிப்பு.

வினா:– இயற்கையாகவே மகப்பேறடையாத பெண்ணைக் குறை கூறலாமா, கூடாதா?

விடை:– இயற்கையாகவே ஒருத்திக்குப் பிள்ளைப்பேறு ஏற்படவில்லையானால், அது அவளுடைய குற்றம் அல்ல. செயற்கை முறைகளால் பிள்ளைப் பேற்றுக்கான ஆற்றலை எவர்கள் அழிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கே பாவம் ஏற்படுகிறது.

***வினா:–* கரு உருவாக முடியாதபடி, ஆணுறவுக்கு முன் மாத்திரை சாப்பிடுகிறார்களே, அந்தப் பெண்களுக்குப் பாவம் ஏற்படுமா?**

விடை:– ஜீவன், மனிதச் சரீரத்திற்குள் வந்து பரமாத்மாவை அடைய முடியும். தன்னையும் பிறரையும் கைதூக்கிவிட முடியும். ஆகவே, தன்னுடைய பாலுறவு ஆசைக்கு ஆட்பட்டு, அந்த ஜீவனுக்கு அப்படி ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படாமல் செய்வது நிச்சயம் பாவம்தான். கீதையில் பகவான், 'ஆசையே – புலனின்ப வேட்கை, உல்லாச விருப்பம்தான் – எல்லாப் பாவங்களுக்கும் காரணம்' (3/37) என்று சொல்லியிருக்கிறார். இந்தப் புணர்ச்சி வேட்கைதான் எல்லாப் பாவங்களுக்கும் வேர் ஆகும். குடும்பக் கட்டுப்பாட்டின் நோக்கமே புணர்ச்சி இன்பம்தான். ஆகவே, மாத்திரைகள் சாப்பிட்டுக் குழந்தை பிறப்பதைத் தடுப்பது பாவம்தான்.

***வினா:–* ஒரு மனைவி, தன் கணவனுக்குச் சொல்லாமலே கருச்சிதைவு செய்வித்துக் கொண்டால் என்ன செய்வது?**

விடை:– அந்த மனைவியை ஒரேயடியாக விலக்கிவிட வேண்டும் என்று அறநூல்களில் சட்டம் போடப்பட்டிருக்கிறது— ***'தஸ்யாஸ்த்யாகே$_3$ா விதீ$_4$யதே'*** *(பராமரஸ்ம்ருதி 4/20).*

கருச்சிதைவு செய்வது பெரிய பாவம். அதைத் தன் கணவனிடமிருந்து மறைப்பது குற்றம். மறைத்துச் செய்யப்படும் பாவத்திற்கு மிகக் கடுமையான தண்டனை கொடுக்கப்படும். குழந்தை ஆசை இல்லாவிட்டால் புலனடக்கத்தோடு இருக்க வேண்டும். புலனடக்கம் பாவம் (அநீதி) அல்ல. மாறாக, மிகப்பெரிய புண்ணியம், பெரிய தியாகம், உயர்ந்த தவம்.

***வினா:–* தற்போதைய அரசு, கருச்சிதைவு, கருத்தடை ஆகியவற்றைப் பாவமாகக் கருதவில்லை. மாறாக,**

நல்ல செயலாகக் கருதுகிறது. ஆகவே, இப்படிச் செய்கிறவர்களுக்குப் பாவம் ஏற்படாதா?

விடை:– ஏற்றாலும் ஏற்காவிட்டாலும் பாவம் ஏற்படத்தான் செய்யும். எத்தனையோ பாவங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவைகள் யாருடைய இசைவையும் இசைவின்மையையும் சார்ந்திருக்கவில்லை. பாவம் என்பது, அதாவது 'இந்தக் காரியம் பாவம்' என்ற நிர்ணயத்தில், வேதம், சாஸ்திரம், மேலோர் கூற்று ஆகியவைதான் உரைகல் ஆகும்.

பாவச் செயலைச் செய்வதால் பாவம் ஏற்படத்தான் செய்யும். அதனுடைய பலனை அனுபவிக்கவும் வேண்டும். பலி கொடுக்கப்படும் பிராணியின் பின்னங்கால்களை எந்த மரத்தில் கட்டி வைக்கிறார்களோ, அந்த மரம்கூட பாவத்தின் காரணமாகக் காய்ந்து போவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஊதியத்தின் பொருட்டுப் பிராணிகளை வெட்டும் கசாப்புக்காரனின் கைகள் பின்னாட்களில் செயலற்றுப் போகின்றன என்பதால், அவர்கள் கையில் கத்தியைக் கட்டிக் கொண்டு பிராணியை வெட்டும் காரியத்தைச் செய்கிறார்கள். ஓநாய்க்கு ஏழெட்டுக் குட்டிகள் உண்டாகின்றன. மானுக்கோ ஓரிரு குட்டிகள் மட்டுமே. அப்படியிருந்தும் கூட்டம் என்றால் மானுக்குத்தானே தவிர, ஓநாய்க்கு அல்ல. இம்சை முதலிய பாவங்களைச் செய்கிறவர்களின் பரம்பரை நீண்டநாள் நீடித்திருப்பதில்லை என்பது இதன் கருத்து.

ஒரு சமயச் சான்றோரிடம் ஒருவன் கேட்டான்— "எந்த சாஸ்திரத்தில், சமயப் பழக்க வழக்கத்தில் பலி கொடுப்பதற்கு, குர்பானி செய்வதற்கு ஆணை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த ஆணைப்படி செய்கிற நபர்களுக்குப் பாவம் ஏற்படாது. ஏனென்றால், அவர்கள் தம்முடைய சாஸ்திர–சம்பிரதாய ஆணைப்படியே நடக்கிறார்கள். அது சரியா, தவறா?" அவர் பதில் கூறினார்— "பலி கொடுப்பவர்களும், குர்பானி செய்பவர்களும், ஆறு மாத காலத்திற்கு மனப்பூர்வமாகப் பகவானின் பெயரை ஜபம் செய்தால், அதற்குப் பின் அவர்கள்

பலி கொடுக்க, குர்பானி செய்ய விரும்ப மாட்டார்கள்.'' தெளிந்த அந்தக்கரணம் உடைய நபர், சாஸ்திரங்களின் ஆணை இருப்பினும், பாவம் செய்யமாட்டார். ஆதலால், பலி முதலியவைகளுக்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கும் சாஸ்திர ஆணைகளை மதிக்கக் கூடாது.

தர்மசாஸ்திரம் என்று ஒன்று; அர்த்தசாஸ்திரம் மற்றொன்று. மனிதன் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைப் பற்றி தர்மசாஸ்திரம் அறிவுறுத்துகிறது. அந்த ஞானத்தால் இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் மேன்மை உண்டாகிறது. அர்த்தசாஸ்திரம், கண்ணால் காணக்கூடிய பலனைப் பற்றி விவரிக்கிறது. ஆசை வசப்பட்டு, கண்ணால் காணத்தக்க பலன்களை (செல்வச் செழிப்பு, மகவு, சுவர்க்கம் முதலியன அடைதல்) வேண்டி, அர்த்தசாஸ்திரக் கூற்றுக்களை ஏற்று, பாவ காரியம் செய்கிறவர்கள் பாவத்தில் பங்கு கொள்கிறார்கள். காரணம், அர்த்தசாஸ்திரத்தில் ஆசை, ஆசையோடு கூடிய உணர்வுகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஆசையே எல்லாப் பாவங்களுக்கும் அடித்தளம்' (கீதை 3/37).

நூறு வேள்விகள் செய்து இந்திரனாக ஆகிறவனுக்கும்கூட, சாஸ்திர முறைப்படி (வேத விதிப்படி) இம்சை உண்டாகிறது. அந்த இம்சைக்கான பாவ பலனை அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும். அதனால்தான் இந்திரனுக்கு ஆபத்துக்கள் வருகின்றன. அவனுக்குத் தோல்வி ஏற்படுகிறது. அவன் அச்சத்தால் ஓடித் திரிகிறான்; மறைந்து கொள்கிறான். அவன் உள்ளத்தில் பொறாமை தோன்றுகிறது. ஆகவே, இம்சைக்கான பலன் கிடைக்கத்தான் செய்யும். ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி தர்மசாஸ்திரம், அர்த்தசாஸ்திரம் இரண்டிலும் குறிப்பு இருந்தால், அதில் தர்மசாஸ்திரம் கூறுவதையே கேட்க வேண்டும். ஏனெனில், அர்த்தசாஸ்திரத்தைக் காட்டிலும் தர்மசாஸ்திரம் உயர்வானது; பலம் பொருந்தியது.†

---

† *ஸ்ம்ருத்யோர்விரோதே$_4$ ந்யாயஸ்து ப$_3$லவாந்வ்யவஹாரத: ।*
அர்த$_2$ஶாஸ்த்ராத்து ப$_3$லவத்$_3$த$_4$ர்மஶாஸ்த்ரமிதி ஸ்தி$_2$தி: ॥

இன்றைய அரசு, கரு வெளியேற்றத்தைப் பாவமாக எண்ணவில்லை. அப்படி எண்ணாததால் பாவம் ஒட்டிக் கொள்ளாது என்று நினைக்க வேண்டாம்; பாவம் ஏற்படத்தான் செய்யும். யார் ஏற்றுக்கொண்டாலும், ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும், முற்காலத்தில் அரசகுலத்தினர், தவிர்க்கப்பட வேண்டியவை என்று சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட செயல்களைச் செய்யும்படி குடிமக்களுக்கு ஆணையிட்டார்கள், தூண்டிவிட்டார்கள். அதனால் ஏற்பட்ட பாவம் அரசன்–குடிமக்கள் ஆகிய இருதரப்பினரையும் பற்றிக் கொண்டது. (எடுத்துக்காட்டாக, மன்னன் வேனன், தவிர்க்கப்பட்ட செயல்களைத் தானும் செய்தான்; குடிமக்களைக் கொண்டும் செய்வித்தான்.) இப்படி இன்றைய அரசு கருச்சிதைவு போன்ற தவிர்க்க வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டுகிறது என்றால், அரசாங்கத்திற்கும் பாவம் ஏற்படும். அந்தக் காரியங்களைச் செய்கிற குடிமக்களுக்கும் ஏற்படும்.

வினா:– ஸ்ரீராமசரித மானஸத்தில்,

ஸமரத$_2$ கஹு(ம்) நஹி(ம்) தே$_3$ாஷு கோ$_3$ஸாஈ(ம்) ।
ரபி$_3$ பாவக ஸுரஸரி கீ நாஈ(ம்) ॥
(பால காண்டம் (69/4)

என்று வருகிறது. ஆகவே, யாருக்கு அரசாட்சி கிடைத்திருக்கிறதோ, பெரிய பதவி கிடைத்திருக்கிறதோ, அவர்கள் (அரசன், அரசு) வலிமை பொருந்தியவர்கள். அப்படியிருக்கும்போது, அவர்களைப் பாவம் எவ்வாறு பற்றும்?

விடை:– அவர்கள் வலிமையுடையவர்கள் அல்லர். பிறருடைய குறைகளைத் தொலைப்பதற்கு ஆற்றல் பெற்றவர்களே வலிமையுடையவர்கள் ஆவர். எப்படியென்றால், சூரியன் துர்நாற்ற நீரை உறிஞ்சி எடுத்துக் கொள்கிறது; புனிதமற்றதைப் புனிதமாகவும், மாசு நிறைந்ததைத் தூயதாகவும் ஆக்குகிறது. எல்லாவற்றிலிருந்தும் நீர்ப்பகுதியை உறிஞ்சி விடுகிறது. சமுத்திரத்தின் உப்பு நீரை உறிஞ்சி

எடுத்து, சுவையான நீராக ஆக்கித் தருகிறது. ஆனால், இப்படிச் செய்தும் சூரியன் ஒருபோதும் தூய்மையற்றதாக, புனிதமற்றதாக ஆவதில்லை. அக்னி, எல்லாக் குப்பைகளையும் கொளுத்திவிடுகிறது; எல்லாவற்றையும் தன்னுள் கிரகித்துக் கொள்கிறது; எல்லாவற்றையும் சுத்தப்படுத்துகிறது. ஆனால், அது அசுத்தமாவதில்லை. அதற்கு மாசு ஏதும் ஏற்படுவதில்லை. கங்காதேவி, மாசு படிந்த நீரைப் புனிதப்படுத்திவிடுகிறாள்; பாவங்களைப் போக்கிவிடுகிறாள். ஆனால், அவளுக்குக் குறை ஏதும் நேர்வதில்லை. அசுத்தத்தைச் சுத்தமாக்கிக் கொடுப்பது, அதிலுள்ள மாசுக்களைப் போக்குவது, அப்படிச் செய்தும் தான்மட்டும் முன்னைப்போல அப்படியே இருப்பது – இதுதான் வலிமை. எவருக்கு அரசாட்சி, பெரும் பதவி கிடைத்திருக்கிறதோ, அவர் வலிமையுடையவர் என்பது சரியல்ல.

உலகை ஆளும் பதவி, அதிகாரம், பெருமை முதலியன கிடைப்பதால், மனிதன் வலிமையுடையவனாக ஆவதில்லை. ஏனெனில், அவனுடைய வலிமையானது பதவி, அதிகாரம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்துள்ளது. அவன் பதவி, அதிகாரம் முதலியவற்றிற்கு அடிமை; ஊழியன்; கட்டுப்பட்டவன். அதனால் அவன், தானே பலசாலியாக எப்படி ஆவான்? அதாவது, தனக்குக் கிடைத்தப் பொருளினால் தன்னைப் பலசாலியாக எண்ணிக் கொள்பவன், உண்மையில் வலு இல்லாதவன். ஏனெனில், அவனிடம் என்ன வலிமை காணப்படுகிறதோ, அது அந்தப் பொருளுக்குரியது; அவனுடையதல்ல. எவர்கள் உண்மையில் வலிமை உடையவர்களோ, அவர்களுடைய வலிமை வேறொன்றின் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதில்லை; தன்னுடைய வசத்திலேயே உள்ளதாக இருக்கும். சூரியன், அக்னி, கங்காதேவி – இவற்றின் வலிமை வேறொருவரின் கட்டுப்பாட்டில் இல்லை; அவற்றிடமே இருக்கிறது. ஆதலால், ஆட்சி–பதவி மயக்கத்திற்குள்ளாகி, யார் பாவம் செய்கிறார்களோ, செய்விக்கிறார்களோ, அவர்கள் தமது வலிமையைத் தவறாகப்

பயன்படுத்துகிறார்கள். அதற்கான தண்டனையை அவர்கள் அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும். அவர்களுடைய வலிமை, பாவங்களை விலக்குவதாக இல்லாமல், பாவத்தைச் செய்விப்பதாக இருக்கிறது. ஆதலால், உண்மையில் வலிமையற்ற அரசாங்கத்தை வலிமையுடையதாகக் கருதி, அதன் தூண்டுதலால், பாவத்தை ஒருபொழுதும் மனிதன் செய்யக்கூடாது.

வினா:– அரசாங்கத்தின் உத்தரவுப்படி, மருத்துவர்கள், கருச்சிதைவு, கருத்தடை செய்கிறார்கள். அதனால், அவர்களுக்குப் பாவம் ஏற்படுமா?

விடை:– அவர்களுக்குக் கட்டாயம் பாவம் ஏற்படும். பாவத்தின் தந்தை பேராசை. இகழ்ச்சிக்குரிய பேராசை காரணமாக, அவர்கள் எத்தனை ஜீவன்களை அழித்து விடுகிறார்கள்! இந்த வெறுக்கத்தக்க காரியத்தைச் செய்து, மகாபாவம் செய்து சம்பாதிக்கப்பட்ட பணத்தைக் கொண்டு உணவு உண்பதால், அவர்களுக்கு மிக்க துன்பநிலை ஏற்படும்.

கருச்சிதைவு செய்பவர்களின் பார்வை பட்ட உணவு, உண்ணத்தகாததாகிறது என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது—

ப்$_4$ருணக்$_4$நாவேக்ஷிதம் சைவ
ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் சாப்யுத$_3$க்யயா ।
பதத்ரிணாऽவலீட$_4$ம் ச
ஶுநா ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டமேவ ச ॥

(மநுஸ்ம்ருதி 4/208)

‘கர்ப்பச்சிதைவு செய்பவனால் பார்க்கப்பட்டது, மாதவிலக்கில் இருக்கும் பெண்ணால் தொடப்பட்டது, பறவையால் சாப்பிடப்பட்டது, நாயினால் தொடப்பட்டது – இந்த உணவை உண்ணக்கூடாது.’

வேலைக்காரர்கள், தம்முடைய நேரத்தைக் கொடுத்து, வேலை செய்து, பணம் பெற்றுச் செல்கிறார்கள். தங்கள்

தர்மம், கடமை, நற்செயல் ஆகியவற்றைக் கொடுத்துப் பணத்தைப் பெற்றுச் செல்வதில்லை. பாவம், அநியாயம், கொலை, துன்புறுத்தல் முதலியன செய்து, பணம் பெறுவது அப்பழுக்கற்ற பாவம். ஆகவே, பாவம், அநியாயம் செய்யும்படி ஒரு யஜமானன் சொன்னால், வேலைக்காரன் வணக்கத்துடன் அந்த யஜமானனிடம் இப்படிக் கூறிவிடவேண்டும்— ''நான், தங்கள் சேவைக்காக ஒரு மணியோ, இரண்டு மணியோ அதிக நேரம் கொடுக்க முடியும். ஆனால், என்னுடைய தர்மத்திற்கு எதிராக, பாவம், இம்சை செய்வதற்கு நான் கடமைப்பட்டவன் அல்லன். நீங்கள், என்னை வேலையில் வைத்துக் கொள்வதும், வைத்துக் கொள்ளாததும் உங்கள் விருப்பம்.''

கருச்சிதைவு, கருத்தடை போன்ற காரியங்களைச் செய்ய ஒருவர் இணங்காததால், அவர் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். அவர் வழக்குத் தொடுத்து, அதில் வெற்றி பெற்றார். அதனால், அவரை மீண்டும் வேலையில் வைத்துக் கொள்ளும்படி ஆயிற்று. அரசாங்கம் இப்படி ஓர் உத்தரவு போடுமானால், அது கிறிஸ்தவர், இஸ்லாமியர், பார்ஸி ஆகிய எல்லா மதத்தினருக்கும் பொருந்துவதாக இருக்க வேண்டும். இந்துக்களுக்கு மட்டும் என்று இருக்கக்கூடாது. ஒரு ஜாதியை, ஒரு குலத்தினரைக் கொடுமைப்படுத்தி, பாவம் செய்யும்படி அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்துவது, பாவம் செய்வதற்கான சட்டம் போடுவது அரசுக்கு ஏற்றதல்ல.

வினா:– தவறுதலாக, அறியாமையினால் ஒருத்தி கருத்தடை செய்து கொண்டுவிட்டாள். இப்போது அவள் என்ன செய்வது?

விடை:– அறுவை சிகிச்சையில் நரம்பு மட்டுமே துண்டிக்கப்பட்டிருந்தால், அதை மறுபடியும் சேர்த்துவிட முடியும் என்று டாக்டர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால், கருப்பையே நீக்கப்பட்டிருந்தால், அதற்குப் பரிகாரமே இல்லை. ஆதலால், வெறும் நரம்புத் துண்டிப்பு கருத்தடை செய்யப்பட்டிருந்தால், அதை மீண்டும் சரிப்படுத்திக்

கொண்டுவிடலாம். இம்மாதிரி நடந்திருக்கிறது. இப்படிச் செய்து கொண்டவர்களுக்குக் குழந்தையும் பிறந்திருக்கிறது.

இவ்விதம் கருத்தடையை நீக்கி, தன்னுடைய ஆண்தன்மை–பெண்தன்மையை மீண்டும் பெற்று, முன்பு செய்துவிட்ட குற்றத்திற்காக மிகவும் வருந்தினால், அப்படிப்பட்டவர்கள் கையால் கொடுக்கப்படும் பிண்டம்–நீர்க்கடன் பிதிரர்களைச் சென்றடையும். அவர்கள் பிரம்மசரியத்தை அனுஷ்டிப்பார்களேயானால், தேசு பெருகும்; உள்ளாற்றல் பெருகும்; சுறுசுறுப்பு பெருகும்.

***வினா:–* அறியாமையினால் ஒருத்தி கருச்சிதைவு செய்துவிட்டாள். இப்போது அவள் என்ன பிராயச்சித்தம் செய்வது?**

விடை:– அவள், ஓர் ஆண்டுகாலம் நாள்தோறும் நாள் முழுவதும் 'ராம நாம ஜபம்' செய்யவேண்டும். ஆனால், விஷயம் புரிந்தே கருச்சிதைவு செய்து கொண்டவள், இப்படி நாம ஜபம் செய்தால், அவளுடைய பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தமாகாது. அவள் பாவத்திற்கான தண்டனையை அனுபவிக்கவே வேண்டும். காரணம், எந்த நாமம் மகாபாவங்களை அழிக்கவல்லதோ, அந்தப் புனிதமான பெயரின் உதவி கிடைக்கும் என்பதால் பாவம் செய்தால், அது அவரைக் காப்பாற்றாது. அதனால், அவருடைய பாவம் குறைந்து போவதில்லை. மாறாக, பசையாக ஒட்டிக் கொள்கிறது. முன்பு நாம மகிமை தெரியாதபோது, பாவம் செய்வதில் அச்சம் இருந்தது. இப்போது நாமத்தின் துணை உண்டு என்பதால் பாவம் செய்வதில் அச்சம் போய்விட்டது என்றால், அது நாமத்தைத் தவறான முறையில் பயன்படுத்துவதாகும். நாமாபராதம் ஆகும். அதற்கான தண்டனையை அவர் பெற்றே ஆகவேண்டும்.

***வினா:–* குடும்பக்கட்டுப்பாடு செய்துகொள்ளாவிட்டால், மக்கட்தொகை மிகவும் பெருகிப் போகும். மக்களுக்கு உணவு கிடைக்காது என்றால் மக்கள் வாழ்வது எப்படி?**

விடை:- இந்தக் கேள்வி கொஞ்சம்கூடப் பொருத்தமில்லாதது. காரணம், எங்கே மனிதர்கள் பிறக்கிறார்களோ, அங்கே உணவும் தோன்றுகிறது. 'மனிதர் உற்பத்தியாகட்டும்; உணவு உற்பத்தி வேண்டாம்' என்ற குருட்டுத்தனமான எண்ணம் கடவுளிடம் இல்லை.

ப்ராரப்$_3$த$_4$ பஹலே ரசா, பீசே$_2$ ரசா ஸரீர ।
துலஸீ சிந்தா க்யோ(ம்) கரே, ப$_4$ஜ லே ஸ்ரீரகு$_4$வீர ॥

அன்னையின் மார்பில் முதலில் பால் தோன்றிவிடுகிறது; குழந்தை பின்புதான் பிறக்கிறது. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? குழந்தை பிறந்தவுடன் அன்னையின் மார்பிலிருந்து பழைய பாலை வெளியேற்றிவிட்டுக் குழந்தைகளுக்குப் புதுப்பால் ஊட்டுகிறார்கள். நாமும் வெளியே போக வேண்டுமானால், முதலில் அங்கே ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது; பின்னர்தான் நாம் போய்ச் சேருகிறோம். பேச்சாளர் உரை முதலில்; பின்னால் பந்தல் போடலாம் – இப்படி நடைபெறுகிறதா? திருமணத்திற்கு வந்துள்ளோர் தங்குவதற்கு இடம் முதலில் நிச்சயிக்கப்படுகிறதா? இல்லை, ஊர்வலம் வந்து சேர்ந்த பிறகா? ஒரு விழா நடைபெறுகிறது என்றால் அதற்கான ஏற்பாடு முன்பாகவே செய்யப்படுகிறது. முதலில் விழா; பின்னர் ஏற்பாடு – இப்படி நடப்பதில்லை. எங்கே மரங்கள் அதிகமாக இருக்கின்றனவோ, அங்கே மழை அதிகமாகப் பெய்கிறது என்பதைக் காண்கிறோம்; விஞ்ஞானிகளும் சொல்கிறார்கள். எங்கே மரம் இல்லையோ, அங்கே மழை குறைவாகப் பெய்கிறது. இவ்விதமே, மனிதர்கள் அதிகமாகிப் போனால், உணவுப்பொருளும் அதிகமாக உற்பத்தியாகும். உணவுப்பொருள் பற்றாக்குறை எப்படி வரும்? மனிதர்கள், மரங்களைக் காட்டிலும் கீழ்மையானவர்களா?

வினா:- இன்றைக்கு உணவுப்பொருள்கள் ஏன் இவ்வளவு பற்றாக்குறையாக இருக்கிறது?

விடை:- யோசித்துப் பார்த்தால், எப்போதிருந்து இந்தக் குடும்பக்கட்டுப்பாட்டுத் திட்டம் செயல்பட ஆரம்பித்ததோ,

அது முதல் உணவுப் பண்டங்கள் விலை ஏற ஆரம்பித்தது; தட்டுப்பாடும் ஆரம்பித்தது – என்பது தெரியவரும். மக்கட்தொகை குறைந்து போனால், அப்புறம் உணவுப்பொருள் உற்பத்தி எப்படி அதிகமாகும்? அதாவது, குடும்பக்கட்டுப்பாட்டுத் திட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டதிலிருந்துதான், மோசமான இந்த நிலை உண்டாகியிருக்கிறது.

இன்று, ‘புலால் சாப்பிடு, மீன் சாப்பிடு, முட்டை சாப்பிடு’ என்று பிரசாரம் செய்யப்படுகிறது. அப்படியானால், மழையும் விவசாயமும் எதற்கு? காரணம், புலால் உண்பதால் ஆடு, மாடுகள் இல்லாமற்போகும். பின்பு அவைகளுக்காக புல் தேவைப்படாது. மனிதர்கள் மாமிசம் உண்கிறார்கள் என்றால் அவர்களுக்கு உணவுப்பொருள் தேவையில்லை. அப்புறம் உபயோகமில்லாமல் புல்லையும் உணவுப்பொருளையும் ஏன் பயிரிடவேண்டும்?

எப்போது மக்கள் அதிகமாகவும், பண்டங்கள் குறைவாகவும் இருக்கின்றனவோ, அப்போது விலையேற்றம் ஏற்படுகிறது. மக்கள் வேலை செய்யாமல் சோம்பேறித்தனமாய், எதையும் பொருட்படுத்தாமல் இருக்கும்போதுதான் பண்டங்களின் தட்டுப்பாடு ஏற்படுகிறது. இப்போது இதே நிலைமைதான். மக்கள் குறைவாக வேலை செய்கிறார்கள்; அதிகமாகச் செலவு செய்கிறார்கள். அதனால், அதிகமாக பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. வேலை குறைவாகச் செய்தால் பண்டங்களும் குறைவாக உற்பத்தி ஆகும்தானே? ஆகவே, விலையேற்றத்திற்குக் காரணம் மக்கட்தொகை அதிகரிப்பு அல்ல. மாறாக, மக்களிடம் வேலை செய்யாமை, சோம்பல், கவனக்குறைவு ஆகிய குற்றங்கள் பெருகியிருப்பதுதான். அரசுக் கட்டுப்பாடின்மையும் இதற்குக் காரணம்.

வினா:– நமக்கு வேலை, தொழில் எதுவும் கிடைக்காவிட்டால், நாம் என்ன செய்வது?

விடை:– மனிதன் எந்த இடத்தில் அல்லது தொழிற்கூடத்தில் சேருகிறானோ, அங்கே அவன் தன் கடமைகளைச் சரியானபடி

நிறைவேற்றாமல், சோம்பியும் குழம்பியும் தன் நேரத்தை வீணாக்குவதுதான் வேலை கிடைக்காததற்குக் காரணம். உண்மையில், வேலைக்குத் தட்டுப்பாடு இல்லை. மாறாக, வேலை செய்வோர்களின் தட்டுப்பாடுதான் இருக்கிறது. வேலை நிறைய இருக்கிறது. ஆனால், நேர்மையோடு, ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டோடு வேலை செய்கிறவர்கள் குறைவாக இருக்கிறார்கள். நேர்மையான ஒருவனுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை என்பது ஒருக்காலும் இல்லை. சோம்பல், கவனமின்மை, வேலை செய்வதில் விருப்பமின்மை ஆகிய குறைகள் இருக்கும்வரை, அவனுக்கு வேலை கிடைக்காது.

வினா:– *உணவு பற்றாக்குறையான இந்தக் காலத்தில், அதிகக் குழந்தைகள் உண்டானால், அவைகளை வளர்த்து ஆளாக்குவது எப்படி?*

விடை:– நீங்களே எண்ணிப் பாருங்கள். தேவைதான் புதிய கண்டுபிடிப்புகளுக்குத் தாய். ஆகவே, குழந்தைகள் அதிகமாகும், மக்கட்தொகை பெருகும் என்றால் அவைகளுக்கு உணவு–உடைக்கான ஏற்பாடும் கட்டாயம் கண்டுபிடிக்கப்படும். எந்த ஆண்டில் வெட்டுக்கிளிகள் அதிகமாக வந்தனவோ, அந்த வருஷம் விவசாயம் நன்றாக நடந்தது; பஞ்சம் ஏற்பட்டதில்லை என்பது முன்னாட்களில் நம்மால் பார்க்கப்பட்ட விஷயம். வெட்டுக்கிளிகள் வந்ததும் மகிழ்ச்சியோடு மக்கள் சொல்வார்கள்— "இந்தத் தடவை நிறைய மழை பெய்யும். ஏனெனில், இத்தனை உயிர்கள் வந்திருக்கின்றன என்றால் அவற்றின் உணவுக்கும் (விவசாயம்) நல்லபடியாக ஏற்பாடு ஆகியிருக்கும்." பகவானுடைய முந்தைய ஏற்பாடு இன்றைக்கும் கட்டாயம் நடக்கும். நீங்கள் குடும்பக்கட்டுப்பாடு செய்கிறீர்கள். அதனால், திட்டங்களின் பொறுப்பை உங்கள் மேல் சுமத்திக் கொள்கிறீர்கள். இதன் விளைவு என்னவென்றால், இன்றைய தினம் திட்டங்கள் போடுவதில் சிரமம் உண்டாகிறது. ஆகவே, நீங்கள் உங்கள் மேல் பொறுப்பைச் சுமத்திக் கொள்ளாமல் தன்னுடைய கடமைகளில் முழுமூச்சுடன் ஈடுபட்டால்,

உங்களையும், உங்கள் குடும்பத்தினரையும் வளர்க்கும் ஏற்பாடு பகவானின் தரப்பிலிருந்து கட்டாயம் செய்யப்படும்.

முன்பு, மன்னர்–மாமன்னர் வீடுகளில் ஆயிரக்கணக்கான குழந்தைகள் பிறந்து கொண்டிருந்தன; அவைகளின் பாதுகாப்பும்–வளர்ப்பும் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஸகர மன்னனுக்கு அறுபதாயிரம் புத்திரர்கள் இருந்தார்கள். மன்னர் அக்ரஸேனருக்கு அநேக பிள்ளைகள் தோன்றினார்கள். அவர்களுடைய வம்சத்தில் தோன்றியவர்கள் இன்று அகர்வால் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். திருதராஷ்டிரனுக்கு நூறு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். இவ்விதம் ஒரே மனிதருக்கு நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான குழந்தைகள் உண்டாகி இருக்கிறார்கள். ஒரு சில கிராமங்களில், ஒரே மனிதரின் குழந்தைகளே வசிக்கிறார்கள் என்பதை யாரேனும் என்னிடம் விரும்பிக் கேட்டால் நான் கூறுவேன்.

உண்மையாகவே பற்றுக்களைத் துறந்து அடியார்களாக இருப்பவர்கள், தங்கள் ஜீவனத்தைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளாதவர்கள், அதற்கான முயற்சிகூட செய்யாதவர்கள் – இவர்கள் வாழ்க்கைக்கான திட்டங்களை மக்கள் சமுதாயம் செய்துவிடுகிறது என்பது கண் முன்னால் காணக் கிடைக்கிறது. தங்கள் வாழ்க்கைக்கான செயல்களில் ஈடுபடுகின்றவர்களைக் காட்டிலும், பற்றற்ற பெரியோர்களின் பராமரிப்பிற்கான ஏற்பாடு நன்றாகவே உள்ளது.

நீங்கள் கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்: இஸ்லாமிய சகோதரர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் பல பெண்களை மணம் செய்து கொள்கிறார்கள். ஒரு சகோதரருக்கு நூற்றைம்பது குழந்தைகள் பிறந்தன. ஒரு சகோதரருக்குப் பத்தொன்பது குழந்தைகள் பிறந்து, அவற்றில் இரண்டு மரிக்க, பதினேழு குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள் என்று நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இவ்விதம் பொதுவாக அவர்கள் குடும்பக்கட்டுப்பாடு செய்வதில்லை. ஆனாலும், அவர்களுடைய குழந்தைகளின் பராமரிப்பு நடந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது.

இந்துக்கள் மட்டும்தானா உணவு சாப்பிடுகிறார்கள், உடை உடுத்திக் கொள்கிறார்கள், கல்வி கற்கிறார்கள்? ஏனைய மக்களென்ன உணவு உண்பதில்லையா, உடை உடுத்துவதில்லையா, கல்வி கற்பதில்லையா? ''குழந்தைகள் பிறப்பது கடவுளின் கட்டளை. அதைத் திருத்தும் அதிகாரம் மனிதனுக்கு இல்லை'' என்று, இஸ்லாமிய சகோதரர்கள் சொல்கிறார்கள். எவர்கள் கடவுளின் சட்டத்தைத் திருத்துகிறார்களோ, அவர்கள் உரிமையில்லாத செயலைச் செய்கிறார்கள். உண்மையில் குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்பவர்களின் மக்கட்தொகை குறைந்து போகிறது. ''குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்யாவிட்டால், நமது மக்கட்தொகை பெருகும்; மக்கட்தொகை பெருகுவதால் அரசாங்கம் நம்முடையதாகிவிடும். ஏனெனில், ஒட்டுமொத்தமான வாக்குகள் கிடைக்கும்'' என்று இஸ்லாமியர் எண்ணியுள்ளார்கள். ஆதலால், அவர்கள் தங்கள் எண்ணிக்கையைப் பெருக்குவதிலேயே அக்கறை கொண்டுள்ளார்கள். ஆனால், இந்துக்கள் தங்களுடைய சிற்றின்பத்திற்காகக் கருத்தடை, கருச்சிதைவு முதலிய மகாபாவங்களைச் செய்வதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறார்கள். தங்களின் எண்ணிக்கை வேகமாக குறைந்து கொண்டிருக்கிறது என்றவிதமான பார்வை இல்லை; மேலுலகத்தில் இந்த மகாபாவத்திற்கான கடுமையான தண்டனை அனுபவிக்க நேரிடும் என்றவிதமான பார்வையும் இல்லை. உணவு கொள்ளல், குடித்தல், சுகத்தை அனுபவித்தல் என்பதில் மிருகங்களும் பார்வை செலுத்துகின்றன. இதே பார்வை மனிதனுக்கும் இருக்குமேயானால், அது மனிதத்தன்மை இல்லையல்லவா!

இந்து தர்மத்தில், மனிதப்பிறவி அடைய முடியாதது என்றும், மகிழ்ச்சி எளிதாக அடையக் கூடியது என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், இந்து தர்மத்தில் ஓர் உயிர் மனிதப் பிறவியாக உருவாகியிருந்தால், அதனைத் தடுக்கக் கூடாது. நீங்கள் அதைத் தடுத்துவிட்டால், அந்த ஜீவன் வேறு தர்மத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வீட்டில் பிறந்து, உங்கள் தர்மத்தை,

அதாவது இந்துக்களை அழித்துவிடும். ஏனெனில், ஜீவனின் கடன்உறவு ஒருத்தனோடு மட்டும் இல்லை. மாறாக, பலருடனும் ஏற்படுகிறது.

கௌரவர், பாண்டவர் ஆகிய இருதரப்பினருக்கும் ஒன்பது ஒன்பது அக்குரோணிவிதம் படைகள் இருந்தன. ஆனால், ஒரு அக்குரோணி நாராயணி சேனையும், ஒரு அக்குரோணி சல்யனின் படையும் கௌரவர்கள் பக்கம் சென்றதால், கௌரவர்களின் படை, பாண்டவர்களின் படையைக் காட்டிலும் நான்கு அக்குரோணி அதிகமாகிவிட்டது. அதாவது, பாண்டவர்களின் படை ஏழு அக்குரோணியாகவும், கௌரவர்களின் படை பதினோரு அக்குரோணியாகவும் ஆகிவிட்டது. இவ்விதமே, இந்துக்கள் கருச்சிதைவு, கருத்தடை முதலியவற்றால் மகப்பேற்றைத் தடுத்துவிட்டால், அவர்கள் வீட்டில் பிறக்க வேண்டிய குழந்தை வேறு தர்மத்தைச் சேர்ந்தவர் வீட்டில் போய் பிறக்கும். இதுவரை, இந்துக்கள் வீட்டில் ஏறக்குறைய பன்னிரெண்டு கோடி குழந்தைகளின் பிறப்பு தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது†. அந்தப் பன்னிரெண்டு கோடி குழந்தைகள், வேற்று மதத்தவர்களின் வீட்டில் பிறப்பார்கள். ஆதலால், வேற்றுமதத்தினரின் எண்ணிக்கை இந்துக்களின் எண்ணிக்கைக்கு மேல் இருபத்து நான்கு கோடி அதிகமாகிவிடும். வேறு தர்மங்களைச் சேர்ந்தவர்களின் எண்ணிக்கை பெருகினால், அவர்கள் இந்துக்களை அழித்துவிடுவார்கள். ஆகவே, இந்துக்கள் தங்கள் சந்ததித் தொடரை நசித்துவிடக் கூடாது; பிற மதத்தினரின்

† மகப்பேற்றைத் தடுத்து நிறுத்தும் உபாயங்களைச் செய்து கொண்டவர்களுக்கு, இனிமேல் ஏற்படுவதாக இருந்த பல குழந்தைகளுக்கும் தானாகவே தடுப்பு உண்டாகியுள்ளது. ஒவ்வொரு நபருக்கும், இனி ஏற்படுவதாக இருந்த இரண்டு அல்லது மூன்று குழந்தைகள் தடுக்கப்பட்டுள்ளதாகக் கணக்கிட்டால், இந்த எண்ணிக்கை இருபத்து நான்கு அல்லது முப்பத்தாறு கோடி வரை செல்லும்.

எண்ணிக்கையைப் பெருக்கி, பசுக்கொலை போன்ற பாவத்தில் பங்குதாரர்களாக ஆகக்கூடாது.

வினா:– குழந்தைகள் குறைவாக இருந்தால், அவைகளின் பராமரிப்பு நன்றாக இருக்கும்; குடும்பம் நலமாக இருக்கும். ஆகவே, குடும்பக்கட்டுப்பாடு செய்வதில் என்ன தவறு?

விடை:– குழந்தைகள் குறைவாக இருந்தால் குடும்பம் நலமாக இருக்கும் என்பது சரியல்ல. எவர்களுக்குக் குழந்தைகள் இல்லையோ, அவர்களும் துக்கப்படுகிறார்கள். எவர்களுக்குக் குழந்தைகள் குறைவாக இருக்கின்றனவோ, அவர்களும் துக்கப்படுகிறார்கள். எவர்களுக்கு நிறையக் குழந்தைகள் இருக்கின்றனவோ, அவர்களும் துக்கப்படுகிறார்கள். குழந்தை இல்லாதவர்களையும் நாம் பார்த்திருக்கிறோம்; குறைந்த அளவு குழந்தை உடையவர்களையும் பார்த்திருக்கிறோம்; நிறையக் குழந்தை உடையவர்களையும் பார்த்திருக்கிறோம். அப்படியே, அவர்களுடன் பேசியும் இருக்கிறோம். உண்மையில் குழந்தைகளின் கூடுதல்–குறைச்சல், சுக–சுக்கத்திற்குக் காரணம் அல்ல. உலகம் முழுவதிலுமிருந்தும், குறைவாகக் குழந்தைகள் உள்ளதால் நலமாக இருக்கும் ஒரு மனிதரையேனும் காட்டுப் பார்ப்போம். உலகத்தில் என்ன, படைப்பிலேயே இல்லை! துக்கத்திற்குக் காரணம் சிற்றின்ப வேட்கைதான். சிற்றின்பப் பற்றுள்ள மனிதன் ஒருபோதும் மகிழ்ச்சியுடைவனாக ஆகமாட்டான்; ஆகவே மாட்டான். எவன் புலனின்பப் பற்றுள்ளவனோ, அவனுக்குக் குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை நிறையவோ, குறைவோ அல்லது இல்லவே இல்லையோ, அவன் துக்கப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருப்பான். **'யே ஹி ஸம்ஸ்பர்ஶஜா பே$_4$ாக$_3$ா து$_3$:க$_2$யோநய ஏவ தே ।' (கீ$_3$தா 5/22).**

திருமணத்திற்குப் பிறகு, துவக்கத்தில் பெண்ணிடம் ஆடவனுக்கும், ஆடவனிடம் பெண்ணுக்கும் தனிப்பட்ட கவர்ச்சி இருக்கிறது. ஆதலால், முதலில் தோன்றுகிற குழந்தை சிற்றின்ப வேட்கையிலேயே உண்டாகிறது. சிற்றின்ப

வேட்கையால் தோன்றிய குழந்தை பொதுவாக நல்லவனாக இருப்பதில்லை; பற்றுள்ளவனாகவே இருப்பான். இன்றைக்கு எவ்வளவு நல்ல கருத்துக்களின் பிரசாரம் நடைபெற்றிருக்கிறதோ, சமுதாயம் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறதோ, அது எல்லாம் நல்லோர்களின் மூலமாகவே நடைபெற்றிருக்கிறது. இன்ப நாட்டமுள்ளவன், பேராசைக்காரன், திருடன், கொள்ளைக்காரன் முதலியவர்களால் சமுதாய முன்னேற்றம் எப்போதாவது ஏற்பட்டிருக்கிறதா? அவர்கள் மூலம் சமுதாய முன்னேற்றம் நிகழ்வதற்கான வாய்ப்பாவது உண்டா? ஆகவே, குழந்தைகள் குறைவாக இருக்கவேண்டும் என்றால், அநேகமாக இன்பப் பற்றுடைய குழந்தையே பிறக்கும். அதனால் சமுதாய வீழ்ச்சியே ஏற்படும்.

வினா:– பகவான் இராமனும் பரதனும்கூட குடும்பக் கட்டுப்பாடு செய்திருந்தார்கள். அதாவது, 'து$_3$இ ஸுத ஸுந்த$_3$ர ஸீதா(ம்) ஜாஏ', 'து$_3$இ து$_3$இ ஸுத ஸப$_3$ ப்$_4$ராதந்ஹ கேரே' (ஸ்ரீராமசரிதமாநஸம், உத்தர. 25/3,4) என்று இருப்பதால் இரு குழந்தைகள் மட்டும் பெற்றுக் கொண்டால் என்ன தவறு?

விடை:– ஸ்ரீராமன் கருத்தடை செய்து கொண்டார் என்றோ, சீதாதேவி கருத்தடை செய்து கொண்டாள் என்றோ, எந்த இராமாயணத்திலும் சொல்லப்படவில்லை. இந்த கருத்தடை செய்துகொள்வது, நம் கண்ணெதிரே இப்போதுதான் ஆரம்பமாகியிருக்கின்றன. இது வெளிநாட்டுச் சரக்கு; நமது நாட்டுத் தொழில் அல்ல. இராமன், பரதன், இலட்சுமணன், சத்ருக்னன் ஆகிய அவர்களே நான்கு சகோதரர்கள். பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பதினாறாயிரத்து நூற்றியெட்டு ராணிகளில் ஒவ்வொருவருக்கும் பத்து மகன்களும், ஒரு மகளும் பிறந்தார்கள். சிற்சிலருக்கு இயற்கையாகவே குழந்தைகள் குறைவாகப் பிறக்கின்றன; சிற்சிலருக்கு இயற்கையாகவே குழந்தைகள் அதிகமாகப் பிறக்கின்றன.

வினா:- குழந்தைகள் அதிகமாகப் பிறந்துவிட்டால், எல்லாப் பொழுதும் அவர்களைச் சீராட்டிப் பராமரிப்பதிலேயே கழிந்துவிடும். அப்புறம், பகவானை வழிபடுவது எப்போது?

விடை:- நம்முடைய கருத்து என்னவென்றால், நீங்கள் அதிகமாகக் குழந்தைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதல்ல. மாறாக, செயற்கை முறைகளினால் குழந்தை பிறப்பதைத் தடுத்துவிட்டு, ஏதோ சிறிது இன்பத்திற்காகத் தங்களுடைய உடல், பலம், சுறுசுறுப்பு ஆகியவற்றைப் பாழாக்காதீர்கள் என்பதுதான். விவசாயம் செய்வோம்; ஏர் உழுவோம்; ஆனால், விதை விதைக்க மாட்டோம் – இது அறிவுடைமையா என்ன? ***'ஹதம் மைதுநமப்ரஜம்'*** – குழந்தை உற்பத்தி ஆகாவிட்டால், மனைவியுடன் உறவு கொள்வது வீண். ஆகவே, நம்முடைய நோக்கம், ''நீங்கள் புலன்களுக்கு அடிமையாகாதீர்கள்; அவற்றின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்படாதீர்கள். அதற்குமாறாக சுதந்திரமாக இருங்கள்'' என்பதுதான்.

வினா:- அதிகமான குழந்தைகளை விரும்பவில்லை; புலனடக்கத்தோடும் இருக்க முடியவில்லை. இந்த நிலைமையில் என்ன செய்வது?

விடை:- இப்படிச் சொல்வது சரியல்ல. நீங்கள் புலனடக்கம் செய்ய விரும்பினால், அடக்கம் அவசியம் உண்டாகும். நான் வெகுகாலத்திற்கு முன் 'பிரம்மசரியமே வாழ்க்கை' என்ற பெயருடைய ஒரு நூலைப் படித்திருக்கிறேன். அதை எழுதியவர் சிவானந்த் என்ற பெயருடைய ஒரு நபர். அவர் அந்த நூலில் இப்படி எழுதியிருந்தார்— ''நான் திருமணம் ஆனவன். ஆனால், இருவரும் (நானும் மனைவியும்) ஆலோசனை செய்து, பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடித்தோம். அதனால், எனக்கு மிகுந்த நன்மை உண்டாயிற்று. அந்த நன்மை எல்லோருக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக, நான் இந்த நூலை எழுதியிருக்கிறேன்!'' ஒரு பெண்மணி

எம்மிடம் கூறினார்— "எங்கள் அண்மை வீட்டில் ஒரு ஜைனர் குடும்பம் இருந்தது. தினந்தோறும், இரவில் அவர்கள் பேச்சுக்குரல் கேட்டு வந்தது. 'நீங்கள் இரவு நேரத்தில் தினமும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்களே, தூங்குவதில்லையா?' என்று ஒரு நாள், அவர்களைக் கேட்டேன். 'எங்களில் ஒருவர் கிருஷ்ணபட்சத்திலும், மற்றவர் சுக்லபட்சத்திலும் பிரம்மசரியம் காப்பது என்று திருமணத்திற்கு முன்பே சபதம் செய்திருந்தோம். இப்போது மூன்றாவது பட்சத்தை எங்கிருந்து கொண்டு வருவது? ஆதலால், ஒரே அறையில் இருந்தாலும், நாங்கள் எங்களுக்குள், தர்மத்தைப் பற்றிப் பேசுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறோம்' என்று கூறினார்கள்." இதன் கருத்து என்னவென்றால், நீங்கள் குடும்ப வாழ்க்கையில் இருந்து கொண்டே, புலன் கட்டுப்பாடு செய்யமுடியும். நீங்கள் முனைப்போடு இருங்கள், தைரியத்தைக் கைவிடாதீர்கள்; 'நம்மால் புலனடக்கம் செய்யமுடியாது' என்று ஊக்கத்தைக் கைவிடாதீர்கள். நீங்கள் புலனடக்கம் செய்யாவிட்டால் வேறு யார் செய்வார்கள்? உறுதி இருந்தால், நடக்கக் கூடாததுகூட நடந்துவிடும்.

ஹிம்மத மத ச$_2$ா(ம்)டே$_3$ா நரா(ம்),
முக$_2$ தே கஹதா(ம்) ராம ।
ஹரியா ஹிம்மத ஸே கியா,
த்$_4$ருவ கா அடல த$_4$ாம ॥

ஆகவே, ஊக்கத்தோடு இருங்கள்; பகவானிடம் நம்பிக்கை வையுங்கள். அவரிடம் பிரார்த்தனை செய்யுங்கள்— "இறைவனே! புலனடக்கத்தோடு இருப்பது என்று நாங்கள் உறுதி பூண்டிருக்கிறோம். நீங்கள் சக்தியை அருளுங்கள்." இவ்விதம் நீங்கள் எவ்வளவு ஈடுபாடு கொண்டுள்ளீர்களோ, பகவானிடம் நம்பிக்கை வைக்கிறீர்களோ, அவ்வளவுக்கு அபூர்வமான அற்புதக் காட்சிகள் தென்படும். அவ்விதம் இதன் உண்மையை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

முற்காலத்தில் கருத்தடை உபாயங்கள் இல்லை. அந்தக் காலத்தில் மக்கள் புலனடக்கம் கொண்டிருந்தார்கள் என்றால், இப்போதும் புலனடக்கம் சாத்தியமே. தற்காலத்தில், புலனடக்கம் முதலிய குணங்களையும், தெய்விக சக்திகளையும் தன்னிடம் கொண்டு வருவதில் கஷ்டம் அனுபவிக்க நேரிடுகிறது என்றால், அதற்குக் காரணம் முன்னதாக அடக்கமின்மை முதலிய அசுர சக்திகளின் இயல்பு நன்றாகப் படிந்துவிட்டது என்பதுதான்.

உண்மை பேசுகிற நபரிடம், ''நான் உங்களுக்கு பெருந்தொகை தருகிறேன். நீங்கள் பொய் பேசுங்கள்'' என்று சொன்னால், அவர் பொய் பேசமாட்டார். ஆனால், எவர்கள் பொய்–உண்மையைப் பற்றிச் சிந்திக்காதவர்களோ, அவர்களிடம் ''நான் உங்களுக்கு சிறுதொகை தருகிறேன்; நீங்கள் உண்மை பேசுங்கள்'' என்றால், அவர்கள் உண்மை பேசிவிடுவார்கள். எவர்கள் புலால் உண்பதில்லையோ, அவர்களிடம், ''நாங்கள் உங்களுக்கு பெருந்தொகை தருகிறோம். நீங்கள் புலால் சாப்பிடுங்கள்'' என்றால், அவர்கள் இறந்தாலும் இறப்பார்களேயொழிய மாமிசம் உண்ண மாட்டார்கள். ஆனால், எவர்கள் புலால் உண்கிறார்களோ, அவர்களிடம் நீங்கள் புலால், மீன் சாப்பிடாதீர்கள். கண்ட இடத்தில் உணவு அருந்தாமல், எங்கள் வீட்டிலேயே சைவ உணவு சாப்பிட்டால், உங்களுக்கு நாள்தோறும் ஒரு சிறுதொகை தருவோம்'' என்றால், அவர்கள் மாதம் முழுவதும் உங்கள் வீட்டில் உணவு கொள்வார்கள். கள் முதலிய குடிப்பழக்கம் இல்லாதவர்களைப் பயமுறுத்தியும் ஆசை காட்டியும் 'கள் குடியுங்கள்' என்று சொன்னால், அவர்கள் கள்ளுண்ண மாட்டார்கள். ஆனால், எவர்களுக்குக் குடிப்பழக்கம் உண்டோ, அவர்கள் பக்தர்கள்–மகாத்மாக்கள் சேர்க்கையால், நோயற்ற வாழ்விற்கு ஆசைப்பட்டுக் குடிப்பழக்கத்தை விட்டுவிடுகிறார்கள். கருத்து என்னவென்றால், உண்மை பேசுதல், புலால்–குடி மறுத்தல் எளியது. ஆனால்,

பொய் பேசுதல், புலால்–குடி பழகுவது கஷ்டமானது. அதேபோல புலனடக்கத்தை விட்டுவிடுதல் கடினமானது. புலனடக்கத்தோடு இருப்பது கடினமல்ல. இது அனுபவத்தால் உறுதியாக்கப்பட்ட உண்மை.

மற்றொரு விஷயம் என்னவென்றால், புலனடக்கம் என்பது தனக்குத்தானே விளக்கமாய் நிற்பது. அடக்கமின்மை என்பது செயற்கையானது, தவறானது. தனக்குத்தானே விளக்கமாய் இருக்கும் ஒரு விஷயம் ஏன் கடினமாகப்படுகிறது? என்று சிறிது எண்ணிப் பாருங்கள். எவர்கள் புலனடக்கத்தை விட்டுவிட்டு, தங்கள் வாழ்க்கையைப் பொறிகள் வழியிலேயே கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு மறுபடியும் புலனடக்கத்தைக் கைக்கொள்வது சிரமமாகிவிடுகிறது. ஆனால், முதலிலிருந்தே கட்டுப்பாடான வாழ்க்கை அமைத்துக் கொண்டால், கெட்ட பழக்கங்களையும், தீய குணங்களையும் விடுவதனால் மனிதனுக்கு தீர–வீரம், மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது; சாந்தி உண்டாகிறது. புலனடக்கத்தோடு இருக்கும்போது எந்த அளவுக்கு முகமலர்ச்சி, நோயின்மை, சக்தி, தைரியம், மகிழ்ச்சி அடைகிறோமோ, அந்த அளவுக்குக் கட்டுப்பாடு இல்லாதபோது ஏற்படுவதில்லை. நீங்கள் சில நாட்கள் நல்லோர் கூட்டத்தில் இருந்து புலனடக்கம் கைக்கொண்டால், புலனடக்கத்தால் எவ்வளவு நன்மை ஏற்படுகிறது? என்பதை அனுபவபூர்வமாக உணரலாம்.

உலகத்தில் எத்தனை வியாதிகள் உண்டோ, அவையனைத்தும், அநேகமாய் புலன் கட்டுப்பாடு இல்லாததாலேயே உண்டாகின்றன. மேலும், விதி வசத்தால் வியாதிகள் மிகக்குறைந்த அளவே உண்டாகின்றன. புலனடக்கத்தோடு இருப்பவர்களுக்கு வியாதி மிகவும் குறைவு. அடக்கமுடையவர் கவலையில்லாமல் இருக்கிறார். ஆனால், கட்டுப்பாடற்ற மனிதர்களுக்குக் கவலை, அச்சம் முதலியன மிகவும் அதிகமாக ஏற்படுகின்றன. எப்படியென்றால், புலனடக்கமில்லாத இராவணன், சீதையைத் தூக்கிக் கொண்டு

வருவதற்காகச் சென்றபோது அச்சத்தால் பீடிக்கப்பட்டு இங்குமங்கும் பார்க்கிறான்.

ஸோ த$_3$ஸஸீஸ ஸ்வாந கீ நாஈ(ம்) ।
இத உத சிதஇ சலா ப$_4$டி$_3$ஹாஈ(ம்) ॥

(ஸ்ரீராமசரிதமாநஸம், ஆரண்ய. 28/5)

ஆனால், பொறிவயப்படாத சீதை, ராட்சஸர்களின் ஊரில், ராட்சஸர்களின் மத்தியில் உட்கார்ந்திருந்தபோதும் அச்சமின்றி இருக்கிறாள். தனியாகவும், பெண்ணினமாகவும் இருந்தும்கூட, அவளுக்கு எவரிடமும் பயமில்லை. அவள் இராவணனைக் கீழ்மகன், வெட்கங்கெட்டவன் என்று சொல்லித் திட்டும் அளவுக்கு அச்சமற்றிருந்தாள்.

ஸட$_2$ ஸூநே(ம்) ஹரி ஆநேஹி மோஹீ ।
அத$_4$ம நிலஜ்ஜ லாஜ நஹிம் தோஹீ ॥

(ஸ்ரீராமசரிதமாநஸம், ஸுந்தர. 9/5)

நமது சாஸ்திரங்களில் பிரம்மசரியம் மிகவும் போற்றப்பட்டுள்ளது. அயல்நாட்டுப் பெரியோர்களும் இதனை ஆதரித்துள்ளார்கள். முழு வாழ்க்கையில் ஒரே ஒரு முறைதான் கணவன், மனைவியோடு உறவு கொள்ளவேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு முறை போதாவிட்டால், ஆண்டுக்கு ஒரு முறை; ஆண்டுக்கு ஒரு முறை போதாவிட்டால், மாதத்திற்கு ஒரு முறை, அதாவது மனைவியின் மாதவிலக்குக்குப் பின்பு. இப்படி இருக்க முடியாவிட்டால், தன்னுடைய இறுதிப் பயணத்திற்கான புதுத்துணியை, இப்பொழுதே வாங்கி வைத்து விடலாம்! காரணம் அடிக்கடி புணர்வதால் ஆயுள் விரைவில் வீணாகிறது. மனிதன் விரைவில் (குறைந்த வயதில்) இறந்து போவதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தாலும், அவற்றில் ஆண்மை இழப்பே முக்கிய காரணமாகும். ஆகவே, நீண்ட நாள் உயிர் வாழவும், உடல் நலத்தை முன்னிட்டும், நோயின்றி வாழவும் பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடிப்பது மிகவும் அவசியம். சிங்கம் வாழ்நாள் முழுவதும் ஒரே ஒரு முறைதான்

பெண் சிங்கத்தோடு உறவு கொள்கிறது. ஆதலால், அதனிடம் வீர்யம் அதிகமாகக் காப்பாற்றப்படுவதால், அதிகமான உடலாற்றல் அதற்கு இருக்கிறது. ஆகவே, அது தன்னைக்காட்டிலும் மிகப்பெரிய யானையையும் வீழ்த்திவிடுகிறது. ஆனால், எந்த மனிதன் அடிக்கடி பெண்ணுறவு கொள்கிறானோ, அவனிடம் உடலாற்றல் இருப்பதில்லை. மாறாக, பலக்குறைவு ஏற்படுகிறது.

பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடிப்பதால் பெரிய பெரிய வியாதிகள் பீடிப்பதில்லை. பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடிப்போரின் குழந்தைகள் ஒளிமிக்கவர்களாகவும் நோயற்றவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், பிரம்மசரியத்தைக் கைக்கொள்ளாத வர்களின் குழந்தைகள் ஒளியற்றவர்களாகவும் நோயுற்றவர் களாகவும் இருக்கிறார்கள். அடிக்கடி உடலுறவு கொள்வதால் சுக்ல–சோணிதத்தில் முழுமையான சக்தி இருப்பதில்லை. சிற்றின்பப் பற்றினால் தோன்றும் குழந்தைகள், இன்பப் பற்றுடையவர்களாகவும் நோயுற்றவர்களாகவும் ஆகிறார்கள். ஆதலால், தர்மத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, மகப்பேற்றுக்கு முனைந்தால், அந்தக் குழந்தைகள் அறப்பண்புடனும் நோயற்றவர்களாகவும் பிறப்பார்கள். கீதையில் பகவானும், ***'த$_4$ர்மாவிருத்$_3$தே$_4$ா பூ$_4$தேஷு காமோऽஸ்மி' (7/11)*** – 'தர்மத்தோடு கூடிய காமமாக நான் விளங்குகிறேன்' என்று கூறியிருக்கிறார்.

எவன் சாஸ்திரத்தின் மீதுள்ள மதிப்புக் காரணமாக, அதை அனுசரித்து, குழந்தை பிறக்கவேண்டும் என்று, மாதவிலக்குக்குப் பின் மனைவியோடு கூடுகிறானோ, அவன் குடும்பத்தில் இருந்தாலும் பிரம்மசாரியாகக் கொள்ளத்தக்கவன். ஆனால், எவன் சிற்றின்ப ஆசை, சுகத்தில் பற்றுக் காரணமாகத் தன் மனைவியோடு உறவு கொள்கிறானோ, அவன் பாவம் செய்கிறான். கீதை, 'பொருள் நுகர்ச்சி பற்றி எண்ணுவதாலேயே வீழ்ச்சி ஏற்படும்' (2/62,63) என்று சொல்கிறது. 'காமம், எல்லாப் பாவங்களுக்கும் ஆதாரம்;

நரகத்தின் நுழைவாயில்' (3/36, 16/21) என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. கருத்து என்னவென்றால், சிற்றின்ப நுகர்ச்சி வேட்கையோடு, தன் மனைவியோடு உறவு கொள்வது, நரகங்களுக்கு நுழைவாயில் போலாகும். பாவங்களுக்கும் விபரீதங்களுக்கும் காரணமாகும்.

தீவிரமாக எண்ணிப் பார்த்தால், பிரம்மசரியம் மேற்கொள்வது கஷ்டமானது அல்ல. பிரம்மசரியம் காப்பது, மனிதகுலத்துக்கே உரிய விஷயம். மனிதன் புலனடக்கம் செய்யாவிட்டால் அவன் மிருகங்களைக் காட்டிலும் இழிந்தவனாகிறான். பிராணிகளில் கழுதை, நாய் இழிவானதாகக் கருதப்படுகிறது. ஆனால், வருடத்தில் ஒரு மாதம் மட்டுமே அவைகளுக்கு உறவு கொள்வதற்கான காலம். அந்த மாதத்தில் அவைகளை அடைத்து வைத்துவிட்டால், அவைகளின் பொறிகள் அடங்கிப் போகின்றன. அதாவது சிராவண மாதத்தில் கழுதையையும், கார்த்திகை மாதத்தில் நாயையும், மாசி மாதத்தில் பூனையையும் அடக்கிவிட்டால், அவைகளுக்குப் புலன் கட்டுப்பாடு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ஆனால், மனிதனுக்குப் பன்னிரெண்டு மாதங்கள் திறந்திருக்கின்றன. அதனால், மற்ற யாரும் அவனைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்க முடியாது. விரும்பினால், அவன் தன்னைத் தானே காத்துக் கொள்ள முடியும். ஆகவேதான் சாஸ்திரங்களில் மனிதன் பிரம்மசரியம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்று கட்டளை இடப்பட்டிருக்கிறது. பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடிப்பதால் பிரம்மவித்தையை அடைய முடிகிறது, பேரின்பத்தை அடைய முடிகிறது.

வினா:- கணவன் புலனடக்கத்தோடு இருக்கிறான். ஆனால், மனைவி புலனடக்கம் கொள்ளவில்லை என்றால் என்ன செய்வது?

விடை:- மனைவி புலனடக்கம் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது ஏற்கத்தக்கதல்ல. உண்மையில் கணவன்தான் மனைவியைக் கெடுக்கிறான். காம வேகத்தைத் தடுக்கும் சக்தி

பெண்களிடம் எவ்வளவு இருக்கிறதோ, அவ்வளவு சக்தி ஆண்களிடம் இருப்பதில்லை.

முதலிலிருந்தே புலனடக்கம் கொள்ளப்பட்டிருந்தால், புலனடக்கம் எளிதாக ஏற்படும். புணர்ச்சிப்பற்று அதிகமான பின்னர், புலனடக்கம் கொள்வது கஷ்டமாகிறது. ஆகவே, எப்போது காமத்தின் துடிப்பு இல்லையோ, அப்போது கணவன்–மனைவி இருவரும் அமைதியான உள்ளத்துடன், 'நாம் அதிகக் குழந்தைகளை விரும்பவில்லை என்றால் நாம் புலனடக்கத்தோடு இருக்கவேண்டும். அதனால், நமது உடல், உடல்நலம் நன்றாயிருக்கும்' என்று சிந்தனை செய்து, இரவு வேளைகளில் இருவரும் தனித்தனியே இருக்கவேண்டும்.

மனிதன் எப்போதும் புலனடக்கத்தோடு இருக்க முடியும். ஆனால், எப்போதும் புணர்ந்து கொண்டிருக்க முடியாது. இது தனக்குத் தானே நிரூபணமான விஷயம். ஆகவே, புலனடக்க முயற்சியில் மனம் தளரக்கூடாது. கருச்சிதைவு, கருத்தடை போன்ற மகாபாவங்களிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

எந்த நாள் வரை, இந்த இந்து சமுதாயம் கருச்சிதைவு போன்ற மகாபாவங்களிலிருந்து காத்துக் கொள்ளவில்லையோ, அந்த நாள் வரை இந்தச் சமுதாயம் மேம்பாடு அடையாது. ஏனெனில், தன்னுடைய பாவமே, தன்னைக் காவு வாங்கிவிடும். இந்தச் சமுதாயம் தன்னுடைய முன்னேற்றத்தையும் பெருக்கத்தையும் விரும்பினால், இந்தக் கொடுமையான மகாபாவத்திலிருந்து, அதாவது பிரம்மஹத்தியிலும் இரு மடங்கு பாவத்திலிருந்து காப்பாற்றப்பட வேண்டும். பாரதத்தில் பல லட்சம் கருச்சிதைவுகள் செய்யப்பட்டதாக ஒரு சகோதரர் நம்மிடம் கூறினார். இப்படியாக இவ்வுலகத்தையும் மேலுலகத்தையும் இழக்கச் செய்யும் மாபெரும் கொலையினால் சமுதாயத்திற்கு என்ன நிலை ஏற்படப் போகிறதோ, பகவானுக்கே வெளிச்சம்! தர்மப் பற்றுடைய பாரதத்தில் தர்மத்திற்கு எதிரான எத்தனை செயல்கள் நடந்து

வருகின்றன – இதற்கு ஓர் எல்லையே இல்லையே! இதன் விளைவு மிகவும் பயங்கரமானதாக இருக்கும். எனவே, காலம் மீறிப் போவதற்குள் நாம் விழித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

கா ப$_3$ரஷா ஸப$_3$ க்ருஷீ ஸுக$_2$ாநே(ம்) ।
ஸமய சுகே(ம்) புநி கா பசி$_2$தாநே(ம்) ॥

யாரையும் திட்டுவதோ, இழித்துக் கூறுவதோ, நம்முடைய நோக்கம் அல்ல. மனித உடலைப் பெற்றபின், குறைந்தபட்சம் கருச்சிதைவு போன்ற மகாபாவங்களிலிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே நாம் கூறுவது.

ப$_3$டே$_3$ ப$_4$ாக$_3$ மாநுஷ தநு பாவா ।
ஸுர து$_3$ர்லப$_4$ ஸப$_3$ க்$_3$ரந்த$_2$ந்ஹி க$_3$ாவா ॥
(ஸ்ரீராமசரிதமாநஸம், உத்தர. 43/4)

கப$_3$ஹு(ம்)க கரி கருநா நர தே$_3$ஹீ ।
தே$_3$ந ஈஸ பி$_3$நு ஹேது ஸநேஹீ ॥
(ஸ்ரீராமசரிதமாநஸம், உத்தர. 44/3)

து$_3$ர்லபே$_4$ா மாநுஷோ தே$_3$ஹோ
தே$_3$ஹிநாம் க்ஷணப$_4$ங்கு$_3$ர: ।
(ஸ்ரீமத்$_3$ப$_4$ாக$_3$வதம் 11/2/29)

லப்$_3$த்$_4$வா ஸுது$_3$ர்லப$_4$மிதம் ப$_3$ஹுஸம்ப$_4$வாந்தே
மாநுஷ்யமர்த$_2$த$_3$மநித்யமபீஹ தீ$_4$ர: ।
(ஸ்ரீமத்$_3$ப$_4$ாக$_3$வதம் 11/9/29)

இவ்விதம் கிடைத்தற்கரியது† என்று அறநூல்களில் பலகாறும் போற்றப்பட்டுள்ள மனித உடலுக்குள் ஒரு ஜீவனை வராமல் தடுப்பது, ஜீவனுக்கு இவ்வளவு துர்லபமான உடல் கிடைக்காமல் செய்வது என்பது எத்தகைய மகத்தான பாவம்! ஆகவே, இந்த மகாபாவங்களிலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

† அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது

|| ஸ்ரீஹரி: ||

சரணாகதி

(எனும் நூலிலிருந்து)

‘அன்பு’ என்பதில் உள்ள சிறப்பு

செயல்களனைத்தையும் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்வதால், உலகிலிருந்து நிரந்தரமான விடுதலை ஏற்படுகிறது. அவ்விதம் முழுமையாக பகவானிடத்திலேயே ஈடுபாடு கொண்டிருப்பின், பகவானுடன் பிரியாத தொடர்பு ஏற்படும். இவ்வாறு பக்தன் எப்போதும் அவருடனேயே சேர்ந்திருக்கும்போது, பக்தி ரஸத்தினால் சேர்த்தி, சேர்த்தியிலேயே பிரிவு, பிரிவிலேயே சேர்த்தி, பிரிவிலேயே பிரிவு என்ற நான்கு மனோநிலைகள் ஏற்படுகின்றன.

அதாவது, ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் ராதையும் ஒருவருடன் ஒருவர் சேர்ந்திருக்கின்றனர். இதை எப்போதும் சேர்ந்திருப்பதன் சேர்த்தி [நித்யயோகத்தில் யோகம்] எனலாம். கண்ணனுடன் சேர்ந்திருக்கும் போதே தேவிக்கு, நம் பிரியதமனான கண்ணன், நம்மைவிட்டு எங்காவது சென்றுவிடுவாரோ என்றும், ‘பிரியதம! தாங்கள் எங்கே சென்றுள்ளீர்கள்?’ என்று கண்ணனுடன் இருக்கும்போதே பிரிவின் பயத்தினால் புலம்புவதும் ஏற்படும். இதுவே சேர்த்தியிலேயே பிரிவு [நித்யயோகத்தில் வியோகம்] ஆகும். பிரிந்திருக்கும்போது கண்ணன் எதிரில் இல்லை. ஆயினும், மனத்தில் அவரைப் பற்றிய தீவிர எண்ணத்தினால், மனத்தில் அவர் தெரிந்து கொண்டே இருப்பார். இது பிரிவில் சேர்த்தி [வியோகத்தில் யோகம்] ஆகும். கண்ணன், சிறிது நேரத்திற்குப் பிரிந்து சென்றுள்ளார். அதற்குள் கண்ணனைப் பிரிந்து வெகுநாட்களானதாகவும், ‘கண்ணன் கிடைக்கமாட்டாரோ, என் செய்வேன், எங்கு செல்வேன், எப்படிக் கூறுவேன்?’’ என்றெல்லாம் ஏற்படும் எண்ணமே பிரிவில் பிரிவு [வியோகத்தில் வியோகம்] என்பதாகும்.

உண்மையில், இந்நான்கு நிலைகளிலும் பகவானுடன் ஏதோ ஒருவிதத்தில் சம்பந்தம் தொடர்ச்சியாகவே இருக்கிறது; ஒருபோதும் பிரிவே கிடையாது; பிரிவு ஏற்படவும் முடியாது; அதற்கான எந்த வாய்ப்பும் கிடையாது. இப்படி எப்போதும் பகவானுடன் கலந்திருப்பதே பிரேமையாகும். பிரேமையில் அன்பு செய்கிற பிரேமியும், அன்பிற்குரியவரும் ஒன்றாகி விடுகின்றனர். அன்பை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவே, பக்தனுக்கும் பகவானுக்கும் இடையில் பிரிவு என்பது தெரிகிறது. இந்த அன்பு கணந்தோறும் வளர்கிறது. அன்பு செய்யும் இருவரும் சேரும்போது, அன்பன் முன்பு நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றிருந்தார்; பிரிவு ஏற்பட்டது. இப்போது மறுபடியும் 'நம்மைப் பிரிந்து விடுவாரோ' என்ற எண்ணம் வரும்போது, சேர்த்தியில் திருப்தி ஏற்படுவதில்லை. 'நம்மைவிட்டுச் சென்றுவிடுவார்' என்ற விஷயத்திலேயே மனது உளைகிறது. இவ்விதமே இந்த அன்பு கணந்தோறும் வளர்கிறது.

இத்தகைய பிரேமையில் [அன்பில்] நான்குவிதமான ரஸம் உள்ளது. அவையாவன:— தாஸ்யம் [தொண்டு], ஸக்யம் [தோழமை], வாத்ஸல்யம் [தாய்மை], மாதுர்யம் [தலைவனாகக் கொளல்]. இதில் தாஸ்யத்தைவிட ஸக்யம், ஸக்யத்தைவிட வாத்ஸல்யம், வாத்ஸல்யத்தைவிட மாதுர்யம் சிறந்தது. இதில் சிறப்பு எவ்விதமெனில், பகவானுடைய மகிமை—பெருமைகள் ஒன்றைவிட ஒன்றில் குறைந்து அறியப்படுகிறது என்பதே. ஆனால், இந்நான்கில் ஏதாவது ஒரு ரஸம் முழுமையைப் பெறுமாகில், மற்ற ரஸங்கள் குறைந்துவிட மாட்டா. அதாவது, எல்லா ரஸங்களும் ஒன்றிலேயே வந்துவிடும். தாஸ்ய ரஸம் முழுமையடையுமாகில், அதில் ஸக்யம், வாத்ஸல்யம், மாதுர்யம் என்ற மூன்றும் வந்துவிடுகின்றன.

இவ்விதமே, மற்ற ஒவ்வொரு ரஸமும் முழுமை அடையும்போது, அனைத்து ரஸங்களும் அந்த ஒன்றினில் கலந்து விடுகின்றன. பகவானோ பூரணர் [நிறைந்தவர்]. அவரது அன்பும் பூரணமானது. அவரது அம்சமாக இருப்பதால்

ஜீவனும் பூரணனே. குறைபாடு என்பது உலகாயதப் பொருட்களின் சம்பந்தத்தில்தான் வரும். ஆகவே, பகவானுடன் எவ்விதத்திலாவது பக்தி ஏற்படுமாயின், அது [ஜீவன்] முழுமையாகிவிடும். அதில் குறைபாடு என்பதே இருக்காது. இதுவே [தாஸ்யம் முதலிய] பக்தி நெறிகள் முழுமையடையும்போது, மற்ற பக்தியும் அதில் கலந்துவிடும் என்பதன் பொருள்.

'தாஸ்யம்' எனும் பக்தி நெறியில் பக்தன், பகவானைத் தனது யஜமானனாகக் கருதுகிறான்; தன்னை அவருடைய சேவகனாகவும் கருதுகிறான். தாஸ்ய பக்தன், தன் விஷயத்தில் பகவானுக்கு முழு உரிமை உள்ளதாயும், அவர் எப்படி விரும்புகிறாரோ அப்படி செய்யலாமென்றும், எத்தகைய நிலையில் வேண்டுமாயினும், அவர் விருப்பப்படி தன்னை வைக்கலாமென்றும், எத்தகைய வேலையையும் தன்னைச் செய்யச் சொல்லலாம் என்றும், பகவானுக்குத் தன்னிடத்தில் முழுமையான சுவாதீனம் இருப்பதால், பகவான் தன்னைக் கலக்காமலேயே தன் விஷயமாக எத்தகைய முடிவையும் எடுக்கலாம் என்றும் கருதுகிறான்.

'ஸக்யம்' [தோழமை] எனும் பக்தி நெறியில் உள்ள பக்தன், பகவான் எனது தோழன்; நான் அவருடைய தோழன் என்றும், அவர் எனது அன்பிற்குரியவர்; நான் அவனது அன்பிற்குரியவன் என்றும், எனக்கு அவர் மீது முழு உரிமை உள்ளது; அவருக்கும் என் மீது முழு உரிமை உள்ளது என்றும், நான் அவருடைய கருத்துக்களை மதிப்பது போலவே, எனது வார்த்தைகளும் அவரால் ஏற்கத்தக்கவை என்றும் எண்ணி, அன்பு செலுத்துகிறான்.

'வாத்ஸல்யம்' எனும் தாய்க்கும் சேய்க்கும் உள்ள அன்பின் நெருக்கத்தில் பகவானை பக்தி செய்யும் பக்தன், தான் அவருக்குத் தாய் அல்லது தந்தை என்றும், அவர் தனது குழந்தை என்றும், ஆகவே அவரைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு தன்னுடையது என்றும், எப்போதாவது அவர்

[பகவான்] தமது ஆரோக்கியத்திற்கு ஆகாததைச் செய்வாரேயாகில், அப்படிச் செய்யாமல் பார்த்து கொள்ளும் பொறுப்பும் தனக்கு இருப்பதாகவும் கருதுவான். ஆனிரை மேய்க்கச் செல்லும் கண்ணனைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி, யசோதை பலராமனிடம் கூறியதே இதற்கு எடுத்துக்காட்டு.

'மாதுர்யம்' எனும் பக்தி, பொதுவாகத் தலைவன்—தலைவியினது உறவாகும். ஆனால், பகவானிடம் செய்யப்படும் மாதுர்யம் [இனிமை] எனும் பக்திரஸத்தில் அத்தகைய நியமம் இல்லை. இனிமையே உருவான பரமாத்மாவில், இனிமையான அன்பு செய்து, அன்பர்கள் இருவரும் ஒன்றுபட்டுச் சிறிதும் வேற்றுமையின்றித் தனித்தன்மை இழப்பதே மாதுர்யம். ஆகவேதான் தாஸ்யம், ஸக்யம் முதலிய எந்தவித பக்தியும் முழுமையடையும்போது, அதில் மாதுர்யம் வந்து விடும் என்று முன்பு கூறப்பட்டுள்ளது. பக்தியின் எல்லா நிலையிலும், அதன் முதிர்ச்சியில் மாதுர்ய பிரேமை இருக்கிறது. இந்த மாதுர்ய பக்தியில், பக்தனுக்கு பகவானது பெருமையில் விசேஷமான எண்ணம் உண்டு. ஆகவே அவன், பகவானுடன்கூடத் தன்னைப் பிரியாத தன்மையனாகக் கருதுகிறான். வேற்றுமையற்றதனாலேயே, அவர் பொருட்டுச் சுகத்தை அளிக்கும் பொருட்களைச் சமர்ப்பிக்கக் எண்ணுகிறான். அவருக்கு ஓய்வளிக்க விரும்புகிறான். அவருக்கு 'எவ்விதத்திலும் கஷ்டம் வரக் கூடாது' என்று எண்ணுகிறான். **'தத்ஸுக ஸுகித்வம்'** – 'அவரது சுகமே தன் சுகம்' என்று கருதுகிறான். இவ்விதம் இந்த பக்தனது நிலை அமைகிறது.

பிரேமரஸம் என்பது உலகியலுக்கு அப்பாற்பட்டது. அது சின்மயமானது. அதை அனுபவிப்பவன் பகவானாகவே ஆகியுள்ளான். பிரேமையில் பிரேமை செய்பவன், பிரேமை செலுத்தப்படுபவன் என்ற இரண்டு உருவமுமே சின்மயமானவை. அன்பு செலுத்துபவன் ஒரு சமயம் அன்பு செலுத்தப்படுபவனாகவும், அன்பு செலுத்தப்படுபவன் ஒரு சமயம் அன்பு செலுத்துபவனாகவும் ஆகிறான். ஆகவே ஒரே

சின்மய தத்துவமே, பிரேமரஸத்தை அனுபவிக்க இரு உருவங்களாக ஆகியுள்ளது.

பிரேமையின் தத்துவத்தை அறியாததாலேயே சிலர் உலகாயதமான காமத்தையே பிரேமை என்று எண்ணி விடுகின்றனர். இது மிகவும் தவறு. காமம் எண்பத்து நான்கு லட்சம் வகையான உயிரினங்களிலும் உள்ளது. அதிலும் பூதப்பிரேதபிசாசங்களில் அதிகம் காணப்படுகிறது. ஆனால், பிரேமை செய்பவனோ ஜீவன்முக்த மகாபுருஷன்!

காமத்தில், தான் நலம் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணமே அதிகம்; பிரேமையில், நலம் அளிக்க வேண்டும் என்பதே அதிகம். காமத்தில், தன்னுடைய புலன்களைத் திருப்தி செய்ய அந்தந்த சுகங்களை அனுபவிக்கும் எண்ணமுள்ளது; பிரேமையில், தான் நேசிப்பவரைச் சுகப்படுத்த வேண்டும், அவருக்குச் சேவை செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமுள்ளது. காமம் சரீரத்தைப் பற்றியது; பிரேமை மேற்பார்வைக்குச் சரீரத்தை ஒட்டியதாகத் தோன்றினாலும், உண்மையில் சின்மய தத்துவத்தில் உள்ளது. காமத்தில் மோகம் எனும் மூடத்தனமுண்டு; பிரேமையில் மூடத்தனம் சிறிதும் கிடையாது. காமத்தில் சம்சார துக்கம் நிறைந்திருக்கிறது. பிரேமையில் முக்தி, முக்தியினும் மேம்பட்ட ஆனந்தம் நிறைந்துள்ளது.

காமத்தில், ஜடமான உடல்—புலன்களுக்கு முக்கியத்துவம்; பிரேமையில், சின்மயமான ஜீவஸ்வரூபத்திற்குத்தான் முக்கியத்துவம். காமத்தில், அடிமைத்தனம் உள்ளது; பிரேமையில், அடிமைத்தனத்தின் சிறு அம்சம்கூட இல்லாமல், பூரண சுதந்திரத்தன்மை உள்ளது. காமத்தில் ஆசை இருக்கிறது; பிரேமையில் தியாகம் இருக்கிறது. காமத்தில், மற்றவர் தனக்கு வசமாக வேண்டும் எனும் புத்தி உள்ளது; பிரேமையில், நாம் வசமாகி இருக்க வேண்டும் எனும் புத்தி உள்ளது. காமத்தில், ஒருவன் அனுபவிக்கும் பொருட்களுக்கு அடிமையாகிவிடுகிறான்; பிரேமையில் ஸ்வயம் பகவான், பக்தனுக்கு அடிமையாகிறார்.

காமத்தின் ரஸம் வறண்டு போகக் கூடியது; பிரேமரஸம் வளர்ந்து கொண்டே இருக்கக் கூடியது. காமம் துயரத்தில் உண்டாவது; பிரேமை தெளிவில் உண்டாவது. காமத்தில், தன் மகிழ்ச்சியே குறிக்கோள். பிரேமையில், பக்தனது அன்பிற்குரிய பகவானது மகிழ்ச்சியே குறிக்கோளாகிறது. காமப்பாதை நரகத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறது; பிரேம மார்க்கம் பகவானிடம் இட்டுச் செல்கிறது. காமத்தில் இரண்டுபட்டு இருவரே இருக்கின்றனர். அதாவது, பேத மனப்பான்மையுடன் இருப்பர். அந்த பேதம் ஒருபோதும் நீங்காது; பிரேமையில் ஒன்றாக ஆகிய இருவர் உள்ளனர். ஒருபோதும் பேதம் தலைதூக்காது.

த்$_3$வைதம் மோஹாய பே$_3$ாத$_4$ாத்ப்ராக்$_3$ஜாதே பே$_3$ாதே$_4$ மநீஷயா ।
ப$_4$க்த்யர்த$_2$ம் கல்பிதம் த்$_3$வைதமத்$_3$வைதாத$_3$பி ஸுந்த$_3$ரம் ॥
பாரமார்தி$_2$கமத்$_3$வைதம் த்$_3$வைதம் ப$_4$ஜநஹேதவே ।
தாத்$_3$ருஶீ யதி$_3$ ப$_4$க்தி: ஸ்யாத்ஸா து முக்திஶதாதி$_4$கா ॥

''ஞானம் ஏற்படுவதற்கு முன் த்வைதம் [பேதம்] மோகத்திற்காக அமைகிறது. ஆனால் ஞானம் ஏற்பட்ட பிறகு, பக்தியின் பொருட்டு பேதம் எழுகிறது. இந்த பேதம், அத்வைதம் எனும் ஒன்றாகிய நிலையினும் அழகியது. அத்வைதம் என்பது பாரமார்த்திகம் – உண்மை நிலை. அதைக் கண்டபின் ஏற்றுக்கொள்ளும் பேதம் பகவானை பக்தி செய்வதற்காக. அத்தகைய பக்தி ஏற்படுமாகில், அது நூறு முக்தியைக் காட்டிலும் மேல்!''

பக்தன் சிறிது வேற்றுமை கொண்டு, பகவானிடம் பக்தி செய்தபோதிலும், சம்சாரிகளான மக்களைப்போல் வேற்றுமையுலகில் சிக்குவதில்லை. இத்தகைய அன்புதான் சரணாகதி – சரணாகதனது பக்தி. அவன் பகவானிடம் உள்ள மகிமை–பெருமைகளைக் கணிப்பதில்லை. பகவானிடம் எதையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. பகவானுக்காகவே பகவானை பூஜிப்பான். இதுவே சரணாகதியின் ரகசியம்.

(வெளியீடு :– கீதா பிரஸ், கோரக்பூர்)

|| ஸ்ரீஹரி: ||

கீதா பிரஸ்ஸின் வெளியீடுகள்

பாராயண நூல்கள்

	Code No.	
1.	743	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா மூலம் [சம்ஸ்கிருதம்–தமிழ்]
2.	793	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா – தமிழ் மூலம் & விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம் – தமிழ் மூலம்
3.	795	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா – பொழிப்புரை
4.	1918	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை –[மூலம்–பொழிப்புரை] [கையடக்கப் பிரதி]
5.	800	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா–தத்வவிவேசனீ – [மூலம் [சம்ஸ்கிருதம்–தமிழ்] – பதவுரை–பொழிப்புரை–விளக்கவுரை]
6.	823	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா –[மூலம் [சம்ஸ்கிருதம்– தமிழ்] – பதவுரை–பொழிப்புரை]
7.	389	கீதா மாதுர்யம் [ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா – வினா-விடை]
8.	600	ஸ்ரீஹநுமாங் சாலீஸா – தமிழ் [மூலம் – மொழிபெயர்ப்பு]
9.	794	விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்ரம் – தமிழ் மூலம்
10.	1256	அத்யாத்ம ராமாயணம் – தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு
11.	1426	ஸ்ரீமத் பகவத்கீதா – ஸாதக ஸஞ்ஜீவநீ மூலம் [சம்ஸ்கிருதம் – தமிழ்] – பதவுரை – விளக்கவுரை [1 முதல் 9 அத்தியாயங்கள்]
12.	1427	[10 முதல் 18 அத்தியாயங்கள்]
13.	1606	ஸ்ரீமந் நாராயணீயம் – தமிழ் மூலம்–விளக்கவுரை
14.	1534	சுந்தர காண்டம் [ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்] – [தமிழ் மூலம் – மொழிபெயர்ப்பு]
15.	1618	சுந்தர காண்டம் [ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்] – பொழிப்புரை
16.	1890	கம்ப ராமாயணம் – சுந்தர காண்டம் [பாடல்கள்]
17.	1788	ஸ்ரீ முருகன் துதிமாலை [தோத்திரத் தொகுப்பு]
18.	1789	திருப்பாவை விளக்கம்
19.	1912	விரத கல்ப த்ரயம்

ஸ்ரீமத் பாகவத மகாபுராணம்

[தமிழ் மூலம் – பொழிப்புரை]

20. 1843 பத்தாவது ஸ்கந்தம் – ஸ்ரீகிருஷ்ண லீலாம்ருதம்
21. 1605 பதினோராவது ஸ்கந்தம் – ஸ்ரீ உத்தவ கீதை
[மற்ற ஸ்கந்தங்கள் விரைவில்]

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

[தமிழ் மூலம் – மொழிபெயர்ப்பு]

22. 1902 முதல் பாகம் [பால–அயோத்தியா காண்டம்]
23. 1903 இரண்டாவது பாகம் [ஆரண்ய–கிஷ்கிந்தா]
24. 1904 மூன்றாவது பாகம் [சுந்தர காண்டம்]
25. 1905 நான்காவது பாகம் [யுத்த காண்டம்]
26. 1906 ஐந்தாவது பாகம் [உத்தர காண்டம்]

அறிவுரை நல்கும் நூல்கள்

27. 127 பயனுள்ள கதைகள்
28. 365 பசுப் பராமரிப்பின் நற்பயன்கள் – கதைகள்
29. 423 கர்ம ரஹஸ்யம்
30. 466 சத்ஸங்கத்தின் சாரமான தத்துவங்கள்
31. 499 நாரத பக்தி ஸூத்ரம்
32. 536 கீதை கற்பதன் பயன்கள்
33. 550 திருநாம ஜபத்தின் மகிமை
34. 551 தூய்மையான உணவுப் பழக்கம்
35. 553 குடும்பத்தில் எப்படி இருக்க வேண்டும்?
36. 568 சரணாகதி
37. 569 உருவ வழிபாடு
38. 601 பகவான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
39. 606 மிக உயர்ந்த நிலையை அடைவதற்கான வழி
40. 607 எல்லோருக்கும் மேன்மை எப்படி ஏற்படும்?
41. 608 பக்தராஜ ஹனுமான்
42. 609 ஸாவித்ரி–ஸத்யவான் [கதைப் பகுதி]
43. 642 ஸ்ரீகிருஷ்ணனின் நண்பரான உத்தவரின் கதை
44. 643 பகவான் உறையும் ஐந்து இடங்கள்

45. 644 *சுசீலா – ஓர் லக்ஷயப் பெண்மணி*
46. 645 *நள–தமயந்தி [கதைப் பகுதி]*
47. 646 *பல்சுவைக் கதைகள்*
48. 655 *ஒன்றே செய்மின்! நன்றே செய்வீர்!!*
49. 741 *மஹாத்மா விதுரர்*
50. 792 *முக்கியமான எச்சரிக்கை*
51. 805 *தாய்மையின் அவல நிலை*
52. 850 *மஹான்களுடைய அமுத மொழிகள்*
53. 952 *மஹான்களின் மணிமொழிகள்*
54. 953 *மஹான்களின் சீரிய உபதேசம்*
55. 1110 *ஆயிரம் அமுதத் துளிகள்*
56. 1134 *கீதையின் பெருமையை விளக்கும் கதைகள்*
57. 1243 *உண்மையான சுகம்*
58. 1246 *பக்த சரித்திரம்*
59. 1289 *சாதனை நெறி*
60. 1353 *ராமாயணத்தில் சில முக்கிய பாத்திரங்கள்*
61. 1354 *மஹாபாரதத்தில் சில முக்கிய பாத்திரங்கள்*
62. 1480 *செயல்கள் அனைத்தும் பகவானுக்கே*
63. 1481 *பகவானை நேரில் காண்பதற்கான வழி*
64. 1482 *பக்தியோகத்தின் பெருமை*

எங்களது நிறுவனம் ஆன்மீகம் மற்றும் மானிட நல்லொழுக்கம் வளர உதவும் நூல்களை தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், ஹிந்தி, ஆங்கிலம், சம்ஸ்கிருதம், உருது, குஜராத்தி, மராத்தி, பெங்காலி, ஒரியா, அஸ்ஸாமியா மற்றும் நேபாளி மொழிகளில் பல ஆண்டுகளாக வெளியிடுகிறோம் என்பதை மிக்கப் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

எங்களது தமிழ்நாடு கிளை :

கீதா பிரஸ் புத்தக நிலையம், கீதா பிரஸ் மேன்ஷன்,
8/1 M, ரேஸ் கோர்ஸ் சாலை,
(தாமஸ் பார்க் பஸ்–ஸ்டாப் அருகில்),
கோயம்புத்தூர் – **641 018.**
Ph. : 0422–3202521